

ПОЛ ДОХЪРТИ ОГНЪОВЕТЕ НА САТАНАТА

Част 9 от „Средновековни загадки“

Превод от английски: Пенка Стефанова, 2003

chitanka.info

На моя син — малкия Пол

ПРОЛОГ

На брега на Мъртво море, където джиновете и дяволите идват да си отдъхнат от вечната война с човека, се издигаше скалистото жълтокаменно укрепление Ам Масафия — твърдината на шейх Ал-Джебал, Владетеля на планината. По лъкатушните, потайни пътеки към крепостта пробягваха сенки от криле на лешояди. Последната и най-опасна отсечка, възженият мост над една зейнала клисура, се пазеше от страховити суданци със закачени на поясите широки, остри като бръснач ятагани. Ала когато минеше по този адски мост и влезеше зад портите с ковани гвоздеи, посетителят попадеше в палат с мозаични подове. Прохладни дворове с фонтани, от които бликаше леденостудена вода, предлагаха заслон от залязващото слънце. Наоколо важно се разхождаха пауни, пъстри папагали кряскаха сред розовите градини или шумоляха в листата на черниците. Издигнатите до стените на двора дървени решетки, покрити с редки екзотични цветя, насищаха въздуха с уханията си; кадилниците с амбра по ъглите и стенните издатини бълваха сладък дим към вечно синьото небе.

Под крепостта обаче имаше един съвсем различен свят: тъмни, горещи коридори, проходи без светлина и въздух — само нарядко поставените факли хвърляха мъждива светлина върху почервенелите от кръв каменни стени. В занданите на Владетеля имаше много затворници. Месата на отдавна умрелите бяха изгнили: виждаха се само костите, вече пожълтели от жегата. Други бяха полудели. Оковани с вериги в тесните си килии, те клечаха като животни, пълзяха с безумни очи и лаеха срещу тъмнината. Но в една от килиите Незнайния, рицаря-неверник с пшениченоруси коси и светлосини очи, се въртеше неспокойно върху гнилата слама и копнееше за отмъщение. Защото само то гореше ярко в съзнанието му и държеше на разстояние тъмната и демоните на Стикс. Гняв, ненавист и парлива жажда за мъст единствени поддържаха разсъдъка, тялото и душата му. Той отказваше да размишлява върху заобикалящия го безмълвен ужас и живееше в миналото, в онази ужасна нощ, когато великият град Акр^[1] бе паднал в

ръцете на сарацините. Отново и отново си спомняше непрекъснатото биене на барабани и мюсюлманските орди, които нахлуваха през пробива в стената на града. Тълпите облечени в ризници мамелюци, които се изсипваха през разрушения ров, газейки трупове и строшени машини, притискаха ранените рицари и ги принуждаваха да отстъпват навътре. Затворникът примигна и като вдигна ръка, се взря в белите струпей по крайниците си. Сетне затвори очи и призова отчаяно Бог: не за изцеление, а за още дни и възможност да отмъсти.

В разкошните стаи горе, където лъхаше свеж ветреца, шейх Ал-Джебал, Владетеля на планината, седеше и съзерцаваше обградената със стени градина и мраморните фонтани, които хвърляха искрящо вино в уханния въздух. Владетелят гледаше с помътнели от опиума очи застланите с копринени килими шатри и облицованите с красиви плочки портици, където неговите млади мъже лежаха с черкезки момичета и в натежалите им от хашиша глави витаеха блянове за отвъдното. Такова бе ежедневието им — истински рай, докато Владетеля не издадеше заповед. След хвърлянето на жребия младите мъже, облечени в бели одежди с червени пояси и алени чехли със златини носове, напускаха крепостта и слизаха в долините да изпълнят волята на своя господар. Никой не можеше да му се опълчи. Никой не успяваше да избегне смъртната присъда. Две ками, забити във възглавницата на бъдещата жертва и плоска питка на масичката до леглото му — така Владетеля на планината известяваше, че убийците всеки момент ще изпълнят заповедта му.

Той се обърна на пурпурния копринен диван между голите златисти тела на своите наложници и жените измърмориха нещо в наркотичния си сън. Владетеля се загледа в кедровия таван, инкрустиран със злато и диаманти. Изведнъж, обхванат от някакво безпокойство, седна и огледа пръснатите из стаята бездушни птици от злато и сребро, с пера от емайл и проблясващи рубинени очи. Шейхът посегна към масата до леглото, където имаше златни съдове със зрели плодове и кехлибарени чаши с най-сладки вина, но отпусна ръка. Беше му дошло до гуша от ядене и пиене. Чувстваше се отегчен, а и трябваше да се позанимае с делата хорски.

— Какво печели човек — промърмори той, цитирайки Свещената книга на християните, — ако спечели целия свят, но погуби душата си?

Предидшия ден бяха пристигнали пратеници с вести от външния свят — слухове от оживените пазари на Александрия, Триполи и дори още по на запад, от земите на неверниците: от Рим, Авиньон, Париж и Лондон. Шейхът стана от дивана, протегна се и един роб, който стоеше в ъгъла, се приближи бързо до него и уви раменете му с прозирно бяло наметало. Владетеля не му обърна никакво внимание, сякаш робът изобщо не съществуваше. Вместо това отиде до една малка ниша, дръпна двойно обточените завеси от кожа с щамповани златни изображения и се загледа в шахматните фигури от слонова кост.

— Такава е волята на аллаха! — промърмори той. — Волята му е да се намеся в играта!

Сетне вдигна фигурата на царя, притисна я до бузата си и отиде да седне на стола-трон. Замисли се за кралете-неверници от Запада: Едуард Английски, Филип Френски и за своите заклетни врагове, онези монаси-воини, тамплиерите с техните червени кръстове, внушителни крепости и огромна власт. Лениво усмихнат, шейхът повъртя фигурката на царя между пръстите си.

— Време е да сляза — промърмори той — сред синовете човешки.

Англия и Франция се готвеха да сключат траен мир. Вечно дебнещият орден на тамплиерите можеше да използва този мир, за да обърне очите на западните крале и принцове към Йерусалим и светите места. Така флотите на Венеция, Генуа и Пиза щяха да доближат Палестинския бряг, тамплиерите да напълнят крепостите си с провизии, а великите, облечени в желязо рицари на Запада да се изсипят на брега и побият знамената си над Акр, Дамаск, Триполи и Сидон, заливайки цялото крайбрежие в море от кръв. Носеха се и други слухове. Странни истории; неща, на които Владетеля на планината не можеше да повярва, но се надяваше да му послужат. Той затвори очи и прошепна трите тайни послания, които мохамеданите-убийци, така наречените асасини, изпращаха на всяка от бъдещите си жертви.

„Знай, че идваме и изчезваме, преди да си усетил, и никак не ще ни попречиш.

Знай, че каквото заграбиш, ще се изплъзне от ръцете ти и ще се върне при нас.

Знай, че си ни в ръцете и не ще те пуснем, докато не си разчистим сметките.“

Той отвори очи. След това послание малцина успяваха да се изплъзнат. Само един, Едуард Първи Английски, по време на кръстоносния поход в Палестина, месеци преди да стане крал: забиха му намазан с отрова нож в рамото, но с Божията милост и грижите на жена си Едуард оздравя. Владетеля на планината се заигра с пръстените си. Трябваше да направи нещо след достигналите до ушите му слухове. Но как да проводи убийци на студения, мъглив остров на Едуард? Той повъртя пръстените, загледан в танца на светлината по скъпоценните камъни, сетне вдигна глава: човек може да бъде ужилен по много начини, не само от скорпион.

— Доведи затворника! — прошепна той в ухания въздух. — Освободи неверника, рицаря, когото наричаме Незнайния. Той ще изпълни заповедта ми!

Три месеца по-късно сестрите Сесилия и Марша от ордена на свети Бенедикт пътуваха по стария римски път към портите на Йорк, известни като Ботъм Бар. Денят гаснеше и мрак започваше да обгръща усойните гори от двете страни на пътя. Двете добродетелни сестри, увити в кафяви вълнени раса и яхнали по един от най-добрите ездитни коне на манастира, сплетничеха, за да прикрият безпокойството си. Всъщност не се бояха истински. Водачът им Търстън от Гизбъро, който яздеше пред тях, беше плещест, набит селянин. На гърба си носеше малък щит, на колана меч и кама, а едрият му юмрук стискаше сопа, с която можеше да зашемети и вол. Въпреки това на добродетелните сестри им харесваше да се плашат една друга. От време на време те поглеждаха бързешком към влажните дървета и си спомняха разни истории за римляните, строили този път; говореше се, че студените усои, обитавани от бухали, лисици и язовци, просто гъмжат от призраците на тези древни люде.

Страховете на добродетелните сестри се засилиха, когато дневната светлина изчезна и шубраците от двете страни на пътя се изпълниха с нощни твари. Изведнъж нещо изтреця и един глиган прекоси пътя, порейки въздуха със страшните си бивни. Лисици вряскаха към изгряващата луна, а в някакво самотно, скрито между дърветата поселище едно куче виеше в нощта. Двете сестри полека доближиха конете си, като всяка се успокояваше мислено. Та кой би навредил на две жени, посветили се на Бога? Всъщност те се осланяха повече на дебелия тояга на Търстън, както и на предстоящото посещение на краля в Йорк. Заради него пътищата и горските пътеки бяха очистени от скитници и престъпници. А и струпването на воители от великия Орден на тамплиерите също държеше злодеите, мошениците и вълците на почетно разстояние от Йорк. Именно за тамплиерите си приказваха сега сестрите: за онези облечени в желязо мъже с обветрени лица и големи бели плащове от вълна с кървавочервени шестлъчеви кръстове. Сестрите току-що бяха минали покрай тяхното имение във Фрамлингъм и обвитите в сенки постройките бяха навели разговора към тези странни рицари. Тамплиерите бяха воители-монаси, отдадени на войната и обrekli се на безбрачие, но освен всичко владееха нечувани богатства и загадъчни тайни. Двете добродетелни сестри бяха научили това по време на престоя си в големия манастир на техния орден в Бевърли. Сестрите бяха разказвали шепнешком в трапезарията как тамплиерите се появили с цялото си величие в двора на манастира и изискали провизии за себе си и своите коне. Бяха ги видели и как охраняват строго една покрита каруца, в която имаше сандък с шест ключалки. Майка Перпетуа ги беше осведомила, че сигурно карат някоя много свещена реликва с огромна мощ.

— Че защо иначе — бе казала тя в заключение — каруцата се пазеше така старателно от рицари, пешаци и стрелци с арбалети?

Сестрите Сесилия и Марша умуваха от самото начало на продължителното си пътуване върху многобройните слухове за тамплиерите. Сега, когато чува бухалите, започнаха да се питат дали тези рицари не са докарали със себе си някакво проклетие.

— Дума да няма, в ужасни времена живеем — заяви сестра Марша. — Та виж сама, сестро, кога е бивало да падне дъжд по

сеитбено време, да задуши посевите и зърното на изкласилото жито да изгние?

— Тъй е — отговори сестра Сесилия. — Говори се, че иде глад. А бедните смесвали брашното си с варовиков прах.

— И други работи се чуват — продължи да бръщолеви сестра Марша. — Досами Хъл един свещеник видял три вещици да летят към него на метлите си, на ярд и половина над земята.

— А пък в Рипън — прекъсна я сестра Сесилия, понеже гореше от желание да се покаже осведомена, — дяволът бил съгледан да лежи на сянка под един тис, втренчил гнусните си очи в портите на манастира.

Двете сестри чуха шум някъде пред тях. Сестра Сесилия изписка тихо и задържа коня си. Търстън продължи напред, като ругаеше под нос словоохотливите си спътнички. Малко по-нататък спря и надникна зад завоя.

— Нищо няма — промърмори с подчертано гърления си йоркшърски изговор, — макар че... — Той прикри усмивката си и се почеса по рошавата брада.

— Какво? — каза троснато сестра Сесилия.

— Ами — отвърна бавно, с наслада Търстън — носят се разни слухове...

— Какви слухове?

— Ами откакто ония тамплиери се върнаха в Йорк — поде Търстън, загледан втренчено в тъмнината, — се чуват разни истории за дяволи, които се явявали по тия пътища като невестулки, яхнали огромни котки с кехлибарен цвят.

Двете добродетелни монахини ахнаха уплашено.

— А пък — продължи Търстън, постепенно снишавайки гласа си до шепот — даже близо до Уолмър Бар видели самия сатана. Бил облечен в пурпурна дреха, с черна шапка на главата. — Той се обърна назад и вдигна поглед към сбръчканото лице на сестра Сесилия — Лицето му било ужасно — продължи водачът с дрезгав глас. — Носът му бил колкото човката на голям орел, а ръцете и краката космати, с нокти като на грифон.

— Стига толкоз — прекъсна го сестра Марша. — Търстън, плашиш ни. Трябваше вече да сме в Йорк.

„Дума да няма“, рече си Търстън, „още преди час щяхме да сме стигнали там, ако бяхте оставили тия дрънканици за таласъми, тамплиери, демони и магии.“ Той вдигна поглед към обсипаното със звезди небе.

— Не се тревожете, добродетелни сестри — подвикна им през рамо. — Още две мили и сме на Ботъм Бар; и по-скоро ще стане, ако пришпорите кончетата.

Двете монахини не се нуждаеха от повече подкани. Те забиха пети в хълбоците на конете си и викнаха на Търстън да не избързва прекалено. Водачът им продължи, доволен, че е праметнал тези две пълнички, охранени клюкарки, които от напускането си на Бевърли насам бяха прекарвали повече време в приказки за сатаната, отколкото в молитви. Изведнъж обаче се закова на място. Като селски човек, опитен браконьер, Търстън познаваше гората и можеше да различи кои звуци и миризми предвещават опасност и на кои да не обръща внимание. Сега нещо не беше наред. Той вдигна ръка. Вратът му бе изпотен, а сърцето му биеше учестено. Нощта се изпълваше с някаква странна миризма — на дим, огън и нещо друго, на тлееща човешка плът. Търстън познаваше тази миризма. Така и никога не бе забравил изгарянето на старата вещица на пазара в Гизбъро. Селото воня с дни след това, сякаш старицата, умирайки, бе проклела въздуха.

— Какво има? — изписка пронизително сестра Сесилия, като полагаше усилия да удържи иначе хрисимия кон, който сега пристъпваше неспокойно от крак на крак, сякаш доловил миризмата.

— Не знам — отвърна Търстън. — Чуйте!

Двете монахини се подчиниха. Точно тогава до ушите им долетя конски тропот, който бързо се приближаваше към тях. Търстън едва свари да ги избута настрана, когато конят се появи. Препускаше като обезумял, с протегнатата напред шия и свити уши. Търстън се запита трескаво дали не може да спре връхлитащото животно. Конят ги зърна. Първо продължи да препуска, но сетне се обърна направо на пътя, вдигна се на задните си крака и отново се втурна напред. В този момент кръвта в жилите на Търстън се смръзна: отсечените крака на ездача все още си стояха, здраво захванати в стремената.

— Какво беше това? — прошепна сестра Сесилия.

Търстън клекна до пътя, притиснал стомаха си с ръце.

— Търстън! — викна сестра Марша. — Какво има?

Водачът им обърна гръб и повърна на тревата. Сетне грабна меха с вино, закачен за седлото на сестра Сесилия и без да обръща внимание на възраженията ѝ, извади запушалката и почти изля виното в гърлото си.

— По-добре да тръгваме!

Пъхна обратно запушалката, хвърли меха на сестра Сесилия и без да се обърне назад, продължи по пътя. Тримата свърнаха зад завоя и се приближиха плахо към огъня, който бушуваше в началото на гората. Докато конят ѝ пристъпваше неохотно към пламъците, сестра Марша се задави от ужасната воня. Сетне хвърли един поглед към огъня, който жадно поглъщаше отсечената горна половина на някакъв труп, нададе писък и се строполи като чувал от седлото, загубила свят от отвратителната гледка.

[1] Крепостта Сен-Жан-д'Акр при града, чието име се среща в източниците като Акра, Акка и Аккон, е била последната опора на кръстоносците в Светите земи. Падането ѝ на 18 май 1291 г. бележи края на епохата на кръстоносните походи — (Бел.ред.) ↑

ПЪРВА ГЛАВА

Йорк, Благовещение, 1303 година

— Бог ми е свидетел, че съм в нужда!

Едуард Английски прокара ръка през стоманеносивата си коса и стовари юмруци върху масата в трапезарията на манастира „Сейнт Ленард“ близо до Йорк. Трясъкът отекна между варосаните стени на дългата зала.

— Нуждая се от пари! — викна кралят.

Без да се стреснат от театралниченето на английския крал, тамплиерите — командири на най-големия християнски орден от монаси-войни, отправиха погледи към другия край на масата, където Жак дьо Моле, наскоро пристигналият Велик магистър на техния орден, седеше със сключени като за молитва ръце.

— Е? — изрева Едуард.

Дьо Моле разпери ръце. Загорялото му лице остана безизразно, а в ясните му сиви очи не личеше никакъв страх от яростта на краля.

— Е? — рече троснато Едуард. — Ще ми отговорите ли и ще ми дадете ли благословията си?

— Кралю, ние сме твои поданици!

— Ей Богу, някои от вас са! — кресна в отговор Едуард, стана и се подпря с пръсти на масата. — Докато пътувах насам, минах покрай вашето имение Фрамлингъм със спретната къщичка на вратаря, с поля, пасища, развъдници за риба и овощни градини. Тези земи са мои. Говедата и овцете, които пасат там, ми принадлежат. Вrabците, дето гнездят по дърветата и гълъбите във вашите гълъбарници, всичките са мои. Баща ми ви даде това имение, а аз мога да си го взема обратно!

— Всичко, което имаме — отвърна тихо Дьо Моле — идва от Бога. Дарено ни е от благородни владетели като твоя баща, за да можем да продължим борбата си против неверниците и да си възвърнем Светите места в отвъдморските земи.

Едуард Английски се изкушаваше да отвърне, че до този момент тамплиерите не се справят особено добре с тази задача, но сетне погледна към другия край на помещението и тъмнокосият секретар, който седеше в нишата на прозореца, улови погледа му и поклати леко глава. Кралят издиша шумно през нос и вдигна очи към лакирания дървен таван.

— Имам нужда от пари — продължи той. — Войната ми в Шотландия е към края си. Само да пипна онова копеле, оня скитник Уолъс...

— С Франция не сте във война — прекъсна го Дьо Моле. — Двамата с Негово кралско величество Филип IV всеки момент ще подпишете договор за вечен мир.

Едуард долови ироничната нотка и едва сподави усмивката си.

— Твоят син — продължи дьо Моле, — твоят престолонаследник, принцът на Уелс, ще се ожени за дъщерята на Филип IV, принцеса Изабела. Тя ще донесе голяма зестра.

Джон дьо Варен, граф на Съри, който седеше от лявата страна на краля, се оригна шумно, без нито за момент да отмести воднистосините си очи от дьо Моле. Едуард го настъпи под масата.

— Добрият граф — вметна кралят — може да не е особено елегантен в отговора си, но сеньор дьо Моле, ти ни се присмиваш. Изабела е само на девет години. Ще минат още цели три години, докато стигне възраст за омъжване. А аз трябва да напълня хазната до няколко месеца. Налага се до средата на лятото да събера нова армия за Шотландия.

Едуард огледа обнадеждено водачите на тамплиерите. „Е, не може да не помогнат,“ помисли си той. „Все пак са англичани. Знаят какви мъчнотии са ме налегнали.“ Посивялото, обветрено лице на Бартольмю Бадълсмиър, чиято глава бе плешива като яйце, не издаваше никакво състрадание. До него седеше Уилям Симс с нашарено от рани лице и черна превръзка на едното око. Русата му коса падаше на мазни къдрици, обрамчвайки тясно, зло лице. „Никаква надежда при тях,“ помисли си Едуард. „И двамата са тамплиери до мозъка на костите. Грижа ги е единствено за проклетия им орден.“ Едуард се опита да улови погледа на Ралф Легрейв, който преди двадесет години бе един от неговите рицари. Сега обаче носеше бялата туника на тамплиерите, украсена с червения им кръст, и по откритото

му лице с гладка като на момиче кожа не личеше дори бегла загриженост за някогашния му господар. Срещу Легрейв седеше високият, прегърбен Ричард Бранкиър, велик шамбелан на тамплиерите в Англия. Той просто избърса нос с опакото на ръката си. Късогледите му очи избягваха погледа на краля; вместо това Бранкиър ги сведе с нажалено лице към сметководната книга пред себе си.

„Все едно е някакъв жалък търговец,“ помисли си Едуард, „гледа на мен като на несигурно начинание.“ Той погледна към сключените си в скута ръце. „Как ми се иска да им счупя главите,“ мина му през ума. До него дьо Варен размърда крака под масата, като движеше бавно глава ту на една, ту на друга страна. Едуард хвана китката на графа и я стисна. Дьо Варен не беше най-умният от неговите графове и Едуард го познаваше твърде добре: ако тази среща продължеше твърде дълго и тамплиерите започнеха да се инатят, дьо Варен нямаше да се поколебае да ги обиди и дори да прибегне до физическо насилие. Едуард погледна към мъжа, който седеше в еркера на прозореца и гледаше долу към двора. „Виж го ти навъсеното му копеле!“ помисли си той. Сър Хю Корбет, пазителят на тайния кралски печат, трябваше да седи от дясната му страна, вместо да зяпа през прозореца и да бленува за лепенорусата си съпруга. Мълчанието в трапезарията на манастира се проточи. Тамплиерите седяха като издялани от камък.

— Да не искате да падна на колене? — каза троснато кралят.

Сетне зачопли с нокът едно петно на пурпурната си туника. С ъгълчето на окото си зърна как Бранкиър се навежда и прошепва нещо в ухото на дьо Моле. Великият магистър кимна бавно.

— Кралската хазна в Йорк ли е? — попита дьо Моле.

— Да, съкровищницата ми е там, но в нея няма пукната пара! — сряза го Едуард.

Бранкиър извади ръка изпод сметководната книга и хвърли на масата една златна монета. Едуард я улови ловко. Когато я погледна, сърцето му спря за момент и той изкриви лице към дьо Варен.

— Още една! — прошепна, докато му я подаваше.

Графът я огледа с любопитство. Беше голяма колкото шилинг, но изглеждаше сечена наскоро и от двете ѝ страни имаше по един нескопосано гравирани кръст. Той я претегли внимателно с ръка.

— Е? — рече хапливо Едуард. — Само толкова ли ще ми дадете?

— Казваш, че нямаш съкровище. — Бранкиър се наведе над масата и посочи с костеливия си показалец монетата, която дьо Варен прехвърляше от едната в другата си ръка. — И все пак, Твое величество, тези монети се появяват из цял Йорк. Те са наскоро и хубаво сечени. Не идват ли от твоята съкровищница?

— Не — отговори Едуард. — След пристигането ми около Йорк се появиха десетки такива, но те не са от нашия монетен двор.

— Кой би могъл да има толкова злато? — поинтересува се Бранкиър. — И как успява да сече такива скъпи монети?

— Не знам — отвърна Едуард. — Но ако знаех, щях да конфискувам златото и да обеса негодника, дръзнал да прави това!

Той извади от кесията си един тънък като лист шилинг и го хвърли на масата.

— Ето какво произвежда моят монетен двор, сър Ричард: така наречените сребърни монети. В тях има толкова сребро, колкото имам в... ръката си! — добави бързо той.

— Но кой би пускал подобни монети? — настоя дьо Моле. — Кой има толкова злато и същевременно възможност да сече такива скъпи пари?

— Не знам! — кресна Едуард. — А и с цялото ми уважение, сеньор, това си е моя работа. В нашето кралство фалшифицирането на монети се счита за държавна измяна. Не виждам какво общо има това с въпроса.

— Който е?

— Заем от петдесет хиляди лири стерлинги — отвърна Едуард.

Тамплиерите се размърдаха и заклатиха глави.

— Не можете ли — обади се Бадълсмиър, като гледаше втренчено седналия срещу него Бранкиър — да помолите Филип Френски за заем? Да вземете парите и после да не искате зестра от дъщеря му? Все пак пратеникът на Филип, сър Амори дьо Краон, в момента се тъпче в кухнята на манастира.

Едуард хвърли поглед към Корбет. Споменаването на неговия заклет враг и политически противник явно бе привлякло вниманието на последния.

— Какво мислиш по този въпрос, сър Хю? — подвикна Едуард. — Дали да не те изпратя във Франция да помолиш моя брат во Христе да изпразни съкровищницата си?

— Със същия успех можеш да ме пратиш на луната, Твое величество: Филип е по-фалирал и от теб.

— Всъщност какво искаш! — намеси се дьо Моле. — Заем или подарък?

Едуард се ухили до уши и намигна на Корбет: тамплиерите се канеха да преговарят.

— Ако ми предложиш подарък, дьо Моле — отвърна му закачливо кралят, — ще го приема.

— Нека ти обясня — продължи Великият магистър. — При условие че признаеш официално цялата собственост на тамплиерите в Англия и Гаскония...

Едуард вече кимаше припряно.

— ... и правото на свободно преминаване на нашите търговци; и тамплиерската ни църква в Лондон. Говоря за официално признаване — додаде дьо Моле — на цялото ни имущество, движимо и недвижимо.

Кралят не беше на себе си от радост.

— Да, да! — промълви той.

— И четвърт от това злато — заключи дьо Моле.

Едуард се изправи рязко на стола.

— Кое злато?

— Спомена за фалшификатор — продължи дьо Моле. — Който и да е той, очевидно има огромно количество злато. Искаме четвърт от него.

— Съгласен съм! — каза троснато Едуард.

— И накрая — добави дьо Моле, като се наведе със склучени ръце напред, — преди дванадесет години Акр, последната крепост в отвъдморските земи, нашата врата към Светите места, падна в ръцете на неверниците.

— Господ ми е свидетел — промърмори благочестиво Едуард, — че Акр все още ми тежи като камък на съвестта. — И натисна силно с пета ботуша на дьо Варен, да не би графът да се разхили.

— Да, да, сигурен съм, че е така — отбеляза саркастично дьо Моле.

— Бих се в Светите земи — възрази му Едуард. — Преди тридесет и три години отидох там с възлюбената си съпруга Елинор. Може би си спомняте как Владетеля на планината ми изпрати убиец.

— И беше излекуван от лекар-тамплиер — прекъсна го дьо Моле. — Твое величество, изцелението не ти бе пратено без причина. Искаме да вземеш кръста. — Той изчака, докато гледаше как усмивката на лицето на Едуард угасва. — Искаме да се закълнеш, че ще тръгнеш заедно с ордена на тамплиерите на кръстоносен поход за освобождаването на Акр; че ще поведеш голяма, свещена война срещу силите на исляма. Направи го и до празника на свети свети Петър и Павел нашата съкровищница в Лондон, чрез италианските ни банкери, ще преведе на хазната ти петдесет хиляди лири стерлинги.

— Съгласен съм! — викна кралят.

— Искаме веднага да се закълнеш.

— Невъзможно! — отвърна Едуард. — Все още се бия с шотландците!

— Когато тази война приключи, ще положиш ли клетвата? — обади се Уилям Симс, като докосна превръзката на окото си. — Войната в Шотландия е към своя край. Ние се съгласихме да ти дарим тези пари. Сега ти трябва да откликнеш на молбата ни.

Едуард видя фанатичния блясък в единственото око на тамплиера и веднага съжали за своята прибързаност. „Всичките сте в този заговор,“ мина му през ума. „Замислили сте го, още преди да се срещнем.“ Сетне вдигна поглед към Корбет и видя присмехулното му изражение. Писарят го бе предупреждавал за това.

— Утре сутринта — продължи дьо Моле, — ще отидеш на литургията в църквата „Сейнт Мери“ на абатството. Искаме след причастието да положиш клетва, да се закълнеш с ръка на причастието, че когато войната с Шотландия свърши, ще подкрепиш нашия кръстоносен поход.

— И ще получа парите?

— Ще се закълнеш ли?

— Да, да, възнамерявам утре да вляза в Йорк през Микългейт, да мина през „Тринити“ и да отида на литургията в абатството. Ще полага клетва, но ще ми бъдат ли дадени парите?

— Както обещах — отвърна дьо Моле и се облегна назад. — Когато уговоряхме тази среща, спомена, че има и други въпроси за обсъждане, Твое величество.

Сър Хю Корбет продължи да наблюдава жонгльора, който забавляваше кралските войници долу в двора. Човекът хвърляше кегли

във въздуха и ловко ги улавяше, докато една изпосталяла мечка с маймунка на рамото танцуваше, тътрейки задните си лапи, под звуците на гайдата. Корбет чу как дьо Моле споменава „другите въпроси“, въздъхна, стана и се върна на стола от дясната страна на своя господар.

— За Бога, престани да блееш! — изсъска кралят. — Можеше да помогнеш мъничко!

Водачите на тамплиерите, които се преструваха, че приказват помежду си, погледнаха лукаво от другия край на масата.

— Същински монах — прошепна Бранкиър, загледан в късо подстриганата, леко прошарена на слепоочията черна коса, гладката мургава кожа и хлътналите очи на Корбет. Бяха чули отчаяния шепот на краля и сега чакаха какво ще отговори неговият загадъчен придворен. Корбет се облегна с лакти на масата и приближи лицето си на сантиметри до това на краля.

— Милорд — прошепна той. — Ти не се нуждаеш от помощта ми. Както обикновено, показваш умения, на които дори дяволът би завидял, макар че за какво...

Кралят го изгледа с престорена обида, сякаш нищо не разбираше.

— Ето че получи парите — продължи Корбет. — Чиновниците на съкровищницата ще изготвят договор и ти ще се закълнеш, в каквото си искаш.

— Няма да си ходиш у дома! — изсъска злобно кралят. — Искам те тук, Хю. А сега кажи на нашите гости какви са другите ни проблеми.

— Сеньор дьо Моле — поде Корбет, — командири на ордена. — Той се изправи на крака. — Това, което ще ви кажа сега, е поверително. Кралят спомена своя враг, Владетеля на планината. Като хора, които са живели и са се били в отвъдморските земи, вие знаете, че Владетеля от планината оглавява секта от опасни убийци.

Думите му бяха посрещнати с одобрително мърморене.

— Те — продължи Корбет, — се гордеят с това, че никой досега не е успял да им избяга. Моретата, планините и пустините не представляват никаква пречка за тях. Следват един и същи ритуал: винаги оставят на видно място две ками, всяка увита в червена коприна, и плоска питка, като предупреждение към бъдещата жертва. — Той помълча, като барабанеше с пръсти по масата. — Нашият господар кралят получи такова предупреждение. Преди десет дни —

обясни Корбет — две ками с нанизана на тях питка са били намерени забити във вратите на катедралата „Сейнт Пол’с“ в Лондон. — Корбет извади от кесията си парче пергамент. — На всяка от камите е имало по един завързан червен пояс. На едната е била закрепена следната бележка:

„Знай, че идваме и изчезваме, преди да си усетил, и никак не ще ни попречиш.

Знай, че каквото заграбиш, ще се изплъзне от ръцете ти и ще се върне при нас.

Знай, че си ни в ръцете и не ще те пуснем, докато не си разчистим сметките.“

Корбет помълча. Думите му бяха стреснали тамплиерите. Чуваше се стържене на столове и заплашително мърморене; това вече не бяха спокойните, безстрастни воители — само споменаването на техните заклетии врагове и дръзкото им послание ги караха да се хващат за камите.

Великият магистър дьо Моле обаче продължаваше да седи като истукан.

— Как биха могли да направят такова нещо? — кресна Легрейв. — Асасините населяват сирийските пустини, не живеят в Чийпсайд.

Някои се разсмяха на думите му.

— В Лондон — извика Бадълсмиър — един мохамеданин-убиец би се набивал на очи като ястреб сред гълъби!

Корбет поклати глава.

— Спомена Амори дьо Краон. Той наистина е тук; дошъл е за брачните преговори. — Корбет направи пауза, за да подбере внимателно думите си. — Но вчера дьо Краон донесе и вести от Франция. Същото послание е било закрепено на вратите на „Сен Дьони“. Малко след това, докато Филип ловувал в Булонския лес, някакъв тайнствен стрелец се опитал да го убие.

В трапезарията цареше пълна тишина и всички очи бяха приковани в Корбет.

— Сър Хю, ти все пак не отговори на въпроса ни — рече тихо дьо Моле. — Как би могъл един мохамеданин-убиец да мине през

Париж и Лондон, без да го забележат?

— Сеньор, нямаше ли връзки между твоя орден и асасините?

Дьо Моле накара негодуващите си събратя да млъкнат.

— Търгували сме с тях, както твоят крал търгува с различни халифи и султани, без да споменаваме монголските владетели. Но доизкажи се.

— Моею дьо Краон — продължи Корбет — вярва, че убиецът е отстъпник, изменник от вашия орден!

Сега тамплиерите наскачаха, прекатурвайки столове и столчета. Бадълсмиър извади камата си. Симс посочи с пръст към Корбет. По лицето му бяха избили червени петна.

— Как смееш? — изпелтечи той. — Как смееш да ни обвиняваш в измяна? Ние сме християнски монаси. Жертваме живота и кръвта си, за да защитим светата Христова вяра!

— Седнете! — кресна дьо Моле. — Всичките!

Загорялото му лице бе добило пепелявосив цвят, а в очите му проблясваше ярост.

— Най-добре седнете! — нареди дьо Варен. — Да се вади кама в присъствието на краля е държавна измяна.

— Чух някои слухове за случилото се в Париж — заяви дьо Моле. — И ще ги считам за мръсни и скандални, докато не разберем всички факти. Какви доказателства привежда дьо Краон в подкрепа на твърденията си?

— Значителни — намеси се Едуард. — В деня на нападението срещу Филип един воин с тамплиерски одежди е бил видян да бяга от Булонския лес. Второ, тамплиерите имат седалища в Лондон и Париж. Трето, знаят ритуалите на асасините: камата, червената коприна, питката с кимион и тройното предупреждение. Четвърто — Едуард се поизправи на стола си и посочи с пръст дьо Моле, — ти знаеш, монсеньор, че мнозина от вашия орден — някои от тях дори може да са на тази маса — смятат, че тамплиерите са изтласкани от Светите земи поради липса на подкрепа от страна на западните кралства. И накрая — Едуард вдигна очи към тавана, — да, ще кажа и това. Преди тридесет години асасините се опитаха да ме убият. Провалиха се и аз разбих главата на нападателя с едно столче. Малцина знаят за това покушение. Повечето лордове, които бяха с мен по онова време, вече са мъртви, но тамплиерите знаеха.

— Има ли други въпроси за обсъждане? — попита уморено дьо Моле.

Без да обръща внимание на ненавистта, която думите му бяха предизвикали, Корбет продължи сухо:

— Бащата на краля дари на тамплиерите имението Фрамлингъм точно до пътя за Ботъм Бар, близо до Йорк. Обикновено то се оставя на грижите на управители и икономии. От две седмици обаче, след като вие пристигнахте в Йорк, започнаха да постъпват жалби, в които се говори за странни случки: хората са видели нощем в горите да горят огньове. Някои стаи и коридори са строго забранени...

— Това са глупости! — прекъсна го Бранкиър. — Ние сме религиозен орден. Имаме своите ритуали. Сър Хю, тамплиерите са затворена общност, не бихме позволили на всеки шут да знае какво правим, точно както и вие с краля не позволявате на простолюдието да се разхожда из залите на Уестминстър или в съкровищницата в Лондонската кула.

— Има и други неща, които трябва да обсъдим — продължи Корбет. — Сър Ричард Бранкиър, ти ни показва една златна монета, която определено не е от Кралския монетен двор. Сега, с цялото ми уважение, тези златни монети започнаха да се появяват преди месец — по същото време, когато ти и твоите другари се настанихте в имението Фрамлингъм.

Тамплиерите запротестираха гръмко, като удряха с юмруци по масата и крещяха възражения. Дьо Моле, все така спокоен, плесна тихо с ръце и отново въдвори желязната дисциплина, с която се славеше орденът им.

— По-добре довърши, сър Хю — каза примирено той. — В какво още ни обвиняваш? Може би и за странния смъртен случай на пътя за Ботъм Бар?

Корбет едва доловимо се усмихна.

— Понеже го споменаващ, монсеньор, две добродетелни сестри, Сесилия и Марша, придружени от своя водач Търстън, се явиха пред кмета и градските съветници на този град и се заклеха, че близо до Йорк покрай тях профучал кон с долната половина на човешко тяло на гърба си. Малко по-нататък открили труп, обхванат от зловещи пламъци без видим източник.

— Да, чухме за това — отбеляза Бадълсмиър. — Историята се е разнесла из цял Йорк. Тялото на мъжа било така овъглено, че никой не успял да го разпознае.

— Не е точно така — прекъсна го сър Хю. — Изгоряла е само горната част на трупа, докато долната заедно с краката... — Той сви рамене. — Е, знаете. Странното обаче е, че никой не знае коя е жертвата, защо е бил нападат, самоличността на убиеца или откъде е дошъл странният огън.

— Възразявам! — обади се Бранкиър, обръщайки се към дьо Моле. — Монсеньор, днес щедростта ни бе подложена на изпитание. Винаги сме служили добре на английската корона и току-що се съгласихме да ѝ дадем пребогат дар. А сега главният секретар на краля, пазителят на тайния държавен печат, стои пред нас и хвърля в очите ни най-възмутителни обвинения.

Дьо Моле се облегна с лакти на масата и допря пръстите на двете си ръце.

— Не, не — поклати шава той. — Ти нямаше предвид това, нали, сър Хю? Нали не вярваш, че тамплиерите са способни на такива ужасни деяния?

— Не, монсеньор, не вярвам — отвърна Корбет и впери мрачен поглед в Бранкиър. — Но не забравяйте, господа: първо, ние не сме сплетничили зад гърба ви, а най-откровено ви осведомяваме какви слухове се носят. Второ, съпадението между пристягането ви тук и необикновените случки е забележително. Трето, и най-важно, орденът на тамплиерите представлява кралство в кралството. Вие имате къщи от границата с Шотландия до най-южните части на Италия, от Руан на запад до границите със славяните. А сега златни монети, горящи трупове... — Корбет сви рамене. — С тези неща можем да се оправим, но измяната към краля е друга работа. Вие можете да използвате знанията и властта си, за да се сдобиеете със сведения. До вас достигат слухове от различни дворове.

— С други думи — прекъсна го дьо Моле, — искате да проучим защо асасините са решили да раздухат някогашната си вражда с краля?

— Точно така — отговори Корбет. — Нямаме намерение да ви заплашваме. — Той се обърна към Едуард и му се поклони. — Кралят вече се съгласи да признае официално вашите права и привилегии.

Просто ви молим за помощ. Ще сме ви благодарни за всичко, което успеете да научите.

— И това няма да повлияе върху другата ни уговорка? — попита кралят.

— Не — отвърна дьо Моле. — Няма.

Кралят въздъхна облекчено.

— Тогава утре ще положи клетва в църквата на абатството.

С това срещата приключи. Дьо Моле и останалите водачи на ордена се поклониха и напуснаха помещението. Едуард, дьо Варен и Корбет останаха в трапезарията, заслушани в тежките стъпки, които постепенно заглъхнаха. Кралят се ухили лукаво на Корбет.

— Получих, каквото исках, нали?

— Тамплиерите също, господарю. Полагайки клетва, ти се задължаваш публично да ги подкрепиш.

— Жалко — рече Едуард и бутна стола си назад, — че трябваше да излагаш подобни твърдения пред тях.

Корбет се усмихна и вдигна от масата табличката с принадлежностите си за писане.

— Господарю, към теб бе отправена заплаха. Това са въпроси, които могат да бъдат поставени пред ордена. Като ги повдигаш, ти предупреждаваш тамплиерите, че може би вече не се радват на някогашната подкрепа.

— Мислиш ли, че има някаква истина в заплахите на асасините? — попита дьо Варен.

— Бяха намерени ножовете! — възкликна Корбет. — Преди тридесет години Негово величество беше нападнат от същата секта. Също така имаме предупрежденията, донесени от мосю дьо Краон. — Той сви рамене. — Но всичко е така мъгляво.

— С други думи — заяви Едуард, като стана от стола и се протегна така, че кокалите му изпукаха, — не е достатъчно сериозно, за да те задържам тук в Йорк, а, Хю? И ти можеш да офейкаш за имението си в Лейтън, при прекрасната лейди Мейв и малката Елинор.

— Станаха вече три месеца, Твое величество. Обеща ми, че ще ме освободиш още на Сретение Господне, преди около седем седмици.

Едуард го погледна.

— Държавни дела, сър Хю — рече той и вдигна дългите си, покрити с белези пръсти. — Имаме съвет в Йорк и френският пратеник е тук. Трябва да се водят преговори за брачното споразумение за сина ми. Стоят и въпросите с фалшивите монети и тамплиерите. — Той стисна рамото на Корбет. — Имам нужда от теб, Хю.

— Моята съпруга също има нужда от мен — отвърна Корбет. — Даде ми дума, Твое величество. Ти, Едуард Английски, чийто девиз е „Моята дума е моето кредо“.

Кралят сви рамене.

— Е, понякога е... — Той вдигна плаща си от облегалката на стола и се наметна. — ... А понякога не е.

— Всички искаме да се приберем у дома при жените и децата си — възкликна дьо Варен, гледайки Корбет като разярен глиган.

Дълбоко в себе си графът така и не можеше да разбере защо кралят търпи грубата прямота на своя секретар. Корбет прехапа език. Искаше му се да напомни на графа, че ако беше женен за лейди дьо Варен, и той, Корбет, щеше да прекарва възможно най-много време далеч от нея. Но само погледна към краля.

— И кога ще мога да си отида, Твое величество?

Едуард сви устни.

— В средата на април. Обещавам ти, че до празника на свети Алфидж^[1] ще бъдеш освободен. Но междувременно — Едуард отиде до вратата и щракна с пръсти на дьо Варен да го последва, — искам този фалшификатор да бъде разкрит. Искам да държиш под око тамплиерите. Има и над сто молби от нашите добродетелни граждани на Йорк. Разгледайте ги двамата с онзи твой зеленоок нехранимайко Ранулф. — Кралят помълча, сложил ръка на резето. — А за да покажа, че няма лоши чувства между мен и Великия магистър, иди при ханджията Хюбърт Сийгрейв. Той държи най-голямата кръчма в Йорк, съвсем близо до Копъргейт. Поискай бъчва от най-хубавото му гасконско вино. Утре, след като положи клетвата, закарай бъчвата във Фрамлингъм. Дар от мен за сеньор дьо Моле.

Корбет се обърна на стола си.

— Ще тръгнеш ли на кръстоносен поход, Твое величество?

Кралят го погледна невинно.

— Разбира се, Хю. Дадох дума. Когато приключим с всички дела в Англия, ти и аз, дьо Варен и всички останали ще тръгнем на кръстоносен поход.

Сетне, като се кискаше тихо, кралят излезе величествено от стаята, следван от тромавия дьо Варен. Корбет въздъхна, изправи се и огледа трапезарията, закачения на отсрещната стена огромен черен кръст и яркоцветния триптих над камината. После се върна до прозореца и надникна долу в двора. Кралските войници бяха придумали двама слепи просяци да се дуелират с дървени мечове. Рошавите, дрипави мъже се хвърляха в различни посоки, замахваха един към друг и залитаха, а мечовете им срещаха само въздух. От време на време кръгът от войници ги избутваше обратно сред гръмогласен смях.

— Не се ли наситихте? — прошепна Корбет на себе си. — Не видяхте ли достатъчно унижения и кръв в Шотландия?

Той седна в еркерната ниша. От края на януари кралят бе все по северните графства; организираше атаки срещу шотландската граница, за да предизвика на битка или хване неуловимия шотландски водач Уилям Уолъс. Корбет бе видял предостатъчно селца и паланки, превърнати в черна тлееща маса; пръснати трупове сред алени езера по влажните, неравни пиренови поляни; стълбове сив дим, смрад на смърт и разложена плът; бесилки, на които нагъсто висяха голи като червеи трупове; изклани говеда и овце, чийто подут леш замърсяваше потоци и извори, а после биваше погълната от огненото море, което Едуард запали при отстъплението, за да изгори всичко след себе си.

Корбет искаше да се върне при Мейв и Елинор, не само защото му липсваха — беше отвратен от безскрупулния стремеж на Едуард да подчини Шотландия, от сложните и коварни дворцови интриги, от благородници като дьо Варен, които вярваха, че са господари на земята и всички останали са родени, за да им служат. Двамата просяци вече плачеха. За момент Корбет се изкуши да не обръща внимание на това, но сетне стана и отвори прозореца.

— Престанете! — кресна той.

Един от войниците понечи да отвърне с неприличен жест, но друг позна секретаря и прошепна нещо в ухото на другаря си. Корбет извика на един сержант:

— Заведи просяците в магерницата, дайте им хляб и вино и ги изпратете да си вървят по пътя!

Прошареният ветеран кимна.

— Момчетата само се веселяха, господарю.

— Стигат им толкова веселби! — отвърна троснато Корбет. — Погрижи се да си платят за удоволствието. Съберете пари за просяците!

Той изчака сержанта да изпълни заповедите му и затвори прозореца. На вратата се почука.

— Влез.

Ранулф, неговият слуга, сега пълноправен писар в канцеларията на Зеления печат, влезе наперено. Беше прибрал червената си коса на опашка отзад на тила. Горд от своята светлосиня, обточена с катеричи кожички писарска туника, той пъкна палци в широкия колан на кръста си. Котешките му очи блещукаха присмехулно.

— Отиваме ли си у дома, господарю?

— Не! — сопна му се Корбет. — Не си отиваме.

После се върна на масата.

Ранулф направи гримаса към русокосия, миловиден Малтоут, куриера на Корбет.

— Добре — пошепна той!

Корбет се обърна рязко.

— Какво те задържа в Йорк, Ранулф?

— О, нищо, господарю!

Корбет го погледна изпитателно.

— Изобщо случва ли ти се някога да кажеш истината, Ранулф?

— Всеки път, когато отворя уста, господарю.

— И нямаш любовница тук? Например хубавичката съпруга на някой градски съветник?

— Разбира се, че не, господарю.

Корбет отново насочи вниманието си към табличката с принадлежности за писане. Ранулф направи гримаса зад гърба му и тихо благодари Богу, задето Корбет не го бе попитал за хубавичките дъщери на градските съветници.

— И така, оставаме ли?

— Да — отвърна уморено Корбет. — Ще отседнем в абатството „Сейнт Мери“. А междуременно имаме работа. Носиш ли молбите?

Малтоут прекоси бързо стаята със свитък велен^[2] в ръка.

— Това е, което са получили писарите.

Корбет посочи на Ранулф и Малтоут да седнат от двете му страни.

— Ще работим още два часа — заяви той.

Когато повторно отвори кутията си с писмени принадлежности, Ранулф погледна към Малтоут и вдигна очи към небето. Господарят „Кисела физиономия“, както тайно го наричаше, днес не бе в най-доброто си настроение. Въпреки това двамата започнаха да му помагат в разглеждането на всички молби, получени в съвета, след като почтените граждани бяха разбрали, че кралят ще посети техния град. Всеки град имаше правото да отправя молби към короната и Едуард приемаше тези неща съвсем сериозно. Писарите събираха молбите и ги преписваха четливо върху листове пергамент, които сетне пришиваха един за друг. Едно от задълженията на Корбет, когато се намираще в двора, бе да разглежда тези молби. Те бяха най-различни: Франческа Инголдсби се оплакваше, че Елизабет Радъл я нападнала и набила с метла на улицата пред съседите ѝ. Матю Бел се жалваше от Томас Кук, който в кръчмата „Зеленото наметало“ го нападнал и ударил с маша по лицето. Томасина Уийл искаше разрешително да пътува отвъд морето до светилището „Свети Яков“ в Компостела. Мери Вердел твърдеше, че е загубила наметалото си и смята, че Елизабет Фрайър ѝ го е задигнала. Джон де Бартънон и неговата съпруга Беатрис се оплакваша от свещеника на тяхната църква, който редовно навлизал в границите на имота им. Молбите сякаш нямаха край. Корбет нареди някои от тях да бъдат изпратени на градския съвет, други на шерифа или кмета. Няколко задържа, за да ги представи на вниманието на краля. Една от тях прочете особено грижливо: беше от Хюбърт Сийгрейв, „кралския винар за града Йорк“, който молеше за разрешение да закупи двете парчета земя до кръчмата си.

Корбет се усмихна на Ранулф.

— С тази можем да се занимаем и сами — промърмори той. — Поръчано ми е да взема бъчва вино от Сийгрейв и да я занеса на тамплиерите във Фрамлингъм.

Ранулф, който бе зает да записва решенията на господаря си, само измънка нещо в отговор. Корбет се върна към свитъка и скоро

забеляза нарастващия брой оплаквания на граждани, както и няколко на Йоркската община, от някакви странни, тайнствени събития, които ставали в имението на тамплиерите във Фрамлингъм. Един мъж на име Джон де Хайтън се оплакваше от светлините, които горели до късно в къщата, и химните, които се пеели там в потайна доба. Друга група жалби описваше как с пристигането на високопоставените тамплиери във Фрамлингъм градините и имотите на имението се охранявали много строго и на жителите било отнето древното им право да минават оттам. Един от ищците, Леофрик Гудман, дърводелец, описваше как е бил изхвърлен от Фрамлингъм. Бил нает на работа в имението: качил се горе да поправи счупения капак на един прозорец, но тамплиерски войник го изгонил, сипейки заплахи и обиди.

Корбет остави перото и отиде до прозореца. Денят угасваше: вече се палеха лампи и факли, и дори Ранулф мърмореше, че светлината е твърде слаба за писане. Корбет се помъчи да подреди мислите си. Искаше му се да се върне при Мейв, но дълбоко в себе си усещаше някакво безпокойство, предчувствие за нарастваща заплаха — предупрежденията към краля в Лондон, забитите във вратите на Сейнт Пол ками и необикновеното, зловещо убийство на пътя в близост до Йорк. Кой бе нещастният конник? Кой бе отсякъл и изгорил горната половина на тялото му? Защо Жак дьо Моле бе дошъл в Англия? И какво криеха тамплиерите? Някъде до двора на манастира бухал възвестяваше началото на нощния си лов. Корбет си спомни думите на един стар войник от дните, когато служеше край границата с Уелс.

— Чуеш ли бухал преди смрачаване — го бе предупредил човекът, — значи дяволът се кани да излезе!

[1] Свети Алфидж — канонизиран архиепископ на Кентърбъри, пребит с камъни от датските нашественици при Гринуич около 990 г. сл. Хр. Празникът на светеца се чества на 19 април. — (Бел.ред) ↑

[2] Fino обработена телешка кожа, имитираща пергамент. — (Бел.ред.) ↑

ВТОРА ГЛАВА

Във Фрамлингъм Гуидо Ревъркийн, управителят на тамплиерските имоти в Йоркшир, започваше ежедневно си самотно поклонение по обсипаната с камъчета пътека на големия лабиринт. Както обикновено, правеше това на четири крака, като пееше псалми, за да изкупи греховете си. Гуидо, шестдесетгодишен, с побелели коса и брада и загоряла от слънцето кожа, все още вярваше, че на съвестта му тежат много грехове. Някога той бе рицар-тамплиер, Христов воин, един от защитниците на Акр през 1291 година, преди ордите мамелюци да го превземат и потопят в море от кръв. Тогава Гуидо успя да избяга: рамо до рамо със своите другари, той си проби път по кея до една от малкото останали лодки, които чакаха да откарат него и другите бежанци до християнската флота. О, как се бореше Гуидо! На моменти кръвта по тесните, прашни улички на Акр стигаше до глезените му и все пак градът падна, а той, Гуидо Ревъркийн, се спаси. След онази ужасна нощ започна да страда от кошмари. В сънищата си се връщаше постоянно към разрушението на Акр.

С течение на годините Гуидо полека-лека стигна до заключението, че е трябвало да загине в Акр. Смяташе, че е бил длъжен да се бие, докато враговете на Христа не го убият, и така да даде възможност на другите да избягат.

— А вместо това — бе прошепнал веднъж той на своя отец-изповедник, — се върнах в Англия. Беше ми дадена удобната службица да наглеждам хамбарите, къщите, нивите и ливадите на Тамплиерския орден. Отче, аз измених на Христа, предадох Господа. Трябва да се върна и да бъда спасен.

Неговият изповедник непрекъснато му повтаряше, че за това и дума не може да става.

— Нужен си в Англия — шепнеше той иззад решетъчната преграда. — Тук имаш задължения.

Но Гуидо не намери покой, докато отецът-изповедник не спомена за лабиринта. Той се намираще до главната сграда в имението

на Ордена — огромно море от висок, страховит жив плет от лигуструм с тесни пътечки, които водеха до центъра. Там имаше голям дървен кръст с образа на разпнатия Христос.

— Не можеш да отидеш до Йерусалим — каза му тогава отецът-изповедник, — но, сър Гуидо, ако трябва да изкупиш греха, ако искаш да изплатиш дълга си, всеки ден точно преди зазоряване минавай на колене до центъра на лабиринта, като пееш псалми.

Сега Гуидо правеше именно това. Камъчетата се забиваха дълбоко в кожата на коленете му, но той гледеше на това като на път към рая и се тътреше нататък, а очуканите дървени зърна на броеницата се плъзгаха между разкривените му пръсти. Познаваше лабиринта като опакото на ръката си. Всяко потайно ъгълче, всяка сляпа пътечка. Понякога нарочно избираше погрешен път, за да увеличи болката, и тези самоналожени страдания му носеха облекчение. Коленете му вече кървяха, болката в ръцете и раменете му се засилваше, по лицето му се стичаха струйки пот.

— Аз съм в Йерусалим — прошепна той, загледан в кръста. — Удържах на думата си!

Гуидо допълзя на четири крака до каменната основа на разпятието и вдигна поглед към страдалческото лице на своя Спасител.

— Господи — промълви той, като се удряше в гърдите. — Съгреших пред небесата и пред Теб!

Извади от торбичката си прахан и запали трите дебели жълти свещи в железния свещник на стъпалата пред кръста. Сетне отмести колене от образувалите се между камъчетата локви, погледна пламъчетата, които трептяха на утринния ветрец, и вдигна очи към разпятието.

— Също като в Акр — прошепна. — Сива зора, трепкащи пламъци.

Гуидо присви очи; сякаш и проклетата миризма на горящия град го преследваше. Пламъчето на свещта се засили и изведнъж от всичките му страни избухна огън. Гуидо отвори уста да изкрещи, но гората от пламъци погълна тялото му.

Едуард Английски влизаше в Йорк с развети знамена. Пред внушителната процесия, която се отправяше към Микългейт Бар,

вървяха херолди. Зад краля се точеше дълга върволица от каруци е товарни животни, а от двете му страни маршируваха колони от копиеносци и стрелци с лъкове. Градът жужеше като катурнат кошер, тъй като едва в последната минута херолдите бяха обявили през кои порти ще влезе процесията. Цял Йорк се беше изсипал да посрещне краля: градските съветници в кожени мантии и обточени с хермелин качулки; жените и дъщерите им, облечени в рокли от най-скъпа коприна и златоткан брокат, с изскубани вежди и лъскави коси, покрити с богато украсени накити за глава и воали. Свещеници в ярки филони бяха довели своите енорияши. Свещениците носеха съдове светена вода и четчици за ръсене, за да благославят минаващия крал. Личеше си, че градският съвет е дал всичко от себе си. Уличките и канавките бяха почистени, обсипаните с рани просяци прогонени, дървените стеги опразнени, а бесилките и железните клетки до тях свалени. Членовете на гилдиите „Корпус Кристи“ и „Тринити“ имаха внушителен вид под многоцветните си знамена.

Кметът и градските съветници бяха посрещнали краля пред Микългейт Бар, за да му връчат ключовете на града на пурпурна възглавничка. Сетне го накараха да се усмихне още по-широко, като му поднесоха кесии, пълни със златни и сребърни монети. Едуард изрази своята благодарност, прие декларациите им за вяност и хвърли кесии в ръцете на дьо Варен.

— Наглеждай ги — прошепна. — Не искам да се загуби и пени.

Веднага след като влязоха през Микългейт Бар, се спряха да послушат хора от момчета в бели столи, които пееха химн на три гласа в чест на краля, славейки управлението и превъзнасяйки победите му. След това процесията навлезе в самия град, по тесните улички, покрай големите къщи с искрящи на утринното слънце, белосани фасади, украсени с боядисани в черно греди. Въпреки наредбите на кметството, бе наизлязъл и целият живописен подземен свят на Йорк. Блудници и проститутки в къси рокли и перуки в оранжево и червено измерваха с очи войниците и се опитваха да привлекат вниманието на възседналите коне рицари и церемониалмайстори. Дребните престъпници от тесните улички, без господар и без пукната пара, се спотайваха в сенките, далеч от слънчевата светлина и готови всеки момент да побегнат, ако наближеше някой пристав. Недъгавите, певачките, главорезите, мошениците и джебчиите се бяха стекли в

търсене на лесна плячка. Сергиите бяха прибрани, а търговците и техните чираци стояха със зяпнали уста, нетърпеливи да зърнат поне за мъничко своя крал.

Видът на Едуард действително оправдаваше прозвището „принц-завоевател“: със златна диадема на стоманеносивата коса, а ризницата, която Корбет го бе накарал да облече, бе покрита с плащ от златоткан брокат. Беше яхнал прочутия си боен кон, Черния Баяр, със седло и сбруя от тъмнопурпурна, поръбена със сребро кожа. Кралят яздеше с лекота, като с едната си ръка държеше юздите, а на другата му бе кацнал един великолепен снежнобял сокол, донесен от Париж. До него облеченият в полудоспехи Джон дьо Варен, граф на Съри, носеше личното му знаме — златен лъв, изправен на задни крака сред море от кръв. Точно зад краля яздеше Корбет, неспокоен и тревожен; очите му постоянно шареха из тълпата и отворените прозорци от двете страни на процесията. От време на време попипваше дръжката на камата си и хвърляше тревожен поглед към Ранулф. Неговият прислужник обаче бе зает да се усмихва и изпраца въздушни целувки към съпругите и дъщерите на градските съветници. От време на време процесията спираше и разкошно облечените херолди надуваха сребърните фанфари, преди да продължат след плюющите знамена с гербовете на Англия, Шотландия, Уелс, Франция и Кастилия.

На ъгъла на „Тринити“ кралят се спря да погледа провесения между два стълба огромен гоблен на гилдията „Корпус Кристи“. Беше сцена от Страшния съд. На него с ярки цветове бе изобразена съдбата на грешниците: законодатели, ковали лоши закони, бяха облечени в плащове от горяща сяра; подкупните адвокати биваха набивани на кол или им трошаха костите на колелото. Едуард се изкикоти на друга сцена, на която се виждаше група монаси с обръснати глави, водени от маймунолик демон към гореща яма, пълна с отровни змии. Пред тази импровизирана сцена имаше групички млади жени, всичките облечени в бяло, които пееха Песни в прослава на краля. Едуард ги послуша вежливо, галейки кацналия на китката му сокол. Сетне хвърли една сребърна монета пред подиума, целуна едно от момичетата и нареди процесията да продължи. Корбет изгледа свирепо Ранулф, който в опит да имитира краля посегна да хване едно от момичетата за ръката.

Точно когато излязоха на „Тринити“, Корбет чу как една стрела изсвистя между него и краля. Един от войниците отстрани изтърва

копието си и се строполи на земята със стонове, заглушавани от шурналата от устата му кръв. Корбет се надигна на стремената и викна на въоръжените конници, които се затичаха към тях. Следвайки заповедите на секретаря и дьо Варен, те заобиколиха краля и вдигнаха щитовете си, за да образуват желязна стена около него. Корбет огледа набързо къщите от двете страни на улицата.

— Там! — викна Ранулф.

Корбет проследи ръката му, която сочеше към един от мансардните прозорци на близкия хан. Видя как дървените капаци се отварят още веднъж, фигурата с качулка, която се спотайваше там, и масивния арбалет. Отново се чу свистене, сякаш ястреб се спускаше към жертвата си, но този път стрелата се строши в един от вдигнатите щитове.

— След мен! — кресна Корбет.

Той слезе от коня, извади меча си и следван по петите от Ранулф и Малтоут, си запробива път през тълпата, без да обръща внимание на възцарилата се наоколо суматоха. Когато стигнаха сенките на къщите, вдигна поглед и изруга. Беше загубил представа коя е сградата. След това обаче зърна ъгъла на уличката, където клечеше просяк с качулка, протегнал ръце за милостиня. Корбет го изблъска от пътя си и хукна към входа под безвкусната табела, окачена на един стърчащ към улицата прът. Пътюм викна на Ранулф да заобиколи, за да заварди задния вход, и влезе в тясното, тъмно помещение. Събралите се там хора дори не подозираха какво е станало. Повечето бяха слуги, кухненски работници и камериерки. Корбет им заповяда да се отдръпнат от пътя му и се втурна нагоре по тясното, разклатено дървено стълбище. Плувнал в пот, той стискаше здраво меча и отчаяно се питаше какво ще направи, ако се срещне очи в очи с нападателя. Помъчи се да си спомни кой точно бе прозорецът.

— На най-горния етаж е — промърмори на себе си и предпазливо изкачи следващото крило стъпала.

На половината път обаче съгледа дима, който се процеждаше изпод една врата в нишата току до стълбите, и се обърна.

— Малтоут! — нареди на прислужника си. — Върни се и кажи на ханджията, че къщата гори!

После стисна носа си и бутна вратата. Беше залостена. Той отстъпи назад, стовари се с цялата си тежест върху нея и тя се отвори.

Вътре се кълбеше гъст дим, макар че голяма част от него излизаше през отворения прозорец. Точно под перваза имаше стол, под който лежеше арбалетът и снопче стрели. На пода до тях бе проснат овъглен, горящ труп на мъж. В първия момент Корбет остана втрещен, загледан в зловещите сини и жълти пламъци, които танцуваха над почернелия мъртвец.

— Бог да ни е на помощ! — промълви току-що пристигналият Малтоут. — Господарю, що за огън е това?

Кашляйки мъчително, Корбет изведнъж се опомни, дръпна тежката дрипава завеса, която висеше зад вратата, и като подкани Малтоут да му помогне, я метна върху горящия труп, за да потуши пламъците. Скоро стаята се напълни с хора: съдържателят и помощниците му носеха ведра с вода, която изляха върху мъртвеца и навсякъде из стаята. Корбет обаче забеляза, че освен дето бе опърлил леко около трупа, огънят не беше подхванал нито стените, нито дъските на пода. Най-сетне пламъците бяха потушени и от цялата злополука остана само вонята, следите от опърлено по пода и противното цвърчене на водата, която попиваше през покриващата трупа завеса.

— Всички да излязат! — заповяда Корбет. — Малтоут, изгони всички!

Съдържателят, шкембест плешив човечец, понечи да протестира, но точно тогава Ранулф връхлетя в стаята.

— Никой не видях! — рече задъхано той. — Абсолютно никой! Какво е станало тук?

— Всички да излязат! — кресна Корбет. — А ти, драги — посочи той кръчмаря, — ме изчакай долу!

Малтоут и Ранулф изблъскаха хората навън. Корбет дръпна тежката завеса и се задави от ужасната смрад. Малтоут се обърна и повърна върху купчината слама в ъгъла; Ранулф пък клекна хладнокръвно до останките.

— Как е станало? — попита той, като посочи арбалета и стрелите до стола.

— Не знам — отвърна Корбет. — Имаме един човек, преливащ от омраза. Той взема арбалета, изстрелва две стрели в опит да убие краля и няколко минути по-късно вече е горящ труп. Изпепелен е от

необикновен огън, който не се е разпространил нито по стените, нито по пода.

— Това можеше да стане — обади се Ранулф. — Накрая дървото щеше да затлее и избухне в пламъци, но нашето пристигане тук го спря. Въпросът е кой е този човек и как се е запалил.

Корбет се насили да огледа трупа. Лицето и горната част на торса бяха напълно изгорели. От очите бяха останали само две локвички вода. Ако човекът бе имал някакво окосмяване по главата или лицето, то бе напълно изпепелено. Секретарят преглътна мъчително.

— Виж — рече той и дръпна завесата още по-надолу. — Горната половина на тялото е изгоряла. — После посочи панталоните и ботушите на човека. — А тези са само опърлени.

Корбет се надигна и отиде до леглото. Изпод мръсната кръгла възглавница се подаваха оръфани кожени дисаги. Корбет ги измъкна, срязва каишките и изсипа съдържанието върху вълнената завивка. Вътре имаше уелска кама, кесия със сребърни монети и една мърлява тамплиерска туника с червени кръстове от двете страни.

— Богат човек, поне за войник — отбеляза Корбет.

Той отвори кесията и изсипа съдържанието ѝ в ръката си. Сетне хвърли среброто върху кревата и разви парчетата пергамент, които бе намерил вътре. На едното имаше груб план — Корбет веднага разпозна пътя на шествието, който минаваше през Микългейт Бар и „Тринити“. На другото беше изписан списък с провизии, закупени от някой си Уолтър Мърстън, сержант в имението на Тамплиерския орден във Фрамлингъм. Корбет седна на леглото.

— Ранулф, прибери всичко обратно в дисагите. За Бога — махна той към овъглените останки, — покрий това. — После продължи. — Значи това е Уолтър Мърстън, тамплиер, който се е опитал да извърши държавна измяна и кралеубийство. Изстрелял е две стрели към нашия крал, но минути след това е бил погълнат от някакъв тайнствен огън.

— Божие наказание — каза напевно Малтоут.

— Ако е така — подхвърли присмехулно Ранулф, — кажи-речи цял Йорк би избухнал в пламъци.

Корбет стана и отиде до прозореца. Кралската кавалкада вече продължаваше пътя си, а тълпата зяпаше към кръчмата, сега обградена от войници с вдигнати щитове и насочени напред пики. От стълбището долетя тропот на тежки стъпки и един дебел глас, който ругаеше

всички кръчмари по света, наричайки ги „мръсни негодници“ и „изчадия на сатаната“. Корбет се ухили и промърмори:

— Милорд Съри ей сега ще пристигне.

Вратата на стаята се отвори с трясък, кожените ѝ панти се изпънаха докрай.

— Гнусна измет! Неблагодарни копелета! — кресна дъо Варен с изпотено, зачервено лице и прекоси с мечешки стъпки стаята. — Е, Корбет, проклети писарю! Какво имаме тук?

Графът дръпна назад дрипавата завеса и се ококори при вида на трупа.

— Да му се не види! Кой е тоя?

— Очевидно сержант и вероятно стрелец от Ордена на тамплиерите — отговори Корбет. — Дошъл е в стаята със своя арбалет и се е опитал да убие краля.

— И кой го е запалил?

— Тъкмо спорехме върху това, милорд. Малтоут смята, че е Бог, но според Ранулф ако всеки грешник трябваше да бъде наказван по този начин, целият град щеше да се превърне в огнено море.

Дъо Варен се закашля и като се върна до вратата, изкрещя нещо към стълбите. В стаята влязоха група кралски стрелци с лъкове.

— Изнесете това! — заповяда дъо Варен. — Искам да го завлечете до площада и да го окачите на най-високото бесило!

Стрелците послушно оголиха леглото и увиха трупа в мръсните чаршафи. Дъо Варен погледна към Корбет с ъгълчето на окото си.

— А, и накарайте някой от проклетите лениви писари да напише табелка „Така умират всички предатели“. Закачете я на врата на този негодник!

Сетне изтика стрелците със зловещия им товар навън и затръшна вратата след тях.

— А името на тоя боклук?

— Уолтър Мърстън.

— Кралят ще поиска сметка за всичко това! — каза троснато дъо Варен. — Нямам им вяра на тия мръсни рицари-монаси!

Той се приближи до мястото и разрита пепелта с ботуша си, тракайки с шпорите си по дървения под. След това погледна през прозореца.

— Страх ме е, Корбет — прошепна графът. — Много ме е страх. Бях с краля преди тридесет години, когато асасините се опитаха да го очистят. Пратиха един, който се престори на вестител. — Той присви очи и задиша тежко, с издути ноздри. — За малко да успее, всичко стана така внезапно. Но кралят бе по-бърз и му разби главата с едно столче. И сега пак го преследват.

Той сграбчи Корбет за ръката. Писарят отвърна на погледа му, без да трепне.

— За Бога, Хю, не ги оставяй да го направят! — каза умолително дьо Варен и извърна очи. — Умираме един по един — промълви той. — Всичките стари приятели на краля.

— Кажете на Негово величество — отговори Корбет, — че нищо няма да му се случи. Ще дойда в абатството „Сейнт Мери“.

Дьо Варен отиде с тежки стъпки до вратата.

— А, милорд графе!

— Да, Корбет.

— Кажете на краля, че няма да се върна в имението Лейтън. — Корбет си наложи да се усмихне. — Поне докато не приключа с тази работа.

Той чу как дьо Варен трополи надолу по стълбите, крещейки обиди към всички в хана. Ранулф и Малтоут стояха в ъгъла на стаята и го гледаха със зяпнали уста.

— Какво има, Ранулф? — попита Корбет. — Ако не си затвориш устата, ще лапнеш някоя муха.

— Никога не съм чувал дьо Варен да те нарича Хю — отговори Ранулф. — Трябва здравата да се е уплашил...

— Така е. Асасините не си губят времето. — Корбет затвори прозореца. — Но да вървим. Тук вони ужасно. Ранулф, донеси ми дисагите.

— Кои са тези асасини? — попита Малтоут.

— По-късно ще ти разкажа. Сега искам само да разбера защо един тамплиер ще изпълнява техните заповеди!

Тримата слязоха по стълбите в общата стая на хана — ниско, усойно помещение с почернели от хилядите палени огньове тавански греди. В отсрещния ѝ край, близо до вратата на килера, седеше съдържателят, заобиколен от група леки жени, и се наливаше с вино,

сякаш животът му зависеше от това. Когато зърна Корбет, той се свлече на колене и склучи ръце пред гърдите си.

— О, господарю, смилете се над мен! — проплака шишкото, като го гледаше жаловито, макар че изпоцапаното лице на Корбет не показваше нищо, което да поуталожи паниката му. Човечецът почти запълзя в краката му. — Господарю, повярвай, нямаме нищо общо с това!

Ранулф извади меча си и го опря с плоската страна о рамото на кръчмаря.

— Ако имаш — каза насмешливо червенокосият слуга на Корбет, — до седмица ще те обесят, после ще те разчекнат и ще окачат осолените ти крайници над Микългейт Бар.

Съдържателят се вкопчи в наметалото на Корбет.

— Господарю! — простена той. — Милост!

Корбет бутна настрана меча на Ранулф и накара кръчмаря да седне на стола си.

— Донеси на господаря си чаша от най-доброто вино. Същото за мен и моя придружител — нареди той на една от прислужниците. — А сега слушай, кръчмарю.

Корбет придърпа едно столче и седна точно срещу съдържателя, така че коленете им почти се допираха.

— Няма от какво да се боиш — продължи той. — Стига да ми кажеш истината.

Съдържателят не спираше да се тресе. Мечът на Ранулф бе едно, но този кротко говорещ кралски секретар го плашеше до смърт. Известно време човечецът не можа да произнесе нищо, само пелтечеше.

— Не те грози никаква опасност — увери го Корбет. — Не можеш да носиш отговорност за всички, които посещават хана ти.

Той взе чашата вино, донесена от една прислужница, и я бутна в ръката на ханджията. Сетне отпи от своята и я остави — виното беше добро, но от тлъстата муха, която плуваше в него, му се повдигна.

— А сега, кой беше този човек?

— Не знам. Дойде снощи. Пътник някакъв. Представи се като Уолтър Мърстън. Плати добре за стаята, с две сребърни монети. После си изяде вечерята и повече не го видях.

— Слиза ли долу да закусва?

— Не, бяхме заети да се подготвяме за посрещането на краля. — Ханджията изстена и закри лицето си с ръце. — Канехме се да празнуваме. В един момент излизаш навън, развяваш знамена и слушаш фанфарите, а в следващия... — И махна безпомощно с ръце.

— Никой друг ли нямаше с него? — настоя Корбет. — Никой ли не е идвал да го посети?

— Не, господарю, но ханът има два входа, преден и заден. Постоянно влизат и излизат хора, особено в дни като този. — Гласът на мъжа пресекна.

Корбет зажумя и постоя, като се мъчеше да извика в паметта си всичко, което бе видял, докато си проправяше път през тълпата. Изведнъж си спомни как бе блъснал просяка, докато изпращаше Ранулф в малката уличка, и отвори очи.

— Почакайте тук — нареди секретарят и излезе от хана.

— Какво търсиш? — попита забързалият след него Ранулф.

Корбет отиде до началото на уличката и я огледа. Представляваше тесен, смрадлив сокак между къщите, пълен със смет и скитащи котки. Две дечица се опитваха да яхнат старата свиня, която се ровеше из боклуците, но от самия просяк нямаше и следа.

— Господарю? — обади се Ранулф.

Корбет се върна в общата стая на хана.

— Ханджийо, в Лондон — а предполагам, че и в Йорк е същото — просяците си имат любими места, като например някой ъгъл или вход на църква. Виждали ли сте просяк да застава на ъгъла в уличката от другата страна на хана ви?

Съдържателят поклати глава.

— Не, господарю, никой просяк не би стоял тук. Далече е от дюкяните, а уличката не води наникъде. — Той се усмихна и разкри зачервените си, възпалени венци. — Пък и моите клиенти не са от хората, дето биха се разделили с някое пени.

— В такъв случай, ханджийо, се върни при буретата с бира. Няма от какво да се страхуваш.

Корбет махна на Ранулф и Малтоут да го последват и тримата излязоха на „Тринити“ Лейн.

— Сър. — Един кралски офицер се приближи до тях с ръка на дръжката на меч и шлем в другата. — Графът на Съри ни заповяда да стоим тук, докато не приключите.

— Събери хората си — нареди Корбет. — Иди при краля в абатството. Кажи на милорд Съри, че скоро ще се видим. Конете ни?

Войникът вдигна ръка и към тях се приближи един стрелец, който водеше трите коня.

— Не ще можете да ги яздите — отбеляза стрелецът. — По улиците е голяма блъсканица.

Когато излязоха от „Тринити“, Корбет разбра, че войникът е бил прав. Сега, когато кралската процесия беше отминала, Микългейт гъмжеше от народ. Сергиите отново бяха наредени и търговията си вървеше, както обикновено; продавачи, пътуващи търговци и надничари се мъчеха да изкарат някое и друго пени от празничната атмосфера в града. Корбет водеше коня си, следван от Ранулф и Малтоут. Напредваха много бавно. Пред църквата Сейнт Мартин трупа актьори бяха издигнали импровизирана сцена на две каруци и за най-голямо удоволствие на публиката играеха пиеса за Каин и Авел. Когато Корбет мина покрай тях, Бог — фигура, облечена в бял чаршаф, със закрепен на главата златен ореол — тъкмо бележеше Каин с червен кръст. „Де да беше толкова лесно,“ помисли си Корбет, „знакът на Каин да се виждаше на челото на всеки настоящ или бъдещ убиец.“

— Мислиш ли, че тамплиерът е действал на своя глава? — попита Ранулф, който вървеше след него.

— Не — отговори Корбет. — Ранулф, колко време ни отне, докато стигнем от краля до онази стаичка в хана?

Ранулф спря, за да даде път на група деца, които тичаха след дървен обръч; последва ги едно улично псе, стиснало между зъбите си трупа на мършава пиле и гонено от побесняла домакиня, която крещеше, колкото й глас държи.

— Странно приказват тук — отбеляза Ранулф. — По-бързо и някак по-отсечено, отколкото в Лондон.

— Но момичетата са също толкова хубавички — отвърна Корбет. — Зададох ти въпрос, Ранулф; колко време смяташ, че ни е отнело?

— Горещо-долу колкото да кажеш десет пъти „Аве Мария“.

Корбет си спомни как си проправяше път през тълпата, загуби се, а после влезе в хана и изкачи стълбите.

— Мислиш, че са били двама? — попита Ранулф.

— Да. Вратата на стаята беше заключена, вероятно от съучастника на стрелеца, когато е излязъл. Забелязах, че ключът

липсваше.

— Значи беше тръгнал да търсиш просяка?

— Може би, макар това да не обяснява всичко — продължи Корбет. — Двете стрели трябва да са били изстреляни от Мърстън. И все пак как може един професионален войник да бъде убит за секунди, без да окаже съпротива? И после тялото му да бъде изпепелено така бързо от онзи ужасен огън?

— Може другият да го е убил — отговори Ранулф, — а сетне да е изтичал надолу по стълбите и да се е престорил на просяка, когато бутна.

— Това е само предположение — възрази Корбет.

Когато приближиха моста над Уз, той стисна още по-здрави юздите. Мостът бе широк; от двете му страни, до високите дървени парапети бяха наредени сергии, на които се предлагаше риба, „прясно извадена,“ както крещяха продавачите, „от реката долу“. Корбет спря, остави Ранулф да държи конете и отиде да погледне през дупката между коловете. От дясната си страна виждаше голямата кула на Йоркския замък, а отляво извисяващите се островърхи камбанарии на Йоркската църква и абатството „Сейнт Мери“.

— Какво да кажа на краля? — промълви той на себе си, без да обръща внимание на любопитните погледи на минавачите.

После се взря в речните води, които образуваха водовъртежи около колоните на моста, и малката рибарска лодка до тях. Рибарите гребяха срещу течението и с всички сили се мъчеха да удържат мрежите си, същевременно избягвайки отпадъците, които се въртяха наоколо, неспособни да се измъкнат от орбитата на дебелите колони. Корбет все още не можеше да разгадае смъртта на тамплиера: един воин, набързо превърнат в тлееща пепел! Той се върна при Ранулф; точно в този момент едно просяче дотича при тях с пени в едната си ръка и парче пергамент в другата, и му забърбори нещо. Корбет се усмихна и клекна пред детето.

— Какво има, момче?

Хлапакът се ухили още по-широко, бутна парчето пергамент в ръката на Корбет и избяга, когато секретарят започна да го развива. Корбет прочете написаното и въпреки блъсканицата и прежурищото слънце, кръвта в жилите му изстина.

„Знай, че каквото заграбиш, ще се изплъзне от ръцете ти и ще се върне при нас — пишеше в бележката — Знай, че идваме и изчезваме, преди да си усетил, и никак не ще ни попречиш. Знай, че си ни в ръцете и не ще те пуснем, докато не си разчистим сметките.“

Корбет се взря в написаното: последователността на изреченията бе леко променена, но заплахата си оставаше все така действителна. Той вдигна поглед: момчето беше изчезнало и нямаше как да го проследи. Убийците бяха наблюдавали всяка тяхна стъпка, скрити сред тълпата. Явно мъртвият тамплиер не бе сам; явно бе само една пионка и играта едва сега започваше.

ТРЕТА ГЛАВА

Едуард Английски се изтегна в голямата дървена вана в покоите на архиепископския дворец. Подът около ваната беше покрит с дебел пурпурен плат, по който се нижеха слуги с ведра гореща, ароматизирана с шипка и други билки вода. Кралят седеше, метнал ръце върху двете стени на ваната и отпуснал тялото си в уханната сапунена вода. По едно време изгледа свирепо Корбет, който седеше до дьо Варен. Секретарят полагаше всички усилия да запази сериозна физиономия: не че Едуард бе загубил някаква част от достойнството си, докато се къпеше, по-скоро му бе смешна претенциозността на архиепископа, собственика на ваната, който бе украсил стените ѝ с герба си, без да се споменават няколкото кръста.

— Забавно ли ти се вижда? — озъби му се Едуард. — Току-що тамплиерите ми обещаха заем от петдесет хиляди лири стерлинги. Положих проклетата им клетва да отида на кръстоносен поход. Сега пък ти ми казваш, че онова копеле се е опитвало да ме убие!

— Не беше заем — отвърна Корбет, — а дар. Ако ти отидеш на кръстоносен поход, Твое величество, тогава с цялото ми уважение, тази вана ще запее „*Te Deum*“.

Едуард стана и се отърси като куче от водата. Когато излезе от ваната, дьо Варен метна на раменете му вълнено наметало.

— Хареса ми — заяви Едуард. — Жалко, че се налага да чакам до сред лято за следващата. — Той зашляпа с босите си крака към Корбет, като изтръскваше косата си от водата. — Ти се къпеше веднъж седмично, нали?

— Един арабски лекар, студент в Салерно, ми каза, че няма да ми навреди.

— Ама това те изнежва! — възропта Едуард.

Кралят отиде до една малка масичка, напълни с вино три инкрустирани със злато чаши и като се върна, пъкна по една в ръцете на дьо Варен и Корбет.

— Значи този тамплиер е пуснал към мен две стрели и след това бил погълнат от пламъци?

— Очевидно, господарю, макар че там трябва да е имало и още някой — отговори Корбет. — Същият този човек ме е проследил през цял Йорк и ми е изпратил предупреждението.

— Но защо един тамплиер ще желае смъртта ми? — попита Едуард. — И дали това нападение има нещо общо с нещастника, когото онези две монахини са видели да гори на пътя до Йорк? — Той вдиша дълбоко. — Все още изглеждаш свеж, Корбет. Искам да отидеш във Фрамлингъм. — Той свали един пръстен от ръката си и го пусна в шепата на своя секретар. — Покажи това на дьо Моле. Той ще го познае.

Корбет погледна аметиста, който проблясваше на златния пръстен.

— Тамплиерите са го подарили на баща ми — обясни Едуард. — После искам да ми го върнеш, но дотогава си упълномощен да действаш от мое име. Разследвай, Корбет! Използвай дългия си нос и острия си ум, издири нападателя и когато това стане, ще наредя да бъде убит!

— Това ли е всичко, господарю?

— Че какво повече искаш? — отвърна подигравателно Едуард. — Ваната на архиепископа да запее „*Te Deum*“ за теб? А! — възкликна той, след като Корбет стана, поклони се и тръгна към вратата. — Искам да останеш във Фрамлингъм, докато тази работа приключи. Въпреки това, за да покажем на монсеньора приятелските ми чувства, му занеси бъчва вино, както ти заръчах.

На вратата се почука и някой я бутна така рязко, че едва не събори Корбет. Амори дьо Краон, пратеникът на Филип IV, се вмъкна крайно смутен в стаята. Не пролича да е забелязал дьо Варен, но веднага падна на едно коляно пред краля.

— Твое величество — промърмори той. — Чух за нападението над теб. — Мъжът вдигна лисичото си червенобрадо лице. — От името на моя господар благодаря Богу за твоето спасение. Моля се врагът скоро да стигне гибелта си.

— Ще стане, ще стане.

Едуард протегна ръка за целувка към френския пратеник. Дьо Краон го направи и стана.

— Нашият скъп и тъй любим секретар, сър Хю Корбет, Пазителят на нашия таен печат — продължи кралят, — ще открие истината.

— Както е правил и в други случаи — добави Корбет, като затвори вратата и се облегна на нея.

Дьо Краон се обърна.

— Сър Хю, Бог да те благослови! — Той се приближи до секретаря, сграбчи ръцете му и го целуна като Юда по бузата. — Изглеждаш добре, сър Хю!

Корбет погледна заклетия си враг, главен шпионин на Филип IV и извор на всичките му интриги. Възхити се на претенциозните му дрехи — розова туника, поръбена със злато на маншетите и около врата. Горният ръб на червените кожени ботуши бе набит с миниатюрни скъпоценни камъчета.

— А ти, сър Амори, изобщо не си се променил.

Дьо Краон се усмихна, но понеже бе застанал гърбом към краля, очите му издаваха дълбоката ненавист към англичанина, когото с удоволствие би убил.

— Приемам поздравления, сър Хю. Ожених се и жена ми вече очаква дете.

— Значи щастието ти е двойно, сър Амори.

— Все пак не съм дошъл да си разменяме любезности — каза дьо Краон и се обърна. — Нито дори да ликувам, задето Негово величество се е избавил на косъм.

— За какво тогава? — рече сопнато Корбет.

— Нося предупреждение от господаря си — продължи дьо Краон. — Нали чухте, че беше нападат по подобен начин, докато ловуваше в Булонския лес?

— Продължавай — каза тихо Едуард.

— Виновникът беше открит — обясни дьо Краон. — Оказа се тамплиер с висок ранг от тяхната ложа в Париж. Агентите на моя господар са го арестували. Той е направил пълни признания след кратко пребиваване в тъмницата на Лувъра.

— И? — попита Корбет.

— Очевидно някои високопоставени тамплиери смятат, че прогонването им от Светите земи е станало по вина на западните

кrale, императора на Свещената Римска империя и дори самия папа, но главно на Филип Френски и Едуард Английски.

Корбет приближи до него.

— И ти носиш предупреждение?

— Да, сър Хю, нося предупреждение. Англия и Франция са на път да подпишат договор за траен мир. Той ще бъде скрепен от брак между двете династии. Вярно, нашите страни са имали някои разногласия в миналото, но сега ги грози обща опасност, която би могла да разруши този мир.

— Какво друго е признал сержантът? — попита Едуард.

Дьо Краон извади от ръкава си един свитък и го подаде на Корбет.

— Вижте сами!

Корбет разви пергамента и го прочете; докато правеше това, той си помисли, че подозренията му спрямо дьо Краон поне в този случай са били неоснователни.

— Какво пише? — поинтересува се кралят, докато седна на една пейка.

Корбет огледа ръкописа и го отнесе до прозореца на светло.

— Това са признания — обясни той. — На сержанта от ордена на тамплиерите в Париж. Той признава, че се е опитал да убие краля в Булонския лес. Очевидно е изпълнявал заповеди на свой събрат с по-висок ранг, известен му единствено като „Стрелеца“.

— Инквизиторите на Филип IV ли измъкнаха това от него? — попита Едуард.

— Не — каза Корбет, като вдигна поглед. — Не кралските инквизитори. — Сетне видя доволната усмивка, която се разля по лицето на дьо Краон. — Не някой друг, а лично Великият инквизитор.

— А знаете — намеси се дьо Краон, — че Светата инквизиция зачита само своите закони.

— Очевидно — продължи Корбет, като оглеждаше внимателно ръкописа, — у тамплиера са били намерени някои предмети: пентаграм, рисунка на обърнат кръст и други помагала за черна магия. — Той вдигна поглед. — Именно затова Великият инквизитор е поел нещата в свои ръце. Сержантът твърдял, че той и другият тамплиер са участвали в магьосническо сборище, сатанински дела и култове към демони и някаква отрязана глава.

Корбет погледна най-долната част от ръкописа, където стояха кървавочервеният печат на Светата инквизиция и саморъчните подписи на Великия инквизитор и двамата му свидетели.

— Значи — каза Едуард, като се наведе напред, — работата е сериозна.

Дьо Краон кимна отсечено.

— Моят господар вече писа на папа Бонифаций, за да изиска разследване на ордена. — Той се изправи и падна на коляно пред краля. — Но аз ще уведомя господаря си за щастливото ти избавление. Както и — прибави лукаво пратеникът, поглеждайки Корбет с угълчето на околото си, — за свещената ти клетва да тръгнеш на кръстоносен поход.

— Към който — обади се Корбет — моят господар ще призове да се присъединят и другите владетели на Запада.

Дьо Краон стана и се поклони на Корбет.

— Филип Френски не ще се поколебае. Той е готов да пролее кръвта си, както направи дядо му, за да върне владенията Божии.

После, без повече реверанси, дьо Краон напусна стаята така бързо, както и бе влязъл.

— На дьо Краон трябва да му е било трудно — отбеляза Корбет, като преди това отиде до вратата, за да се увери, че е затворена, — за пръв път в живота си да каже истината.

— Иди във Фрамлингъм — нареди му Едуард. — Настани се там. Кажи на Великия магистър, че ако някой тамплиер излезе извън границите на това имение, ще бъде арестуван по подозрение в държавна измяна!

Ранулф и Малтоут се разхленчиха, задето им бяха прекъснали играта на зарове с кралските стрелци. Воплите им станаха още по-шумни, когато Корбет им каза накъде са се запътили.

— Стига сте мрънкали — нареди им техният господар. — Първо, е само въпрос на време, докато стрелците се усетят, че сте ги мамили. Второ, Ранулф, известен период на въздържание от преследването на дами ще се отрази много добре на душата ти.

Докато яздеха из улиците на Йорк, не си направи труда нито веднъж да се обърне назад, макар да знаеше, че в момента Ранулф се

чумери и мърмори под нос за своя господар „Кисела физиономия“ и неговите постъпки, с които винаги убива радостта на околните. Малтоут бързо се примири. За него най-важно бе да е с конете и да знае какво сеят едрите земевладелци. Затова остави Ранулф да си мърмори, а сам се зае с проклетия товарен кон, който бе крайно недоволен, че го измъкват от удобната конюшня и го водят през шумните, прашни йоркски улици.

Ранулф, който вече бе опознал добре града, скоро изравни коня си с този на Корбет.

— Господарю, не трябва ли да вървим в обратната посока? Фрамлингъм се намира зад Ботъм Бар, северно от града.

Корбет се поспря, точно преди да навлязат в Кланиците, големия пазар за месо на Йорк.

— Имаме работа при някой си Хюбърт Сийгрейв, винар на краля и горд притежател на хана „Зелената мантия“ при Копъргейт. Трябва да занесем подарък на Великия магистър на тамплиерския орден.

Корбет впери поглед в тесните улици отпред и видя противната каша от кръв и карангии, която покриваше каменната настилка. По сергиите от двете страни на улицата висяха заклани овце, свине и агнета. Той дръпна едната юзда.

— Да намерим друг път.

Когато се обърна, покрай лицето му бръмна стрела, която се строши в гипсовата стена на отсрещната къща. Корбет остана за момент със зяпнала уста. Ранулф дръпна юздите и препусна в галоп по тясната уличка, която водеше навътре в Копъргейт. Продавачи, чираци, просяци, деца и търсеци мърша кучета и котки се разбягаха пред конете им. По-съобразителните сграбчваха с шепи от мръсотията и замеряха тримата ездачи, защото и Малтоут бе побързал да последва примера им. Когато навлязоха в Копъргейт, Корбет спря.

— Кой стреля? — попита той.

Ранулф избърса потта от лицето си.

— Един Господ знае. Нямам намерение да се връщам, за да проверя.

Корбет слезе припряно от коня си и заповяда на другите двама да направят същото.

— Дръжте конете от външната страна! — настоя той.

Тръгнаха през Копъргейт. Дотича един продавач, който протестираше срещу безотговорната им езда през пазара, но Ранулф извади меча, кресна му, че са тръгнали по кралски работи, и човекът си отиде.

— Какво беше това, предупреждение ли? — попита Ранулф.

— Не мисля — отговори Корбет. — Ако не се бях обърнал, стрелата щеше да попадне в целта.

— Да се върнем ли? — обади се Малтоут. — Може би...

— Не ставай глупак! — изръмжа му Ранулф и посочи къщите от двете си страни. — Прозорци, врати, улички, ниши и пролуки; в Йорк може да се скрие цяла армия.

Корбет продължаваше да върви, макар че страшно му се повдигаше. Чувстваше се зашеметен, а потта, избила по цялото му тяло, започваше да изстива. Опита да се разсее, като оглеждаше тълпите от двете си страни, пъстротата, вслушваше се във виковете и крясъците, но страхът не го напусна. Идваше му да извади меча си и да се шмугне сред хората. Откри и че не спира да мисли за Мейв и малката Елинор. Сигурно сега, с идването на пролетта, у дома чистеха стаите; Мейв щеше да обърне къщата с главата надолу. О, Боже! Дали щеше да прави точно това, когато пратеникът се зададеше по пътеката към господарската къща на имението? Дали щеше да се спусне, за да го посрещне? Как щеше да приеме съобщението от краля, че довереният му, любим секретар, нейният съпруг, е загинал от ръката на някакъв убиец в Йорк? Изведнъж Корбет чу някой да вика името му с глас, който сякаш идваше от много далеч.

— Господарю? Сър Хю?

Корбет спря и погледна към Ранулф.

— Какво има? — попита той със стържещ глас. Гърлото и устните му бяха пресъхнали.

— Знаеш ли накъде отиваме? — попита внимателно Ранулф, разтревожен от преbledнялото му лице.

— Направих грешка, Ранулф — призна Корбет. — Съжалявам. Трябваше да напуснем Йорк.

— Глупости! — отсече Ранулф, наведе се и улови леденостудената ръка на господаря си. — Сега отиваме в „Зелената мантия“ — рече тихо той. — Взимаме бъчвата с виното и продължаваме за Фрамлингъм. Ще кажем на ония тамплиерски

копелета, че не могат да напускат имението, и ще им зададеш въпросите си. Сетне ще седнеш и ще умуваш, както винаги правиш. И преди да дойде Възнесение, ще си изпратил още един престъпник на заслужената му съдба. Хайде сега — подкани го Ранулф. — Разведри се. Все пак аз напускам Луси.

— Луси ли? — попита Корбет.

— Господарю, тя е най-хубавото момиче в Йорк! — отвърна вървешком Ранулф. — Косата ѝ е черна като нощта, кожата ѝ е като бяла коприна, а очите ѝ — той посочи небето над къщите, — са сини от него. — Сетне погледна към Малтоут през рамо. — А има и сестра. Всъщност двете ми напомнят за една история, която чух наскоро: за някакъв епископ от Линкълн, на който се наложило в късна доба да потърси подслон в една селска къща...

Поуспокоен от бърборенето му, Корбет усети, че започва да се отпуска. На ъгъла на Хоужър Лейн се спряха и Ранулф нае един момък, който да ги заведе до хана на Хюбърт Сийгрейв.

„Зелената мантия“ беше просторна, четириетажна сграда с две крила, построена върху собствена земя току до Нюгейт. В предния двор имаше подвижна преграда; иначе ханът представляваше цяло селце с бараки, ковачници, конюшни, малка работилница за щавене на кожи, бъчварници и дърводелски работилници. Собственикът, Хюбърт Сийгрейв, излезе да ги посрещне. Беше облечен по-скоро като търговец, отколкото като съдържател на хан, с одежди от чиста вълна. На лисеещата му глава бе кацнала сламена шапка, с която се пазеше от горещината. Той прекоси двора с важна походка, като размахваше бастуна си.

— Като епископ в двореца си — прошепна Ранулф.

Сийгрейв очевидно бе свикнал да посреща служители на краля, но грубоватото лице и любопитните му очи добиха по-угодлив израз, когато Корбет се представи.

— Прощавай, сър, не знаех — запелтечи той. — Обикновено служителите на кралския двор идват...

— Кралят иска бъчва от най-хубавото ти вино, мастър^[1] Сийгрейв — рече нехайно Корбет. — Но наистина да е от най-доброто. Ще бъде подарено на Великия магистър на Тамплиерския орден.

По лицето на Сийгрейв се изписа тревога.

— Какво има? — попита Корбет. — Да не би да ти е свършило виното?

Сийгрейв дръпна заговорнически Корбет за ръкава.

— Не, не — прошепна винарят. — Но из града се носят слухове за странни случки във Фрамлингъм, също и за покушението над краля тази сутрин.

Корбет се освободи внимателно от ръката му.

— Така е, кажи на кръчмаря — подхвърли той, — и все едно си казал на целия свят. Но ти не бива да даваш ухо на всички дрънканици.

Сийгрейв кимна в знак на съгласие.

— Имам една бъчва — заяви той, — от най-добрата година в Гаскония. От десет лета стои в избата ми. Надявах се да я подаря на краля. Моите слуги ще я изнесат, но вие не желаете ли да позакусите?

— След малко, мастър Сийгрейв, понеже трябва да обсъдим и още един въпрос: двете парчета земя, които искаш да купиш.

Сийгрейв доби още по-раболепен вид и взе да потрива ръце, сякаш надуваше печалби. Той настоя да разведе Корбет, циничния Ранулф и обзетия от благоговение Малтоут из владенията си — в складовете, ковачниците на двора и в дълбоките изби, където им посочи бъчвата с вино, която беше избрал. Сетне ги прекара през няколко стаи, настлани с прясно отрязана тръстика, чието ухание се смесваше с ароматите на готвено от кухнята, и ги изведе в хубавата градина от другата страна. Тя беше обградена с високи тухлени стени, покрити с пълзящи растения и лишеи. Самата градина бе разделена на малки лехи, в които, обясни Сийгрейв, отглеждали собствено производство зеленчуци и подправки за кухнята.

Ранулф нетърпеливо попита за двете парчета земя, та Сийгрейв се видя принуден да ги поведе към малката задна вратичка. Точно когато стигна пред нея, Корбет се спря и погледна към платното, което закриваше големия трап близо до стената.

— Като че ли пак си захванал да строиш, мастър Сийгрейв.

— Да. Смятаме да издигнем беседки, заслонени от вятъра местенца, където отбрани клиенти да седат и да се хранят при хубаво време.

Корбет кимна и се озърна. Градината беше красива; в отсрещния ѝ край имаше гълъбарник с кошери от двете страни. Той затвори очи и вдиша уханието на цветята, заслушан в тихото жужене на пчелите.

— Приятно местенце, нали, сър Хю?

— Да, напомня ми за дома. — Корбет отвори очи. Ранулф все още го гледаше с любопитство. — Но ела, мастър Сийгрейв, покажи ми земята, която искаш да купиш.

Ханджията отвори портичката и мина пръв. Мястото от другата страна бе запустяло, обрасло с бурени и къпинаци — широко триъгълно парче земя, което се простираше между хана и гърбовете на къщите от двете страни.

— Чие притежание е? — попита Корбет.

— Ами отначало мислех, че е на общината, но като проучих документите, открих, че е дарена на Тамплиерския орден. Те притежават множество подобни парцели из целия град.

— А! — въздъхна Корбет. — И разбира се, за да бъде дарена, се изисква разрешението на краля.

Сийгрейв склучи рунтавите си вежди.

— Естествено, сър Хю. Някоя земя, дарена на религиозен орден, не може да бъде продадена без позволенieto на краля.

Върнаха се в хана. По гладния поглед на Ранулф Корбет разбра, че трябва да приеме поканата на Сийгрейв, затова останаха още малко и си поделиха едно блюдо, пълно с риба и сочни парчета пилешко. Сийгрейв лично им сервира бяло вино, специално охладено в неговите изби. След като се нахраниха, конярите на ханджията прикрепиха бъчвичката вино за товарния кон и гостите се сбогуваха. Тръгнаха нагоре по Лок Лейн към Колни Гейт, продължиха през Питъргейт и минаха през зейналата, прилична на пещера Ботъм Бар. Корбет яздеше начело. Сега Ранулф и Малтоут се чувстваха по-добре — бяха яли, по собствените им думи, най-хубавото ястие от пристигането си в Йорк насам.

Следобедът неумолимо приближаваше и Корбет започна да се замисля за предстоящата си среща с тамплиерите.

— Мислите ли, че ще знаят? — подвикна той през рамо.

— Какво, господарю?

— Мислите ли, че тамплиерите ще са чули за нападението над краля?

— Един Бог знае, господарю.

Ранулф направи гримаса към Малтоут. Въпреки задявките по пътя за Фрамлингъм, усещаше някакво безпокойство. Корбет си беше

наумил да напусне службата при краля и да се върне в имението Лейтън. Тазсутрешното нападение само засили решимостта му. „Но какво ще стане с мен тогава?“ питаше се Ранулф. Лейтън бе красиво име, особено през лятото. И все пак, както често бе повтарял на Малтоут, овцете досущ си приличат, а дърветата и живите плетове не притежават очарованието на кривите лондонски улички. Той заговори с Малтоут за това, докато къщите и хижичките отстъпваха на зелени поля и тримата навлизаха в селските околности, към които Ранулф изпитваше такава неприязън. Когато пътят започна да се стеснява, той видя как гърбът на Корбет се напруга и сам усети тревога. Гъстият жив плет се издигаше високо от двете страни, а дърветата бяха толкова приведени, че клоните им се преплитаха и образуваха балдахин над тавите им. От време на време мелодичното гукане на гривяци се прекъсваше от дрезгавия грак на ловуващи врани. Ранулф се опита да не им обръща внимание. По-важно бе да се ослушва за всеки звук и озърта за всяко движение, което можеше да предвещава опасност. Когато двете редици жив плет се отдръпнаха и пътят стана по-широк, той се поуспокои. Корбет обаче току спираше, промърморваше нещо на себе си, взираше се надолу към земята и пак продължаваше.

— Ей Богу, господарю! — викна Ранулф. — Какво толкова интересно има в камъните и калта?

Корбет дръпна юздите на коня си и спря.

— Съсеченият горящ труп — отбеляза той — е бил намерен някъде тук.

Сетне слезе от коня, без да обръща внимание на възраженията на Ранулф.

— Да, така е — рече той и посочи пътя. — Точно преди завоя, близо до онази групичка дървета; там добродетелните сестри са открили останките.

— Сигурен ли си? — попита Ранулф.

— Да, водачът им разказа, че тъкмо приближавали един завой на пътя. Отам се показал кон, който профучал покрай тях. Когато завили, заварили трупа, или поне част от него, да гори като факла. — Корбет отново се качи на коня и се усмихна лукаво на Ранулф. — Да видим дали не ме лъже паметта. Добродетелните сестри твърдяха, че половин час след като са напуснали мястото, са стигнали до Ботъм Бар. Вече сме пропътували същото разстояние.

В крайна сметка се оказа прав. Когато навлязоха сред дърветата, Корбет се взря в тъмнината, огледа покритата с дребни камъчета пръст и посочи един голям опърлен участък.

— Защо се интересуваш толкова от това убийство? — попита Ранулф.

Корбет слезе от коня, клекна и прокара пръсти през обгорената пръст.

— Този човек е пътувал за Йорк. Не знаем кой е бил, къде е отивал или какво е правил на този безлюден път, но очевидно е бил нападнат от някой, който е бил голям майстор с меча.

— Откъде знаеш това? — учуди се Ранулф.

— Само един професионален воин, способен да борава с голям двуръчен меч, може да разреже човек през кръста: конят е препуснал нататък, оставяйки обезглавената горна част на трупа на тайнствения огън. Той пък откъде се е взел, а?

— Тамплиерите? — прекъсна го Ранулф. — Те носят двуръчни мечове.

Корбет се усмихна.

— Сега вече разбираш интереса ми. Остани на място. — Той извади меча си. — Сега ти ще си жертвата, а аз нападателят.

Корбет хвана дръжката на меча с две ръце, втурна се напред и халоса леко корема на Ранулф с плоското на острието.

— Така ли е станало, господарю?

Корбет прибра меча в ножницата.

— Вероятно. Но защо жертвата е препускала към меча? Защо не е предпочела просто да се обърне и да избяга?

— Било е тъмно — отбеляза Ранулф.

Корбет поклати глава.

— Нещата не се връзват. Защо му е било да разреже човека на две половини и след това да изгаря горната? И ако жертвата е била някой случаен пътник, защо не е избягал?

— От къде да знаем, че е бил случаен? — рече Ранулф.

— Ами друго оръжие не било намерено — отвърна Корбет и се втренчи в пътя. — Така че не е била оказана голяма съпротива.

— Жертвата към Йорк ли е отивала или е идвала оттам? — попита Ранулф.

Корбет поклати глава.

— Доколкото видях, не е постъпило нито едно запитване за местонахождението на някой гражданин, нито пък е постъпвала молба за издирване.

— Кое те кара да мислиш — обади се Малтоут, — че нападателят е бил рицар-тамплиер?

Корбет потупа шията на коня му.

— Именно това ми се нрави у теб, Малтоут. Питаеш винаги на място. Мисля, че е бил рицар — продължи той. — Както вече казах, нужна е не само изключителна сила, но и ловкост, за да се разсече един човек на две. Представи си, Малтоут, как убиецът се спуска към жертвата с меч в ръка, после го изнася назад като фермерска коса и отсича горната половина от тялото на другия, малко над чатала. Само обучен рицар, опитен воин може да върти меча с такова умение и сила. Виждал съм да го правят в Шотландия и Уелс. Подобна вещина се придобива само след години военен опит.

— Но защо тамплиер? — настоя Малтоут.

— Заради уменията им и близостта на мястото на убийството до Фрамлингъм. Също така, доколкото знаех, единствените други рицари, способни да нанесат такъв удар, са били в едновременната свита на краля.

— Значи убийството на този уединен път и смъртта на нападателя в града са свързани? — попита Ранулф.

— Да, и двамата са убити, а телата им са изгорени. Но защо и от кого, си остава загадка.

— Ами ако жертвата е тамплиер? — попита Малтоут, окрилен от похвалата на Корбет.

— Възможно е — отвърна господарят му. — Това би обяснило защо никой не се обади да прибере останките и защо все още не са открити конят и другата половина от трупа на нещастната жертва. Само че — прибави бавно той, — кой знае защо си мисля, че не е бил тамплиер. — Сетне сви рамене. — Но и за това нямам доказателства.

Той се взря първо в опърлената земя, после в зеления сумрак между дърветата.

— Ще видим — промърмори накрая, качи се на седлото и тримата продължиха пътя си.

Известно време яздиха в мълчание. Корбет мислеше за камарата главоболия, която го очакваше. Коя бе жертвата на този безлюден път?

Защо беше убит и защо бяха запалили трупа му? Защо никой не бе разпознал тялото? Защо онзи тамплиерски сержант се беше опитал да убие краля и на свой ред бе изпепелен от тайнствения огън? Дали Орденът на тамплиерите бе чак толкова затънал в интриги и алчност? Възможно ли бе да има някакъв таен заговор за погубване на владетели чрез убийства и черна магия? Кой беше Стрелецът? Корбет затвори очи и остави коня сам да следва пътя. После и тази работа с фалшивите пари: кой разполагаше със средствата да сече хубави златни монети? Откъде идваше скъпоценният метал? Как се разпространяваше? Дали и това нямаше връзка с тамплиерите? Може би бяха открили мечтаната тайна на алхимиците — как да превръщат неблагородни метали в злато? Корбет отвори очи. И какво можеше да направи той във Фрамлингъм? Носеше пръстена на краля в кесията си и кралското пълномощно в дисагите, но как щяха да реагират тамплиерите? Едва ли можеха да му откажат гостоприемство, но пък и нямаше гаранции, че ще му съдействат. По едно време Корбет усети, че умът му се върти на едно място като пале, което гони опашката си. Беше толкова потънал в мислите си, че се сепна, когато откри, че са стигнали отбивката за Фрамлингъм. Веднага щом той и другарите му наближиха тежките, украсени с ковани гвоздеи порти, Корбет усети, че нещо не е наред. В малката наблюдателна кула над портите се мяркаха хора, а отпред на стража бяха застанали група стрелци във величествените бели униформи с червени кръстове на ордена.

— Останете на място! — прокънтя един глас.

Корбет дръпна юздите на коня си и вдигна миролюбиво ръка. Един войник-тамплиер се приближи към тях с лице, почти скрито под покривалото от метални брънки и тежкия шлем с широка пластина пред носа, и започна да им задава въпроси. Портите се отвориха и им бе позволено да влязат, едва след като Корбет извади пръстена и заповедта на краля. Двама от войниците тръгнаха пред него по сенчестата пътека между дърветата. От време на време Корбет чуваше изпращяване в папратта от двете страни и лай на куче някъде наблизо. Ранулф изравни коня си с неговия.

— Какво става? — прошепна той. — Портите са укрепени. Сред дърветата има войници-тамплиери с кучета.

— Нещо не е наред ли? — провикна се Корбет.

Един от войниците спря и се върна до него.

— Не чухте ли? — попита той. — Сър Гуидо, управителят на имението, беше убит рано тази сутрин. Загинал е в центъра на лабиринта, погълнат от огън.

— Огън ли? — попита Корбет.

— А-ха. Дали е от небесата или от ада, не знаем. Сега Великият магистър на ордена и командирите са се събрали на съвет.

Той поведе Корбет нататък и като завиха зад един ъгъл, навлязоха в обширната морава пред главната сграда на имението. Последната представляваше огромна четириетажна къща, каквито обикновено си строяха търговците, но доста разширена, с крила от двете страни. Имаше форма на подкова — богата, пищна постройка. Най-долният етаж бе от камък, а горните — от черни греди. Гипсът между тях беше боядисан в убито златисто. Покривът беше покрит с червени плочи. На прозорците имаше стъкла, които блестяха на следобедното слънце. Въпреки това в имението цареше тишина и угнетеност. Водени от сержанта, те заобиколиха къщата и отидоха в двора на конюшната — конярите също изглеждаха уплашени. Те се спуснаха към новодошлите, сякаш отчаяно се мъчеха да намерят нещо, с което да поразсеят напрежението. Корбет каза на Ранулф и Малтоут да останат при товарния кон и като влезе след сержанта през една задна врата, тръгна по облицованите с дървена ламперия коридори.

Рицарят, когото шейх Ал-Джебал наричаше Незнайния, се свлече от седлото на коня си пред болницата за прокажени до църквата „Сейнт Питър-Ле-Уилоу“, която се намиреше близо до Уолмър Гейт Бар. Незнайния остана известно време облегнат на коня, стиснал с една ръка рога на седлото, а с другата — дръжката на големия двуръчен меч, който висеше от него.

— Умирам — прошепна той.

Ужасната болест, която го разяждаше, беше отворила нови големи язви по тялото му. Опитваше се да ги скрива под дългото доземи наметало с качулка, ръкавиците на ръцете и черната кърпа, която покриваше долната част на лицето му. Старият боен кон, който бе купил от Саутхемптън, процвилваше тихо и главата му клюмаше от изтощение.

— И с двама ни е свършено — промълви Незнайния. — Бог ми е свидетел, не мога повече.

В началото, след като влезе в Йорк, той се разхожда няколко дни из улиците му, сетне излезе през Ботъм Бар и продължи към имението Фрамлингъм. Там, скрит в сенките на дърветата, видя водачите на тамплиерите и техния Велик магистър, Жак дьо Моле. При вида на туниките и плющящите знамена сърцето му се сви и помътнелите му очи се напълниха със сълзи. От освобождението си насам усещаше, че жаждата му за мъст постепенно угасва. Искаше, преди да умре, да се помири с братята си и с Бог. Смъртта бе съвсем близо. В занданите на Владетеля ѝ се бе изплъзвал с години, но какъв смисъл имаше да отмъщава сега, под Божието слънчице, в страната, където над тучните зелени ливади се носеше камбанен звън? Бог вече се беше намесил...

— Мога ли да ти помогна?

Незнайния се обърна и плъзна ръка към дръжката на втъкнатата му в колана кама. Благото лице на стария монах дори не трепна, когато другият дръпна черната копринена маска от лицето си.

— Ти си прокажен — прошепна монахът. — Искаш ли помощ?

Новодошлият кимна и остана втренчен във влажните му, добри очи. Отвори разранените си уста да каже нещо, но в този момент конят мръдна и Незнайния започна да губи сваяст — виждаше монаха като през мъгла, а стените на болницата за прокажени зад него сякаш се отдръпваха. Той затвори очи, въздъхна и се строполи пред краката на монаха.

[1] Средновековно обръщение към мъж от по-високо потекло, в последствие обръщение към всеки мъж, преминало в по-късния си вариант „мистър“ — (Бел.ред.) ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Във Фрамлингъм сержантът-тамплиер поведе Корбет по едно тъмно махагоново стълбище, сетне по гол, кънтящ на празно коридор. По стените висяха кръстове и щитове с гербовете на различни рицари, и пръснати между тях вълчи и еленови глави, които го гледаха със стъклените си очи. Един-единствен прозорец в другия край осветяваше коридора и загадъчната смесица от светлина и сенки придаваше на помещението зловещ вид. В ъглите и до вратите стояха на пост вържени до зъби войници, неподвижни като статуи. Двамата изкачиха още един етаж и влязоха в съвещателната зала. Тя имаше овална форма и стените ѝ бяха голи, ако не се смятаха двете големи знамена с емблемата на Тамплиерския орден. Нямаше камина, само едно открито каменно огнище с димоход към покрива; беше мрачно, внушително помещение, без мебели или килими, а прозорците бяха просто цепнатини в стената. Миришеше странно на препържена мазнина, което подразни стомаха на Корбет, понеже му навяваше спомени за горящите села в Шотландия. При влизането му тамплиерските водачи, насядали в тежки резбовани столове, наредени под формата на подкова, се умълчаха. Дьо Моле, който седеше по средата, махна с ръка на Корбет да се настани от дясната му страна. Секретарят мина покрай масата, на която имаше труп, покрит с копринен, обшит със злато саван и обграден с пурпурни восъчни свещи. Гледката беше ужасна, а очевидно оттук идваше и противната миризма. Мръсните ботуши, които стърчаха изпод савана, придаваха на трупа жалък вид.

— Помислихме си, че ще дойдеш, сър Хю — каза дьо Моле и посочи към масата. — В момента провеждаме заседание, за да установим причината за смъртта, както повелява правилникът на нашия орден. Управителят на имението, сър Гуидо Ревъркийн, загина при загадъчни обстоятелства тази сутрин в центъра на лабиринта.

Корбет огледа един по един водачите на тамплиерите; каменните им, почернели от слънцето лица почти не се различаваха. Нито един от

тях не понечи да поздрави госта.

— Всяка сутрин, точно преди зазоряване — продължи дьо Моле, — каквото и да беше времето, сър Гуидо правеше своето лично поклонение до центъра на лабиринта. С течение на годините го бе опознал така добре, че можеше да се ориентира в него дори на тъмно, докато същевременно пее псалми и прехвърля броеницата си.

Корбет погледна към погребалния саван. Беше чувал, че такива лабиринти се правят, за да могат неизпълнителите клетвата си да отидат на поклонение или кръстоносен поход, да изкупят греха си с многократно минаване през сложния лабиринт до кръста или статуята на Христос в средата.

— Как може човек да срещне смъртта си в центъра на един лабиринт? — попита Корбет.

— Именно затова сме се събрали — обясни Легрейв. — Очевидно сър Гуидо е стигнал до центъра, запалил е свещите в подножието на кръста и тайнственият огън го е погълнал.

— И там не е имало никой друг? — поинтересува се Корбет.

— Никой — отвърна Легрейв. — Много малко хора познаваха тайните на лабиринта. Неговият стар приятел Одо Кресингъм, нашият библиотекар, е отишъл с него и е останал на пост пред входа. Никой не е влизал в лабиринта преди сър Гуидо и никой не си е тръгвал след него. Одо седял на една купчинка торф, както всяка сутрин — краката и коленете на сър Гуидо щели да бъдат разранени, когато излезел от лабиринта, и щяла да му трябва помощ, за да отиде до трапезарията. Одо казва, че била хубава утрин; започвало да просветлява, когато чул смразяващите писъци на сър Гуидо. Като се качил на купчинката, видял от центъра на лабиринта да се издига стълб от гъст дим и вдигнал тревога. Докато той и няколко сержанти стигнат до центъра на лабиринта, останало само това. — Легрейв стана и повдигна савана.

Корбет погледна бързо и извърна глава. Цялото тяло на Ревъркийн бе изгоряло. Огънят бе заличил всички отличителни белези от овъгления череп, та чак до жалките ботуши, превръщайки плът, мазнина и мускули в прилична на сгурия пепел. Ако не беше формата на главата и дупките на очите, носа и устата, Корбет щеше да помисли трупа за овъглен дънер.

— Покрий го! — заповяда дьо Моле. — Нашият брат Гуидо си отиде. Душата му е в ръцете Христови. А ние трябва да разберем как е

загинал.

— Не трябва ли трупът да бъде предаден на градската полиция?
— попита Корбет.

— Имаме известни права — отвърна троснато Бранкиър. —
Одобрени от короната.

Корбет избърса устни с опакото на ръката си.

— И защо си тук? — додаде остро ковчежникът.

— Нека бъдем учтиви към нашия гост — намеси се Уилям Симс.

Седнал до Корбет, той се усмихна на останалите. В този момент секретарят се сепна — една малка космата топка скочи от скута на Симс и се приземи в неговия. Слисаната физиономия на Корбет поразведри обстановката. Симс скочи на крака и като се заизвинява, вдигна ловко малката невестулка от скута на госта.

— Това е моят домашен любимец — обясни той.

Корбет погледна към кафеникавото телце, бялата остра муцунка, потръпващото носле и немигащите черни очички. Симс държеше невестулката в ръцете си като бебе и нежно я галеше.

— Винаги е такъв — обясни той. — Любопитен, но дружелюбен.

Дьо Моле почука с пръсти по трона си и всички очи се насочиха към него.

— Тук си заради днешните събития в града, нали, сър Хю? Заради покушението над краля!

— Да, извършено от един сержант от вашия орден, Уолтър Мърстън — отговори Корбет и продължи, без да обръща внимание на ахването на околните. — Доказателствата сочат, че Мърстън е пуснал две стрели към краля, докато кралската процесия се придвижваше нагоре по „Тринити“.

— И?

— Докато стигна до мансардата на хана, където се беше спотаил Мърстън, той също бе убит от тайнствен огън, който беше изпепелил горната половина на тялото му.

— А как разбрахте, че е Мърстън? — попита Легрейв.

— Намерихме дисагите му, тамплиерската туника и списък с провизии с неговото име. Сигурен съм — добави Корбет, — че ако проверите, ще откриете, че сержантът го няма, а от оръжейницата ви липсва един арбалет. — После се втренчи в Бранкиър. — И не ще имате възможността да умувате край неговия труп. Сър Джон дьо

Варен, граф и първи маршал на Англия, нареди да бъде окачен на площада в Йорк.

Дьо Моле се облегна назад и Корбет видя как непорочното му, аскетично лице добива пепелявосив цвят. Тъмните кръгове под очите му издаваха тревоги. „Все пак знаеш, нали,“ помисли си Корбет, „че тук има нещо гнило? Язва в твоя орден, която бере.“

Дьо Моле вдиша дълбоко.

— Мърстън беше един от моите хора — обясни той. — Член на моята свита. Гасконец е по рождение и е от френското крило на ордена.

— Защо би се опитал да убие нашия крал? — попита Корбет.

Дьо Моле почука с пръст по слепоочието си.

— Мърстън служи в Светите земи. Тамошната жега може да свари мозъка на човека. Беше добър сержант, но умът му бе малко размътен.

— Същото може да се каже за мнозина в Йорк, но те не правят опити за държавна измяна и кралелубийство.

— В нашия орден има хора — обади се Легрейв, — които твърдят, че липсата на подкрепа от страна на западните владетели е струвала на християнския свят загубата на Акр. В Акр орденът загуби много добри рицари, без да споменаваме съкровищата и положението ни в Светите земи. Ако Акр бе подпомогнат... — Легрейв смръщи чело. — Ако Едуард Английски беше направил повече — продължи той, — може би тази трагедия никога нямаше да се случи.

— Но това беше преди дванадесет години! — възкликна Корбет.

— Някои рани никога не зарастват — сопна се Бадълсмиър. — Други заздравяват бързо. Мърстън беше един от онези, които се чувстваха предадени.

— Следователно — додаде Корбет — има и други, нали? С него е имало още един човек.

— Какви доказателства имаш за това? — възрази Симс.

— Просто не вярвам, че огън унищожавя всеки бъдещ убиец, дори набелязаната му жертва да е крал.

— Но нямаш доказателства — рече Легрейв.

— Не, нямам. Но мога да докажа, че днес, докато минавах през Йорк, и аз получих предупреждението на асасините. С бележка, пъхната в ръката ми. Някой я беше написал, а след това платил на едно

просяче да ми я донесе. Малко по-късно — продължи Корбет, — една стрела прелетя на косъм от главата ми. Не ми се е сторило, имам всички доказателства, които са ми необходими. — И вдигна ръката си с кралския пръстен.

— Виждам го — каза тихо дьо Моле. — В момента от името на краля ли действаш?

— Да не си губим времето с празни приказки — поде пак Корбет. — Преди няколко дни на пътя за Йорк, недалеч от Ботъм Бар, е извършено зловещо убийство. Тялото на един човек е било разсечено на две и горната половина е изгорена. Само добре обучен рицар с двуръчен меч би могъл да нанесе такъв удар. — Той погледна дьо Моле. — Всички вие пристигнахте от Франция съвсем наскоро, монсеньор.

Дьо Моле кимна и прокара пръсти през брадата си.

— Трябваше да присъстваме на големия съвет там — обясни Бадълсмиър.

— Да, и скоро след това един сержант-тамплиер извърши покушение над Филип Френски — подметна Корбет.

— Слухове — каза подигравателно Бранкиър. — Отново празни приказки, кралски секретарю.

— Съвсем скоро ще чуете истината — отвърна Корбет. — Имаме вести от Франция. Сержантът-тамплиер е бил заловен и предаден на Инквизицията. Направил е признание, че участва в заговор, организиран от високопоставени рицари от вашия орден, които се занимават с черна магия и водят тайна война срещу богопомазаните владетели.

Думите му предизвикаха страхотна врява. Легрейв и Симс скочиха на крака. Последният все още галеше любимата си невестулка и то с толкова любов, че на Корбет му мина през ума дали животното не е неговият зъл дух^[1], но бързо отхвърли мисълта като непочтена и суеверна.

Ричард Бранкиър покри лицето си с ръце и погледна Корбет през пръсти с такава омраза, че секретарят съжали, задето не е взел със себе си Ранулф и Малтоут. Старият Бадълсмиър само седеше и клатеше глава. Едва когато дьо Моле тропна с високия си ботуш по пода и кресна всички да запазят тишина, рицарите млъкнаха.

— Чухме за това покушение — съобщи той. — Рано или късно от парижката ложа на ордена ще ни съобщят истината по този въпрос, макар че пратеникът на Филип Френски никога не би излъгал. Какво още знаещ, сър Хю?

— Френският тамплиер е признал, че членовете на този заговор се оглавяват от ваш високопоставен служител, който нарича себе си Стрелеца. — Корбет се обърна и посочи с пръст дьо Моле. — Ти, отче, знаещ, че нещо не е наред. Изписано е на лицето ти. Именно затова войниците ви охраняват имението и по коридорите отвън стоят тежковъоръжени мъже. От какво се страхувате?

— Само от суеверието, разбира се — отвърна троснато дьо Моле. Сетне сви рамене. — Има тамплиери, които не могат да се примирят със случилото се в Акр и другаде, както и английски барони, които не желаят мир с Франция.

— Затова ли отстъпихте така бързо пред искането на краля да му дадете пари? — попита Корбет. — Може би се опитвате да купите неговата закрила?

Усети, че този път е уличил болното им място. Не последваха нито гневни избухвания, нито неодобрителни викове.

Дьо Моле се усмихна немощно.

— Сър Хю — отвърна той. — Тамплиерите са рицари-монаси. Всички тук сме Христови воители. Постъпили сме в този орден с една-едничка цел: да защитаваме Йерусалим и Светите земи. Да пазим Христовите владения от неверниците. А я ни вижте сега... Търговци, банкери, фермери. Разбира се, ние чуваме надигащата се вълна от протести. Наричат ни ленивци, които си пилеят времето! Но какво можем да направим? Мъже като Гуидо Ревъркийн, Мърстън, мен; всеки рицар в тази зала е готов да даде живота си пред стените на Йерусалим, да пролее кръвта си, за да могат хора като теб да коленичат и целуват земята пред Божия гроб. Наша политика е — прибави бавно той, — да търсим високопоставени приятели, били те Филип Френски или Едуард Английски.

— Ние сме верни поданици на краля — додаде Легрейв и лицето му доби още по-момчешки вид.

— Тогава го докажете — отговори Корбет. — Къде бяхте всичките днес между два и десет часа, когато станаха покушенията над краля и мен?

— Защо само ние? — сопна му се Бадълсмиър. — Да не сме единствените тамплиери?

— Нападението над Филип е станало, докато сте били във Франция. Мърстън е от имението Фрамлингъм. Той е носел кесия със сребро в твърде голямо за обикновен сержант количество. И най-вече смятам, че убийството по пътя към Ботъм Бар е извършено от рицар. Единствените хора, които знаеха по кои улици ще мине днес кралят на път за двореца на архиепископа, бяхме аз, Джон дьо Варен и вие.

— Глупости! — възкликна Бадълсмиър.

Корбет поклати глава.

— Не, мастър, този маршрут бе споменат единствено вчера в манастира, във ваше присъствие. Нарочно уредих нещата така, че кралят да може да избере между четири или дори пет маршрута в града. Решението да се мине по „Тринити“ беше взето, точно преди кралят да се срещне с вас. Беше съобщено публично, малко преди кралят да влезе в Йорк, а Мърстън е бил в онзи хан още предната вечер.

Сега тамплиерите добиха уплашен вид. Бадълсмиър размърда крака, Бранкиър попипа устните си, Легрейв гледаше встрещено, а Симс седеше с наведена глава, галеше невестулката и ѝ шепнеше нещо.

— Ако това, което казваш, е истина — отбеляза дьо Моле, — значи предателят трябва да е в тази стая.

— Забравяш нещо, сър Хю — каза Бранкиър и посочи трупа под савана. — Гуидо Ревъркийн беше убит тази сутрин преди зазоряване. Признавам, трябва да има връзка между убийствата на непознатия на пътя за Ботъм Бар, на Мърстън и мистериозната смърт на Гуидо Ревъркийн. Ала не можете да докажете, че някой от присъстващите е бил на пътя за Ботъм Бар или с Мърстън. Ние пък от своя страна сме в състояние да докажем, че когато сър Гуидо Ревъркийн е загинал, сме се намирали в „Сейнт Ленард“. — Той видя изненадата, която се изписа по лицето на Корбет. — Не знаеше ли това, писарю? Останахме да преспим там. Върнахме се малко преди вас и чак тогава научихме за разигралата се трагедия.

— И преди да си попитал — вметна дьо Моле, — тази сутрин бяхме в града. Имахме работа с нашите банкери.

— Заедно ли? — попита Корбет, като се опитваше да прикрие объркването си.

Дьо Моле сви рамене.

— Не, разбира се. Легрейв дойде с мен, а колегите ми се разпръснаха в различни посоки. Имаше да се върши работа.

— Значи всеки един от вас — попита Корбет — е могъл да бъде с Мърстън? Може и да е написал онова съобщение или да е изстрелял стрелата към мен?

— Сър Хю — почти изкрещя дьо Моле, за да надвика останалите, — нямаш доказателства за тези твърдения!

— Аз се върнах тук малко след пладне — рече Бранкиър — и говорих с брат Одо, нашия библиотекар.

— А останалите? — попита Корбет.

Отговорите бяха различни; очевидно всички тамплиери се бяха върнали във Фрамлингъм малко преди пристигането на Корбет.

— Чухме за смъртта на Гуидо — обясни Бранкиър. — Загадката ни обезпокои. Затова заключихме портите, удвоихме стражата и се събрахме на съвещание.

— Може и да сте невинни — отговори Корбет, — но заповедта на краля е никой тамплиер да не напуска пределите на Фрамлингъм, преди тази загадка да се разреши. И, никой от вас не бива да влиза в Йорк.

— Съгласни сме — отвърна припряно дьо Моле. — И предполагам, че ти и слугите ти ще бъдете наши гости?

— Докато се разреши случаят — рече Корбет. — Да, така е.

— В такъв случай, Ралф — каза дьо Моле и махна с ръка към Легрейв, — ще ви покаже стаите ни за гости.

Корбет посочи трупа.

— А смъртта на вашия другар?

Дьо Моле направи гримаса и стана.

— Или Божията ръка, или...

— Убийство — добави Корбет.

— Да, сър Хю, убийство. А в такъв случай ще имаме нужда от твоите умения. След като Легрейв ви покаже стаите, можете да отидете до лабиринта. От входа до центъра му е прокарано въже. Вървете по него и няма да се изгубите!

Корбет тръгна с Легрейв към вратата.

— Сър Хю! — обади се дьо Моле, като пристъпи напред. — Утре сутринта братята ще отслужат заупокойна литургия за сър Гуидо, Вие сте добре дошли. Колкото до всичко останало, считай се за почетен гост. Моля ви все пак да спазвате добрия тон. Ние сме монашески орден; някои части от сградата са затворени за външни лица.

Корбет кимна и излезе след Легрейв в коридора. Върнаха се при Ранулф и Малтоут, които седяха в малка ниша досами входната врата и Легрейв ги поведе по застланата с чакъл пътечка към долния етаж на източното крило.

— Това са просто килии — обясни им той, като отвори една от вратите. — Сър Хю, слугите ти могат да си делят тази.

След това отвори друга врата и въведе Корбет в обширна тъмна килия с един-единствен тесен прозорец. Стените бяха варосани. Над леглото висеше голямо разпятие; в долната му част имаше голям кожен сандък, а на масичката до него — обковано с желязо ковчеже. Под прозореца стояха писалище и дървен стол с изкусно резбовани облегалки за ръцете и гърба.

— Можете да се храните с нас в трапезарията — каза му Легрейв.

Сетне хвърли поглед през рамо към Ранулф и Малтоут, които все още стояха в коридора, затвори вратата и облегна гръб на нея. На лицето му играеше усмивка.

— Сър Хю, не се обиждай, че ви приехме така. В ордена ни цари смут. Сега сме като кораб без кормило, носен от ветровете ту насам, ту натам. Загубихме Светите земи. Неверниците са се разположили в свещените за нас места и какво ни остава сега? Много от другарите ми са напуснали семействата и домовете си, за да станат тамплиери. Това е тяхното семейство, а виждат само как възлюбеният им орден се ограбва от разни владетели.

— Това обаче не оправдава извършването на държавна измяна или убийство — вметна Корбет.

— Да, да, така е, но това, сър Хю, все още не е доказано. Както и да е, ще чуете звънеца за вечеря.

И с тези думи Легрейв се измъкна тихичко от стаята.

Ранулф и Малтоут влязоха с дисагите на Корбет.

— Конете са прибрани в конюшнията — рече Малтоут. — Включително онзи зъл звяр, товарния кон. Доста неприятности създаде

на конярите.

— Какво мислиш, господарю? — попита Ранулф, като остави дисагите в големия сандък и придърпа едно столче.

— Истинска мистерия — отговори Корбет. — За мен тамплиерите са затворена книга: упорити, бойки мъже. Те не ни харесват. Негодуват срещу намесата ни, но под всичко това се крие и нещо гнило.

— Имате предвид смъртта на управителя? Чухме за нея — заяви Ранулф. — О, не от тамплиерите, те всичките са си стиснали устните и стъпват на пръсти; от обикновените слуги.

— И научихте ли нещо?

— Не, те са просто изплашени. Нищо повече от обичайните брътвежи за светлини нощем, влизания и излизания от имението. Очевидно всичко си било мирно и тихо, преди да пристигнат дьо Моле и командирите на ордена. Обикновено имението оставало празно, само с управителя и неколцина слуги. Сега всичко било обърнато с главата надолу. Слугите смятат, че управителят е убит с черна магия, че е изгорен от пламъци, изпратени от ада. Вече започват да напускат, отказват да работят тук.

Корбет се загледа през прозореца. Небето беше обагрено от аленозлатистите отблясъци на залеза. Искаше му се да легне и да събере мислите си, ала все не му излизаше от главата онзи зловец труп на масата в съвещателната зала.

— Вижте, Ранулф, Малтоут, наредете багажа. Заклучете вратата след мен. Аз отивам долу до лабиринта. Вие междувременно се поразходете наоколо, но се правете на Божии кравички. — Корбет намигна на Малтоут. — За теб няма да е трудно. Опитайте да видите докъде ще ви пуснат. Ранулф, ако някъде ти откажат достъп, недей да спориш. Ще се срещнем тук след час.

Корбет излезе от отделението за гости и тръгна из имението. Помота се покрай конюшните, ковачниците, бараките и като мина през една огромна порта, влезе в просторна градина — красиво подредено място, където цареше мир и тишина. По едната ѝ страна вървеше дълга беседка, покрита с бели рози, момини сълзи и орлови нокти. Корбет приседна на една пейка и се огледа възхитено.

— О! — прошепна той. — Да можеше Мейв да види това!

Жена му имаше страст към градините, но тази бе по-хубава от всички в палатите на Едуард. В единия ъгъл имаше шахматно наредени лехи и сладкото ухание на билките, които растяха там, изпълваше вечерния въздух. След малко Корбет стана, отиде до лехите и се загледа в сладката папрат, копъра, игликата и белите перуники. До тях имаше малки, по-издигнати лехички с бял равнец, маргаритки и еньовче. Корбет продължи нататък и навлезе в малка овощна градина с ябълкови, крушови и черничеви дървета, които предлагаха прохладна сянка срещу ярката светлина на залязващото слънце. Той погледна назад към главната сграда с тесните прозорци и малки остъклени еркери, и се запита дали не го наблюдават.

Напусна градината през една странична портичка в стената. От другата страна имаше ливада, която се спускаше под лек наклон към малка горичка на брега на голямото, проблясащо езеро. От близките краварници се чуваше мучене — прибираха добитъка за нощта. Някакъв мъж пееше и вятърът донасяше ударите на ковашки чук. Идилична гледка, която му навяваше сладко-горчиви спомени за собственото му имение в Лейтън. Въпреки това чувстваше някакво безпокойство — беше убеден, че някой следи всяко негово движение. Той сви надясно, заобиколи главната сграда и доближи редицата дървета зад нея. Отвъд тях се простираше лабиринтът — море от високи бодливи редици жив плет, които се простираха чак до стената на имението. Корбет го обиколи, надникна във всеки от входовете му и накрая намери дългото въже, което лежеше на земята в един от тях. Той влезе в лабиринта, следвайки въжето.

— Бог да ни е на помощ! — прошепна, загледан в гъстите зелени храсти от двете си страни. — Гуидо Ревъркийн трябва да е бил много жаден за наказания.

Стресна се, когато една птица се издигна от лабиринта и прелетя над него, пърхайки с крила. Звукът му напомни за бръмчене на стрела. После продължи нататък. Лабиринтът беше утихнал; имаше чувството, че се е загубил в някаква тайна, вълшебна гора. Той вървеше, следвайки въжето по пътеката. Злокобната тишина сякаш стана още по-напрегната; Корбет усети как сърцето му спира за момент, а по врата му се търколи капка пот. Започваха да падат сенки; на места живият плет препречваше лъчите на залязващото слънце. Корбет продължаваше стъпка по стъпка. Вече започваше да съжалява, задето

не е изчакал до сутринта, когато изведнъж чу хрущене на чакъл. Той се обърна рязко. Дали някой не го следваше? Или звукът бе причинен от някоя птица или животно от другата страна на живия плет? Той се поослуша и когато не чу нищо повече, продължи. Най-сетне възето зави зад един ъгъл и излезе в центъра на лабиринта. Там стоеше голямо каменно разпятие; пред него имаше няколко стъпала, на които вероятно бе коленичил Ревъркийн. Сега плочите и тежките железни свещници бяха обгорени и напукани. Корбет отправи поглед към грубо издяланото лице на Спасителя.

— Какво се е случило? — попита той. — Как може един стар воин да бъде погълнат от тайнствен огън, докато си казва молитвите?

Сетне се огледа, но не успя да открие как се е разразил този ад. Свещите ги нямаше, от тях бяха останали само удължени восъчни петна — те можеха да хвърлят искри, да опарят човека, но не и да го превърнат в жива факла. Корбет седна на една пейка и се опита да си представи сцената. Сигурно Ревъркийн бе дошъл по същия път, припявайки своите псалми с броеница в ръка. Зазорявало се е и е имало достатъчно светлина, за да може да забележи, ако някой се крие в едно толкова тясно пространство. Още повече, че макар и стар, Ревъркийн бе воин и със сигурност бе имал остър, чувствителен слух. Щеше да усети, ако някой върви след него в лабиринта. И все пак, ако убиецът бе някой от водачите на тамплиерите, един от петимата, които Корбет бе заварил в съвещателната зала, той не можеше да е бил тук по това време. Корбет се загледа в големия обгорен участък.

— Но ако предположим — промърмори той, — че убиецът не е бил само един? Ако във Фрамлингъм има цял заговор и някой е влязъл в лабиринта много преди сър Гуидо?

Но ако случаят беше такъв, убиецът е трябвало да излезе по някакъв начин от лабиринта, а това едва ли можеше да остане незабелязано.

Корбет вдигна поглед към небето. Тъкмо в този момент се чу хрущене на чакъл иззад стената от лигуструм, а после скърцане, като от отваряща се врата. Корбет на мига се хвърли надясно, точно преди една дълга стрела от тисово дърво да се строши в кръста. Корбет се скри зад него и извади камата си. Отново се чу хрущене на чакъл; друга стрела бръмна покрай главата му и се заби в плета зад него. Без да чака третата, Корбет се втурна към изхода, където се виждаше

проснатото на земята въже. Тичаше, без да го изпуска от очи, като следваше безкрайните му криволици из коридорите на лабиринта. Зад него се чуваха забързаните стъпки на преследвача. Корбет зави зад поредния ъгъл и изведнъж въжето свърши. Той спря, останал без дъх. Надясно ли трябваше да завие или наляво? Опита се да изкачи плета, но клоните бяха дебели и остри, та си изподра ръцете. Откри, че няма къде да стъпи. Клекна, помъчи се да си поеме дъх и да успокои лудешки разтуптяното си сърце. Припомни си колко дълго е тичал и прецени, че трябва да е някъде близо до изхода. Ако обаче поемеше по погрешен коридор, можеше да се загуби и попадне в капан, да стане лесна мишена за убиеца. Известно време остана така, напрегайки слух. Чуваше само граченето на враните и от време на време прошумоляване, когато някоя птица, свила гнездо в живия плет, хвъркнеше към небето.

Най-сетне се почувства достатъчно успокоен, за да предприеме нещо. Взе плаща си и започна да къса от него ленти, които завързваше на клончетата по пътя си.

— Поне ще разбера, ако започна да се движа в кръг — промърмори накрая.

Запълзя нататък, като се мъчеше да си припомни как е влязъл в лабиринта.

— Завивах наляво — прошепна. — Постоянно завивах наляво.

Избра десния коридор и продължи все в същия дух. От време на време се загубваше и пак се натъкваше на завързаните парцалчета. Тогави изругаваше и правеше следващия опит. Само веднъж чу преследвача. Изхрущя чакъл и сърцето му спря за миг. Сега нападателят беше пред него. Започваше да притъмнява. Някъде в далечината се чу скръбен кучешки вой. След малко Корбет се почувства по-сигурен; явно вече не го преследваха, нито наблюдаваха. Осъзна, че въжето е било срязано, не за да го уловят в капан, а за да го забавят, в случай че оцелее и на нападателя му се наложи да избяга. Корбет започна да се придвижва напред и точно в този момент чу гласа на Ранулф.

— Господарю?

— Тук! — викна Корбет и като свали наметалото си, го размаха, колкото можеше по-високо.

— Видях го! — кресна Ранулф в отговор.

— Продължавай да викаш! — заповяда Корбет.

Ранулф се подчини с радост, ревейки насърчително, докато Корбет се придвижваше, ориентирайки се по гласа му. Накрая живият плет изтъня и той се озова на пътеката, където бяха застанали Ранулф и Малтоут, ухилени до уши.

— Трябва повече да внимаваш — възкликна личният му прислужник.

— Бях много внимателен — изръмжа Корбет. — Някой негодник беше махнал въжето и се опита да ме убие.

Ранулф се озърна наоколо.

— Къде е тогава той? Би трябвало още да е в лабиринта.

— Не, отиде си. Ранулф, ти видя ли някого?

— Само един градинар, който буташе ръчна количка.

— Как изглеждаше?

— Носеше плащ с качулка, господарю. Но имението е пълно със слуги.

Корбет затвори очи. Спомни си, че беше видял близо до лабиринта една ръчна количка, покрита с мръсно платно.

— Защо им трябва да ме убиват? — каза прегракнало той. — Ако тайният заговор на тамплиерите желае унищожението на краля, какво биха постигнали с моята смърт?

— Не искат да разследваш.

— Но ако не съм аз, кралят ще изпрати някой друг. Защо да предизвикват повече подозрения? — Корбет вдигна поглед към притъмнялото небе. — Е, днес за втори път се провалиха. Това е последният път, когато се разхождам сам по тъмно из имението. А вие какво открихте?

Звънна камбана, знакът за вечеря. Тримата тръгнаха към главния вход, а Ранулф заобяснява как са се разхождали из коридори и галерии. По едно време се спря и стисна ръката на господаря си.

— Фрамлингъм е странно място. Тук има зали, стълбища, изби, дори тъмница. Мястото е добре охранявано, навсякъде има въоръжени мъже. Нито веднъж не се опитаха да ни спрат, освен когато понечихме да се качим до най-горния етаж. Стълбата се пази от войници. Държаха се учтиво, само поклатиха глави. Когато ги попитах защо не може, се усмихнаха и ми казаха да си гледам работата.

— Ама кажи му и за другото — прекъсна го Малтоут.

— А, да, господарю — рече Ранулф и се наведе към ухото му. —
На втория етаж на сградата има осем прозореца.

— Е, и? — попита Корбет.

— Но, господарю, в коридора отвътре има само седем врати.

[1] Според средновековните поверия вещиците съжителстват със зли духове, приели формата на някакво животно — най-често котка, куче, прилеп, сова или паяк — (Бел.ред.) ↑

ПЕТА ГЛАВА

Корбет и другарите му се върнаха в стаите си, за да се преоблекат за вечеря.

— Не споменавайте нищо за нападението над мен — предупреди ги Корбет, докато вървяха по коридора към трапезарията.

Тамплиерите вече се бяха събрали около масата в средата на помещението, което беше малко и уютно, украсено със знаменца, закрепени по гредите на тавана. Дьо Моле каза набързо молитвата и благослови храната на масата, но сетне, преди да седнат, влезе един слуга с поднос, на който имаше бокали и същия брой чинийки с посолен хляб. На всеки тамплиер и тримата им гости бяха раздадени по една чаша и парче хляб.

— Да си спомним — произнесе напевно дьо Моле — за онези от братята ни, които си отидоха преди нас. За загиналите ни другари.

— Амин! — казаха в хор тамплиерите.

Корбет се озърна в пълната със сенки зала и едва се сдържа да не потрепери. Имаше чувството, че призраците на онези, които дьо Моле бе призовал, се тълпяха около тях. Той отпи от чашата и отхапа парче посолен хляб. Ранулф се закашля, но господарят му го смушка и той побърза на свой ред да хапне.

— Да си спомним — продължи дьо Моле — за хубавите градове и крепости, които паднаха в ръцете на нашите врагове.

Всички отново вкусиха от виното и хляба.

— Да си спомним — обади се за трети път дьо Моле — за Светите земи, където нашият Бог Исус е страдал, умрял и възкръснал.

След това чашите и чиниите бяха прибрани. Дьо Моле покани всички да седнат и вечерята започна. Въпреки мрачния тост, ястията се оказаха вкусни: фазан с подправки, задушен заек, пресни зеленчуци, чаши с бордо, а накрая сервираха сладки, и изстудено вино от Елзас. Корбет отпи от него и докато слушаше разговорите на околните, си спомни за подаръка, който кралят бе направил на дьо Моле. Приказваха повече за неща, които ставаха в чужбина, сякаш искаха да

забравят скорошните събития. Говореха за кораби, корсари в Средиземно море, скорошното си велико събрание в Париж и големия въпрос дали трябва да се обединят с ордена на хоспиталиерите. Корбет и двамата му другари не бяха пренебрегвани, но нито веднъж не ги въвлякоха в разговора. Едва когато дойде библиотекарят Одо, слаб, плешив мъж с дълга бяла брада, атмосферата се проясни. Одо беше безгрижна душа, усмихнат, с весели очи. Корбет веднага изпита симпатия към него.

— Отегчавате нашите гости — заяви Одо от края на масата. — Вие не сте рицари и благородници, а одъртели, побелели войници, които нищо друго не знаят. — Той се поклони на дъо Моле. — Монсенъор, прости ми, че закъснях.

— Глупости — усмихна му се в отговор дъо Моле. — Познаваме и теб, и твоята страст към книгите, а и това, което казваш, е истина. Би трябвало да си подобрим обноските.

Дойде един слуга от кухнята, който сложи прибори пред библиотекаря. Одо се облегна с лакти на масата и Корбет зяпна от изненада — лявата ръка на стареца липсваше, на нейно място имаше лакирано дървено чуканче. Легрейв, който седеше отсреща, се наведе към него.

— Приемаме странностите на брат Одо — прошепна високо той и се усмихна на библиотекаря, който го гледаше с престорен гняв. — Няма да му хареса, че ще ти кажем, но той е герой, истински рицар.

— Вярно е! — заяви гордо Бранкиър. — Защо мислите, че търпим речите и лошите му обноски?

Корбет усети всеобщото възхищение, дори обич към стария тамплиер.

— Навремето — добави Симс, — брат Одо беше рицар, с когото дори Артур, Роланд и Оливър биха се гордели.

— О, я стига! — махна със здравата си ръка библиотекарят, макар открито да се наслаждаваше на тези добронамерени задявки.

— Той беше в Акр — продължи Легрейв, — както и всички тук, но остана да защитава пробива, когато започнаха да разрушават стените. Тръгна си последен. Разкажи ни, братко, разкажи и на нашите гости какво се случи.

Корбет разбра, че това е почти ритуал, само че този път с една малка разлика. Присъстващите отчаяно се стараеха да му покажат, че

въпреки слуховете и шушуканията, някога, в друго време, те са били защитници на християнския свят — герои, светци с оръжие в ръка. Към молбата на Легрейв се присъединиха и останалите тамплиери, та накрая Одо отпи голяма глътка вино и вдигна лакираното чуқанче.

— Загубих ръката си в Акр — започна той. — Да, това се случи през март хиляда двеста деветдесет и първа година, когато градът бе превзет. — Библиотекарят огледа един по един четиримата командири на ордена. — И вие бяхте там.

— Ние хукнахме да бягаме — рече Легрейв, без да вдига очи. — Ометохме се от града, сложили щитове на гърбовете си и вперили очи в морето.

— Не, това не е вярно — отвърна меко Одо. — Трябваше да се оттеглите. Стотици пъти съм ви казвал: няма величие в смъртта. В един окървавен труп няма никаква чест. Няма гордост в плен.

— Ти не побягна — отбеляза Бранкиър.

— Братко — каза дьо Моле, като почука по масата с дръжката на ножа си. — Честно казано, вие всички имате предимство пред мен; аз дори не съм бил там. Не познавам непоносимия пек на пустините в задморските земи. Никога не съм чувал смразяващия крясък на мамелюците, нито съм усещал дивата ярост на битката. Превземането на Акр не е станало по наша вина, а понеже... — Той улови погледа на Корбет и гласът му секна. Великият магистър вдигна насълзените си очи. — Разправи ни още веднъж, Одо — прошепна той. — Разкажи ни как падна градът.

— Обсадата започна през март — прозвуча плътният, мек глас на Одо. Той се облегна назад, затвори очи и се зае да рисува картините с думи. — Както всички знаете, Акр беше обречен, но въпреки това улиците кипяха от живот, а кръчмите гъмжаха от народ до късно през нощта. В стаите над винарните беше пълно със сирийки и гъркини. Трескаво вълнение беше обхванало града, когато неверниците започнаха да го обграждат. — Той отвори очи. — Защо става така, че пред лицето на смъртта хората започват да се веселят още по-буйно? Сър Хю, участвал ли си някога в битка?

— Само при засади в Уелс и сред влажния пирен на шотландските мочурища, но не като теб, брат Одо. — Корбет огледа тамплиерите. — Не съм в състояние да съдя когото и да било за онова,

което е направил в битка. И аз самият не съм сигурен как бих се държал.

Одо безмълвно вдигна чашата си към него и продължи:

— Последната атака стана през май. Чуваха се ударите на обсадните машини, падането на камъни от ронещите се стени на града, грохотът и ревът на всепоглъщащия огън... и онези барабани. Помните ли ги, братя, помните ли несекващото биене на мамелюшките барабани?

— Дори и сега — заяви Бранкиър. — Понякога вечер, когато си лягам в килията, пак звучат в ушите ми. — Той се огледа стеснително. — Тогава ставам и започвам да се взирам през прозореца в сенките между дърветата. Чудя се дали сатаната и войнството му не идват да ме изкушават.

Одо кимна.

— Бях на западната стена — продължи той. — Имаше пробив. Оттам се изливаше масло, което почерняше земята и правеше димна завеса. Мамелюците запълваха рововете с колони от товарни животни. Те падаха в рова, биваха убивани и така се образуваше мост, по който минаваха враговете ни. Не бяхме останали много. Чувствах се уморен, заслепен от дима, ръцете ми тежаха. — Той помълча. — Зад димната завеса се чуваха песните на дервишите и биенето на барабани, които идваха все по-близо. Първата атака бе предприета точно преди зазоряване: тъмни маси, сякаш адът бълваше легиони от демони. Отблъснахме ги, но ни заляха полкове тежковъоръжени мамелюци и стените бяха завзети. Започнахме да отстъпваме. Минахме покрай група монаси, доминиканци. Бяха се събрали и пееха „*Salve Regina*“. Не можехме да направим нищо, за да ги спасим. Навсякъде около нас умираха хора — сред пламъците в кулите, по входовете на къщите, на барикадите в уличките.

— Но ти си ги спрял — намеси се Бранкиър. — Поне за малко, но си успял да ги спреш.

— Да. Имаше една улица, която водеше към пристанището; всички бягаха натам. Редиците ни се бяха разстроили и корабите се пълнеха с бясна скорост. Аз и около две дузини тамплиери — все отбрани воители — останахме да отбраняваме последната барикада.

Одо се изправи. Лицето му доби младежки вид, а очите му светнаха от вълнение.

— Бихме се цял следобед — заяви той. — А докато се биехме, пеехме Великденския химн, даже когато неверниците се отдръпнаха и ни обещаха живот. Но ние само им се изсмяхме. Те отново настъпиха. Над барикадата заваля дъжд от огнени топки; сетне пред очите ми падна черна пелена. — Раменете му се отпуснаха. — Когато се събудих, бях на един от корабите, който бързо се движеше към открито море. Лявата ми ръка я нямаше, а Акр бе завзет. По-късно научих, че един мъж е оцелял и той ме е завлякъл до стъпалата на кея. Намерил лодка. — Гласът на Одо потрепери. — Понякога страшно ми се иска да бях умрял с братята си.

— Глупости — рече Уилям Симс. Покритото му с белези лице беше омекнало. Той се изправи, отиде и падна на коляно пред стария библиотекар. — Ако беше загинал — каза тихо той, — никога нямаше да чуем този разказ и Фрамлингъм нямаше да има своя любим библиотекар.

— Значи — обади се Корбет, — с изключение на Великия магистър, всички сте били в Акр?

— Върнахме се с останалите — отговори Легрейв. — Сега всеки от нас е командир. Аз за Бевърли, Бадълсмиър за Лондон, Симс за Темпълкоум в Дорсет, Бранкиър за Честър.

— А на вашето велико събрание — настоя Корбет, като се надяваше с това да поразведри атмосферата — приеха ли се някакви нови планове? Ще се опита ли Орденът да си върне загубеното?

— С течение на времето — отвърна дьо Моле. — Но накъде биеш, сър Хю?

Той махна с пръсти и от сенките изникна един слуга, който им напълни чашите.

— Може би сега не му е нито времето, нито мястото — рече Корбет и погледна набързо Ранулф и Малтоут, които, вече напълнили стомасите си, зяпаха ококорено тези странни мъже, свидетели на неща, които дори не биха се присънили на двамата младежи.

— Глупости — отвърна дьо Моле. — Какво искаш да знаеш, Корбет?

— Всички сте отишли във Франция на Великото събрание, нали така? Защо се върнахте в Англия, монсеньор? И защо останахте заедно, вместо всеки да се върне на поста си?

— В задълженията ми влиза да посещавам всяка провинция — отговори дьо Моле. — И по време на тези посещения трябва да съм придружен от своите преки подчинени.

— Кога се върнахте?

— Седем дни преди предупреждението да бъде забито на вратите на катедралата „Сейнт Пол“ — рече саркастично дьо Моле — и няколко дни след покушението над Филип Френски в Булонския лес.

— Е, хайде, продължавайте — обади се Легрейв, облегна се с лакти на масата и се зае да си облизва пръстите.

— И дойдохте във Фрамлингъм? — попита Корбет.

— Да — отговори предизвикателно Легрейв. — Бяхме във Фрамлингъм, когато стана онова ужасно убийство на пътя за Ботъм Бар.

— И бяхме в Йорк — вметна Бранкиър, — когато кралят беше нападнат, а ти едва не беше убит.

— Но всичко това — заяви Бранкиър — е чисто съвпадение, а не доказателство за държавна измяна.

— И не забравяйте — намеси се Одо, — никой от моите другари не е бил тук, когато сър Гуидо загина в центъра на лабиринта. Всички бяха напуснали Фрамлингъм предишната вечер, за да се срещнат с краля в „Сейнт Ленард“.

— Сър Гуидо ваш приятел ли беше? — попита Корбет.

— Да, и преди да си ме попитал, причината да не съм в траур е, защото се радвам, че сър Гуидо умря. Той беше човек, който постоянно се самоизмъчваше. Сега е намерил покой в ръцете Христови. Без повече болка, без повече съмнения. — Старият библиотекар примигна. — Утре ще го погребем и той ще намери покой.

— Но ти си бил там — рече Корбет. — Отишъл си с него до входа на лабиринта.

— Да, отидох, точно преди зазоряване. Беше красива утрин. Небето започваше да става наситено синьо. Сър Гуидо каза, че му напомняло за Светите земи. После коленичи с броеница в ръка и започна своето поклонение. Аз пък седях, както обикновено, наслаждавах се на сладкото ухание, което утринният ветрец довяваше, и се молах сър Гуидо да спре да се самоизмъчва. Бях позадрямам, когато чух страшните му писъци. Изправих се и видях над лабиринта да се издига облак черен дим. Останалото го знаете.

— И си сигурен, че там не е имало никой друг? — настоя Корбет.
— Бог ми е свидетел, сър Хю, никой нямаше.

Корбет огледа тамплиерите.

— И кога се върнахте, късно следобед?

— Както вече казах — отговори дьо Моле, — бяхме в града. Имахме да свършим някои работи. Брат Одо не е сметнал за необходимо да ни изпраща съобщение. Сър Гуидо е бил мъртъв и никаква суматоха не е можела да го върне.

— Само Бранкиър се върна рано — заяви Одо. — Беше поискал да се срещнем в един часа. — Той се усмихна и започна да рови в чинията си. — Бях заспал, Бранкиър трябваше да ме събуди. — Сетне се ухили. — Понякога си усещам годинките. Но колко беше часът?

— Часовата свещ беше стигнала до тринадесетия пръстен — отговори Бранкиър. — Ти сам видя. — После погледна към Корбет. — Исках брат Одо да ми намери една книга. Когато обаче пристигнах във Фрамлингъм, един слуга ми каза за сър Гуидо, затова се отбих до килията си, оставих си багажа и едва тогава отидох при брат Одо.

— Това са сведенията, които ми трябваха — заяви Корбет. — Монсеньор, извинявам се, но трябва да разпитам всички ви какво точно сте правили в този ден. — Той вдигна умиротворяващо ръка. — Сигурен съм, че въпросите ми ще изяснят нещата. Нито аз, нито Негово величество кралят желаем да ви обидим. Дори, монсеньор, ви донесох бъчвичка с вино от хана „Зелената мантия“, като подарък от Негово Величество.

— А — рече дьо Моле и се усмихна в знак на благодарност. — От кралския винар, Хюбърт Сийгрейв. Беше подал молба да закупи от нас някои земи. Запустяла площ...

В този момент от кухнята долетяха ужасяващи писъци и той млъкна. Ранулф реагира пръв, като блъсна стола си назад и се втурна натам, а Корбет и останалите го последваха. Влязоха в една голяма зала със стени, целите в куки, от които висяха тенджерки, гърнета и тигани. Сега тя приличаше на сцена от ада — близо до фурната един от готвачите, обхванат в буйни пламъци, се мяташе и пицеше пред очите на ужасените си другари. Огънят беше обхванал цялата му престилка и вече ближеше панталоните и парцала на врата му. Той залитна напред и се свлече на колене. Ранулф изля отгоре му голямо ведро с вода, сетне с помощта на Малтоут грабна едно тежко парче

зебло, което лежеше близо до коша с хляб, и го метна върху нещастника, за да потуши пламъците. Корбет бързо огледа тамплиерите. Дьо Моле се беше извърнал с лице към стената. Брат Одо и четиримата командири гледаха потресени. Крясъците на готвача се превърнаха в скимтене и скоро стихнаха. Гърчещата се фигура замря. Ранулф, с почернели от дима лице и ръце, дръпна зеблото. Готвачът лежеше мъртъв, целият обгорен. Покъртителна гледка. Малтоут се задави и тръгна право към вратата, която водеше към двора.

Другите слуги, момчетата, които въртяха шишовете, готвачите и помощниците, започнаха полека да се отдръпват от тамплиерите. Един от тях неволно катурна застаналата на пътя му оловна тенджерка и тя издрънча шумно.

— Смееше се — прошепна един от готвачите. — Просто се смееше и в следващия момент избухна в пламъци. Видяхте ли го? Едва се виждаше от огъня. — Очите на мъжа се ококориха трескаво. — Само се шегувахме. А той се смееше. — И вдигна ръка към носа си, най-сетне усетил противната воня.

— Кой беше той? — попита Корбет.

— Питъркин. Живееше с майка си в Копъргейт. Имаше големи мечти, искаше да си отвори собствена гостилница.

— Изнесете го — обърна се дьо Моле към сержантите-тамплиери, които се тълпяха на вратата към трапезарията. — Покрийте го с платно и го отнесете в лечебницата.

Слугите продължаваха да се отдръпват към вратата. Главният готвач, мъж с широки рамене и оредяваща коса, пристъпи напред, свали кожената си престилка и я хвърли на пода

— Дотук! — изръмжа той. — Напускаме. И да се опитате да ни спрете, на сутринта няма да ни има. — Той посочи с ръка тамплиерите. — Платете ни и ще си ходим.

Корбет видя подлютения, зачервен абсцес на дланта му и стомахът му се сви, като си помисли, се е докосвал до храната му. Останалите слуги повториха искането на готвача. Настроението в кухнята осезателно се промени. Един от прислужниците вдигна нож, а друг — все още изпоцапан с кръв сатър. Корбет чу как сержантите зад него изваждат мечовете си.

— Това е нелепо — възкликна той. — Тук аз съм пратеникът на краля. Монсеньор, платете на тези хора и след като отговорят на някои

мои въпроси, ги пуснете да си ходят. Но няма да ги разпитвам тук. Бог да прости този нещастник, но здравата умира всичко.

Дьо Моле се обърна към своите подчинени.

— Идете да проверите охраната на имението — рече той. — Вечерята свърши. Сър Хю и аз ще разпитаме тези добри хора. — Сетне прибави дипломатично. — И не се тревожете. — На лицето му се появи немощна усмивка. — Сигурен съм, че мастър Ранулф ще успее да ни опази всичките.

Отначало четиримата командири като че ли нямаха намерение да му се подчинят. Без да пускат дръжките на камите си, те гледаха свирепо ту готвачите, ту Корбет.

— Вървете — каза тихо дьо Моле.

Групата се разпръсна. Корбет поведе готвачите към подиума в трапезарията и се качи на него, а те останаха скупчени в подножието му. Не се чувстваха толкова уверени извън кухнята — пристъпваха от крак на крак и очевидно нямаха търпение да си тръгнат.

— Какво се случи? — попита Корбет.

— Това, което всички казаха — обади се главният готвач.

— Вечерята беше приключила и ние разчиствахме кухнята. Питъркин беше сладкар. Той се зае да разравя въглените в пещта, като се смееше и говореше. В следващия момент изпищя. Обърнах се и видях, че цялата му предница е пламнала.

Човекът се обърна и щракна с пръсти. Един от слугите извади тънка кожена престилка и я подаде на Корбет.

— Носеше една от тези.

Корбет огледа престилката с любопитство. Кожата беше много тънка, с клуп за главата в горната част и връвчици за връзване на кръста. Можеше да предпази човек от петна и хвъркащите от време на време искри, но не и от алчните пламъци, които бе видял Корбет.

— Какво носеше на ръцете си?

— Тези вълнени ръкавици — отговори готвачът. — Стигаха му до лактите.

— Покажи ми какво правеше той — насърчи го Корбет.

— Ела, ще бъдем само ние двамата.

Готвачът понечи да възрази, но Корбет слезе от подиума и като приближи до лицето му една сребърна монета, го увери:

— Ще бъда с теб през цялото време.

Сребърната монета изчезна и двамата влязоха в кухнята. Готвачът заведе Корбет до голямата пещ. От двете ѝ страни имаше широки, вградени в стената фурни.

— Беше тук — рече готвачът, докато отваряше желязната вратичка.

Корбет надникна предпазливо вътре. Топлината на тлеещите въглени, натрупани на висока купчина под стоманената мрежа, го блъсна в лицето и той подскочи. Готвачът вдигна един железен прът с дървена дъска в единия край и посочи към фурната.

— Виждаш ли, господарю, Питъркин се канеше да сложи пайовете върху мрежата, да затвори вратата и да ги остави да се опекат. Знаеше точно колко време им трябва. — На омазненото му лице се появи тъжна усмивка. — Беше добър готвач. Кориичките на неговите пайове бяха винаги крехки и златисти, месото свежо и ароматно. Оставя майка — продължи той, — а тя е вдовица.

Корбет сложи още една сребърна монета в почернялата ръка на мъжа.

— Тогава ѝ дай това — рече той. — И понеже сега кралят е в Йорк, ѝ кажи да подаде молба за обезщетение.

— Той пък като откликне... — изсумтя човекът.

— Няма да откликне — отговори Корбет, — но молбата ще дойде при мен. А какво правеше Питъркин после?

Готвачът посочи пълния с пепел железен поднос на пода.

— След като се привърши с печенето, фурните трябва да бъдат угасени. Питъркин винаги настояваше да върши тази работа сам, за да ги подготви за следващия ден. Знаеше точно колко чиста трябва да бъде фурната, как да разстеле въглищата. И тъкмо изгребваше пепелта в подноса, когато чух писъците му.

— Какво мислиш, че се е случило? — попита Корбет, докато се отдалечаваше от фурната.

Готвачът го последва.

— Не знам, мастър. Да, виждал съм изгаряния в кухнята, особено когато върху огъня падне мазнина; остават страшни рани по лицето и ръцете. От време на време пък се случва да се попарим с вряла вода по краката.

Мъжът извади парцал изпод кожената престилка и обърса потта от лицето си.

— Обаче, мастър — рече той и се приближи толкова, че Корбет усети спарената миризма на тялото му. — Обаче, мастър — повтори той, — никога не съм виждал подобно нещо — човек да се превърне в горяща главня за секунди.

Корбет отиде до отворената задна врата на кухнята. Острата миризма на изгоряло месо все още висеше във въздуха. В залата се чуваха тихи мърморещи гласове, а в тъмнината навън — дрънчене на ризници. Той стоеше до кухненската врата и гледаше как лунната светлина се отразява в локвите по каменната настилка на двора.

— Какво видя? — попита секретарят. — Тоест в началото, когато зърна Питъркин да гори.

— Пламъци — отвърна мъжът, докато си изтърсваше престилката. — По цялата му предница, гърдите, корема и ръцете. Да, дори вълнените ръкавици горяха.

— А да си забелязал нещо необичайно тази вечер?

— Не, сър!

— Нищо ли? — попита Корбет.

— Бяхме заети, сър.

— И никой не е влизал? Дори преди вечерята или през деня?

— Доколкото съм видял, не, сър!

— Какво си видял тогава?

Готвачът направи гримаса.

— Ами оня конник...

— Какъв конник?

— С маска, качулка и голям двуръчен меч, който висеше от дисагите му. — Мъжът се размърда неловко. — Виждал съм го само веднъж. Когато... ами бях излязъл да бия зайци в околните гори. Той седеше като сянката на смъртта сред дърветата и гледаше втренчено към имението. Изобщо не се помръдна, а аз просто си плюх на петите.

Сърцето на Корбет спря за миг. Дали тайнственият убиец не дебнеше в горите между Фрамлингъм и Йорк?

— Мислиш ли, че маскираният конник е бил от Фрамлингъм? — попита той.

— Не знам, но това място е прокълнато — продължи трескаво готвачът. — Някои от нас живеят тук. Други, подобно на Питъркин, са от града. Чухме за странното убийство до Ботъм Бар. Това беше спокойно имение, преди командирите да пристигнат с войниците си,

мастър. А сега пеят посред нощ някакви чудати химни. И тук не можеш да отидеш, там не можеш да влизаш... Като капак на всичко, смъртта на сър Гуидо. Той беше добър човек. Малко суров, ама добряк — точно затова се смееше Питъркин.

Корбет се обърна рязко.

— Какво имаш предвид?

— Той каза, че огънят, от който е загинал Гуидо, е дошъл от ада; че е огънят на Сатаната.

— Че защо? — подхвърли Корбет.

Мъжът хвърли поглед към вратата на трапезарията, а след това към поредната сребърна монета между пръстите на Корбет.

— Ами носят се разни слухове — рече той.

— Какви слухове? — настоя Корбет. — Хайде, човече, няма от какво да се страхуваш.

— Ами един от прислужниците е видял някой от тамплиерите...

Готвачът млъкна.

— Искаш да кажеш, някой от командирите?

— Да. Не знам кой, но го е видял да целува мъж. Нали разбираш, мастър, както се целува жена. Мога също да ти кажа, че прислужникът не е успял да различи кой е.

— Сигурен ли си? — попита Корбет.

— Напълно. Слугата вървял по един коридор. Зърнал тамплиера, който бил с гръб към него. По плаща му разбрал, че е от новопристигналите. Мисля, че другият бил един от сержантите, младо момче. Виждате колко е тъмно в сградата, мастър. Онези двамата са били в сенките. Слугата толкова се уплашил, че се обърнал и духнал. Както и да е, Питъркин се смееше на тази случка. Той всичко обръщаше на шега. Каза, че имението воняло на дяволска сяра и точно тогава стана белята. — Мъжът грабна монетата от ръката на Корбет. — А сега си отивам, мастър.

Той излезе от помещението. Корбет чу високи гласове в коридора, но докато отиде там, готвачът вече водеше другите към изхода.

— Не бих могъл да ги спра — промълви дьо Моле. — Свободни са да отидат при ковчежника, да си вземат заплатите и да си вървят. Какво мислиш, сър Хю?

Великият магистър влезе в кръга от светлина, хвърляна от свещите на масата, седна уморено и покри лицето си с ръце. Ранулф и Малтоут също седнаха. Бяха пийнали здравата и сега усещаха въздействието на алкохола.

— Виждал съм подобни инциденти — заяви Ранулф. — Обгорени хора в лондонски кръчми.

— Но не и дотолкова — отговори Корбет и седна срещу дьо Моле.

Дьо Моле вдигна поглед. Изглеждаше състарен с години — стоманеносивата му коса беше разчорлена, под очите му имаше тъмни кръгове. Лицето му беше загубило обичайното си спокойно, властно изражение.

— Сатаната напада от всички страни — промълви той.

— Защо говориш така? — попита Корбет. — Онова в кухнята може да е просто злополука.

Дьо Моле се облегна назад.

— Не беше злополука, Корбет. Убийството до Ботъм Бар, нападението над краля, смъртта на сър Гуидо. А сега и това!

Защо би ви нападал Сатаната?

— Не зная — изръмжа Великият магистър и стана, — но когато го срещнеш, Корбет, задай му същия въпрос!

Сетне излезе от трапезарията и тръшна вратата след себе си.

Корбет също стана, като направи знак на Ранулф и Малтоут да го последват.

— Чуйте! Отсега нататък ще спим в една и съща стая, като винаги един от нас ще остава на пост. Внимавайте какво ядете и пиете. Никой да не се разхожда сам из имението. — Той въздъхна. — Ако питате мен, все едно сме се върнали сред шотландската пустош. Само дето там знаехме кой е врагът ни, а тук не знаем!

Върнаха се в отделението за гости. Изведнъж Корбет спря и сърцето му се качи в гърлото — от тъмното изникна забързана фигура, но се оказа само някакъв прислужник, който вървеше припряно към портите, събрал багажа си във вързоп.

— До сутринта всичките ще са офейкали — промърмори Ранулф. — Ако зависеше от мен, господарю, и ние щяхме да си отидем!

— Къде? — попита Корбет. — При Едуард в Йорк или в Лейтън?

Ранулф не отговори. Когато се върнаха в отделението за гости, Малтоут остана отвън на пост, макар видимо да му се спеше, а Корбет и Ранулф влязоха. Вътре прислужникът седна на едно столче. Корбет го погледна с любопитство — обикновено дръзкото лице на Ранулф сега бе преbledняло, а от нехайството му нямаше и следа.

— Какво има? — попита секретарят.

— А, нищо — отвърна Ранулф, като подритваше тръстиките, с които бе настлан подът. — Толкова съм щастлив, че обмислям дали да не стана тамплиер. — Той изгледа свирепо Корбет. — Мразя това място. Не обичам тамплиерите. Не мога да проумея, воини ли са или монаси. Библиотекарят може да е велик старчок, ама от останалите направо ме побиват тръпки.

— Страх те е, нали? — рече Корбет и приседна на крайчеца на леглото.

Ранулф се почеса по главата.

— Не, господарю, не ме е страх. Ужасен съм. Малтоут мисли само за коне, за друго и не говори. Още не му е влязло в дебелината глава какво става тук. — Ранулф подръпна камата на колана си. — Мога да се справям с враговете, господарю, с разбойника в уличката, с убиеца в тъмната стая. Но това? Хора избухват загадъчно в пламъци — Ревъркийн в центъра на лабиринта, онзи нещастник в кухнята...

— Според Аристотел — отговори Корбет, — всяко естествено явление си има обяснима причина.

— Глупости на търкалета! — озъби му се Ранулф. — Проклетият Аристотел не е тук. Ако беше, друга песен щеше да запее!

Корбет се разсмя.

— А, на теб ти е смешно, господарю! — каза троснато Ранулф. — Тук сме само от няколко часа, а вече ни заплашваха, стреляха по нас и ни преследваха из лабиринта.

Корбет улови ръката му.

— Да, страх ме е, Ранулф.

Сетне се изправи, протегна се и впери поглед в черното резбовано разпятие на стената.

— Толкова години ловя убийци, а нищо подобно не съм виждал. Да, преследваха ме в лабиринта. — Той се обърна с изопнато лице. — Не обичам да ме преследват, Ранулф. Не обичам да ме заплашват. Никак не ми се нравят кошмарите, в които кралският пратеник казва на

Мейв и малката Елинор, че съм си отишъл и че скоро ще изпратят трупа ми, за да бъде погребан. — Той седна. — Аз съм доверен секретар. Работя с восък и пергамент. Разрешавам проблеми. Предпазвам краля и преследвам враговете му. Понякога ме е страх; толкова, че нощем се будя, изпотен от глава до пети. — Корбет направи пауза. — Тази сутрин се изплаших. Ако не беше ти, щях да си плюя на петите. Но убиецът иска именно това — да настъпи повсеместен хаос. Само че ние *ще въдворим* ред и след като го направим, ще чакаме!

— Ако доживеем дотогава.

— Ще доживеем. Направих някои грешки, но накрая виновникът, който стои зад всичко това, ще бъде заловен и ще си плати. Затова нека подредим нещата. Да започнем с тамплиерите. Те притежават имоти в Англия и из цяла Западна Европа. Били са прогонени от Светите земи. Загубили са първоначалната си цел, навлекли са си враждебността, а поради своето богатство и завистта на хората. Те също се боят, затова предложиха на краля тлъстата сума от петдесет хиляди лири. Онази лукава стара лисица знаеше, че може да им ги измъкне. Така че хайде, Ранулф, служителю на Зеления печат, кажи какво се е случило до тук?

— Всичко е започнало с великото им събрание в Париж.

— Водено от дьо Моле — продължи Корбет. — Присъстват и четиримата английски магистри. След покушението на Филип IV тръгват за Англия. Докато са в Лондон, на вратите на катедралата „Сейнт Пол“ е забито предупреждението на асасините. Идват в Йорк; пребиваването им във Фрамлингъм буди безпокойство в околността. Главната сграда на имението е здраво охранявана, някои места се пазят много внимателно. После имаме смъртните случаи: необикновеното убийство близо до Ботъм Бар, покушенията над краля и мен. Убийството на Ревъркийн и гибелта на сладкаря Питъркин. Е, Ранулф, каква е логиката във всичко това?

Ранулф се почеса по главата.

— Само една: където са дьо Моле и четиримата му подчинени, там се появяват неприятности. За случилото се не може да се намери никакво смислено обяснение. Повечето убийци имат мотив. Действително, в ордена на тамплиерите може да съществуват различни течения или таен заговор на хора, практикуващи черна магия. Един или всичките четирима водачи на ордена, дори дьо Моле, може да искат да си отмъстят на френския и английския крал.

— Но това не обяснява — добави Корбет — странното убийство при Ботъм Бар и смъртта на Питъркин. Защо трябва един нещастен сладкар да бъде унищожен от огън? И още по-важно, как избухва той?

Ранулф стана и закрачи неспокойно из стаята.

— Господарю, ти казваш, че, всяко естествено явление си има обяснение. Ами ако това тук не е естествено? Хората не избухват току-така в пламъци.

Корбет поклати глава.

— Знам, Ранулф, и все пак подозирам, че целта е била да си помислим именно това.

— Добре де, как може да се случи такова нещо? — инатеше се Ранулф. — Вярно, тамплиерите са били в града, когато нападнаха краля, но са отсъствали от имението, когато е загинал Ревъркийн. Знаем това със сигурност.

— Брат Одо е бил тук — отвърна Корбет. — Стар е, но както сам признава, си е воин. Може да е убил сър Гуидо, да е напуснал имението, да се е присъединил към Мърстън, а после да е тръгнал из улиците на Йорк да ни чака. Накрая се е прибрал бързо в имението, преди другите да са пристигнали. Легрейв каза, че го е заварил да спи.

— Да, ама той е с една ръка.

— Е, и? Чувал съм и хора с по-големи недъзи да извършват убийства. Откъде да знаем дали не е последвал Ревъркийн в лабиринта и не го е убил? Или по някакъв начин да е уредил смъртта на Питъркин?

— Ами при Ботъм Бар? — попита Ранулф. — Да е размахвал двуръчен меч?

Корбет разпери ръце.

— Признавам, това би било трудно... но не и невъзможно. Освен това готвачът спомена някакъв конник с маска, който се навъртал в горите около имението.

— Убиец? — попита Ранулф.

— Възможно е, макар че готвачът може да лъже. Накрая обаче остава още един проблем. Фалшивите монети. А може би не са фалшиви... Но както и да е — продължи Корбет. — Те са се появили в Йорк точно след пристигането на тамплиерите.

— Значи пак се връщаме към алхимията или магията — сопна му се Ранулф. — Господарю, когато вилнеех из лондонските улици,

познавах някои фалшификатори. Те всъщност вземат една хубава монета и изработват от нея две по-тънки. Никога не съм чувал някой да сече дебели златни монети.

Корбет приседна на леглото и потърка лицето си с длани.

— „Ако анализираш всичко“ — цитира той, — „и стигнеш само до едно заключение, то това заключение би трябвало да е истината.“ — Той погледна Ранулф. — Може и магия да е. — После добави замислено. — Може би огънят на Сатаната бушува сред нас.

ШЕСТА ГЛАВА

Двамата рицари заеха позиции от двата края на арената. Прашният двор бе разделен на две от бариера — дълга дървена ограда, покрита с кожа. Рицарите бяха в пълно бойно снаряжение, с големи турнирни шлемове на главите. Оръженосците им подадоха щитовете, после дългите дървени копия. Корбет гледаше как всеки от ездачите балансира ловко с копието, направлявайки коня си с крака. Извири пронизително тръба. Рицарите тръгнаха бавно. При следващия сигнал конете се спуснаха в галоп, разривайки прахта с подкованите си копита, опънали шии, докато всеки от двамата рицари, придържайки се към бариерата от лявата си страна, се насочваше право към противника си. Щитовете се вдигнаха, копията се наведоха. Срегнаха се със силен трясък в средата. Копията се строшиха. Двамата рицари се олюляха на седлата, но успяха да се задържат и всеки премина в отсрещния край на двора.

— Добра работа! — викна брат Одо, като се облегна на стената и затропа с бастуна си по земята. — Добро копие, Легрейв. Симс! — изрева старият библиотекар. — Навеждай копието по-отрано, иначе ще паднеш по задник!

Тази духовитост предизвика смях сред зрителите — рицари и сержанти. Корбет и двамата му другари наблюдаваха боя, без да излизат от сянката на стената. Слънцето беше силно и прахта от арената задръстваше очите и гърлата им. Рицарите отново се приготвиха. Нови копия, вдигнати щитове и след поредния зов на тръбата едрите бойни коне, покрити с пъстри чулове, се втурнаха напред и постепенно преминаха в галоп. Двамата рицари се срещнаха, но този път Симс реагира твърде бавно: копието му не улучи Легрейв, а щитът му се отплесна и го остави оголен. Чу се страхотен трясък, конят на Симс клекна на задни крака и хвърли ездача си от седлото.

— Браво! — извика дьо Моле, седнал на трона си под копринения балдахин, и направи знак на Корбет да се приближи.

— Видя ли Легрейв? Премести копието в лявата си ръка! Каква ловкост! Е, сър Хю, виждал ли си такова нещо сред рицарите на краля?

— Не, монсеньор, не съм.

Секретарят не лъжеше. Двубоите не бяха спирали от сутрешната закуска след заупокойната литургия. Корбет, макар че се чувстваше уморен и страдаше жестоко от горещината и прахта, не можеше да не се възхити на ненадминатото майсторство на рицарите. Той погледна към арената, където оръженосците помагаха на Симс да се изправи на крака, сваляха шлема му и му поднасяха черпаци вода, за да отмие прахоляка от гърлото и потта от лицето си. Легрейв също слезе от коня и свали шлема си, но отиде до поваления си противник. Симс беше малко зашеметен и нестабилен, но го посрещна подобаващо — двамата се прегърнаха и си размениха целувки по бузите.

— Ако можеха всички противоречия да се разрешават толкова мирно — промълви дьо Моле, подаде чаша охладено бяло вино на Корбет и направи знак на един прислужник да донесе същото на Ранулф и Малтоут. — Сър Хю, бих искал да ти благодаря — каза Великият магистър и се наведе към Корбет, така че само той да може да го чуе. — Беше благородно от твоя страна да ни позволиш да погребем мъртвеца си и почетем паметта му с турнир. — После въздъхна. — Сега вече приключихме. Желаете ли да разговаряш с нас?

— Да, монсеньор.

Дьо Моле сви рамене.

— Дадох нареждания на другарите си. Можеш да ни разпиташ в трапезарията.

Корбет пресуши чашата си, върна я на прислужника и направи знак на Ранулф и Малтоут да го последват. Тримата прекосиха арената, която се намираще до главната сграда на имението, срещу отделението за гости, и се върнаха в стаята си.

— Слава Богу — изстена Ранулф, като се отпусна на едно столче, — че не съм тамплиер! Здравата нападат.

— Те са отлични ездачи — заяви Малтоут. — Видяхте ли ги как направляваха бойните си коне само с колене?

— Губим си времето — отговори рязко Ранулф. — Струваше ми се, че заупокойната литургия никога няма да свърши!

Корбет, който стоеше до прозореца, за да улови прохладния ветрец, бе на друго мнение, но предпочете да замълчи. Литургията

беше великолепна. Тялото на Ревъркийн в дървения ковчег, покрит със знамената на Ордена, беше поставено пред високия олтар на красиво украсения параклис. Малката църква гъмжеше от народ и плътните гласове на тамплиерите, които пееха „*Requiem Dona Ei*“, звучаха с особено, тържествено величие. Корбет седеше до една от страничните пътеки, дълбоко трогнат от красивата реч на дьо Моле за сър Гуидо Ревъркийн, макар от време на време да оглеждаше паството. Четиримата командири на тамплиерите седяха с Великия магистър пред олтара, докато сержантите, оръженосците и слугите стояха в главния кораб на църквата, точно зад дървената преграда.

Корбет се опита да се съсредоточи върху литургията, но разказът на готвача все не му излизаше от главата и той се питаше кои измежду тамплиерските командири и другите членове на това паство се наслаждават на неестествени връзки. От време на време се опитваше да прогони тази мисъл, понеже отвличаше вниманието от и ужасната опасност, която заплашваше въпросните двама: в очите на църквата подобна връзка бе голям грях. Виновниците ги очакваше най-жестоката смърт. Но накрая любопитството му взе надмощие. На „*osculum pacis*“, целувката на мира, точно преди причастието, беше видял Бадълсмиър и един млад сержант да се срещат на входа до преградата. Сега целувки на мира си разменяха всички, но Корбет видя нещо различно между посивелия рицар-тамплиер и младия рус сержант. Ранулф, разбира се, с мъка успяваше да си държи очите отворени в църква, но сега, усетил напрежението на господаря си, проследи погледа му и се наведе напред.

— Господ да ми прости, ама и ти ли мислиш същото като мен?

Корбет сграбчи Ранулф за раменете и го целуна леко по бузата.

— *Pax frater* — прошепна. — Мир, братко.

— *Et cum spiritu tuo*^[1] — прошепна в отговор Ранулф.

— Задръж всички мисли за себе си — изсъска Корбет и отново се съсредоточи върху литургията.

След като тялото на Ревъркийн бе погребано в гробницата под параклиса, Корбет и Ранулф присъстваха на лека закуска в трапезарията, последвана от турнир в памет на мъртвия рицар.

— Мислиш ли, че ще дойдат? — прекъсна сега Ранулф размишленията му.

Корбет се отдръпна от прозореца.

— Ако дьо Моле им е наредил, ще дойдат.

— Те харесват ли жените? — изтърси внезапно Ранулф.

Корбет сви рамене.

— Сигурно. Единствената разлика между нас и тях, Ранулф, е, че те са дали обет за безбрачие и целомъдрие. Тяхна невеста е Христовата църква.

Ранулф подсвирна.

— Но все би трябвало да имат чувства — каза закачливо той.

Корбет седна на масичката и извади дисагите с принадлежностите си за писане.

— Защо да не наречем нещата с истинските им имена, Ранулф? Всеки член на ордена на тамплиерите се е посветил на живот в безбрачие и целомъдрие. Това е част от тяхната жертва. Все пак, както във всички подобни мъжки общности, има мъже, които усещат привличане един към друг.

— Но това е грях — заяви Малтоут — Ами ако ги хванат?

— Бог да им е на помощ: известно е, че орденът на тамплиерите затваря такива мъже в килия, зазижда вратите и прозорците и ги оставя да умрат от глад.

— Ще попиташ ли дьо Моле за тайната стая? — поинтересува се Ранулф. — На втория етаж има един прозорец в повече. Тази сутрин след литургията проверих още веднъж. Между две от стаите дървената ламперия е по-нова. Мисля, че някога там е имало врата.

— Великият магистър има да отговаря на много въпроси — рече Корбет. — Нямам търпение да науча какво крият там.

— Може ли то да е причината за огъня? Някакво тайно оръжие или дори реликва с голяма сила! — възкликна Малтоут. — Веднъж в Лондон срещнах един човек, който разправяше, че е пътувал много навътре в Египет, отвъд Александрия, и стигнал до земите на едно племе, което притежавало старозаветния кивот. Казват, че ако го докоснеш, избухва странен огън, който те поглъща. Вярно е! — повиши глас той, когато видя Ранулф да се хили в шепа. — Платих му два пенса за парче от дървото!

— Бас държа, че този човек никога не е ходил по-далече от Саутхемптън — изкиска се Ранулф. — Виждал ли си колекцията от реликви на Малтоут, господарю? Сред тях има един ръждясал меч,

който се предполага, че някой от войниците на Ирод е използвал при избиването на младенците...

Разговорът им бе прекъснат от рязко почукване на вратата. Корбет отвори, очаквайки да види пратеник на дьо Моле, ала отвън стоеше младият тамплиерски сержант, когото беше видял на литургията. Зад него се виждаше нисък, тумбест мъж с лице като на боен мастиф. Имаше издадена напред челюст, здраво стиснати устни, немигащи очи и неумело подстригана черна коса. Беше обръсната високо от всички страни, а останалото стърчеше като някакъв буен храст.

— Е? — рече Корбет.

— За теб, сър Хю.

— Не ме ли очаквахте? — прогърмя непознатият и без повече да се церемони, влезе в стаята, като едва не събори Корбет, и тръшна вратата под носа на младия тамплиер. Сетне постоя, разкрачил тантурестите си крака, с пъхнати в портупея пръсти, свали тъмния си червеникавокафяв плащ и го метна на един стол.

— Бре, да му се не види! — рече, като млясна с устни. — Пресъхнал съм като засипан кладенец!

— И още повече ще пресъхнеш, ако не дадеш някакво обяснение! — рече Ранулф и се изправи. — Кой, за Бога, си ти?

— Роджър Клавърли, помощник-шериф на Йорк. — Новодошлият развърза торбата си, извади някакъв документ и го тикна в лицето на Корбет. — Това е пълномощното ми от кмета и шерифа. Тук съм, за да ви помогна.

Корбет прехапа устни, за да сподави усмивката си: като наблюдаваше сблъсъка между Клавърли и Ранулф. Първият все повече му напомняше за малкия боен мастиф, който винаги подтичваше след чичо Морган, родственика на Мейв. Мастифът не обичаше Ранулф и чувствата им определено бяха взаимни.

— Донеси на нашия гост вино, Ранулф — рече Корбет, като оглеждаше внимателно писмото. — Той е много важен служител и ако правилно съм разбрал това писмо, може да ни даде ценна информация за златните монети, както и за други въпроси.

Секретарят остави пергаментата на масата и пристъпи напред, протегнал ръка. Клавърли я стисна силно, сякаш се канеше да му строши костите.

— Добре си ни дошъл, Роджър — каза Корбет, като направи усилие да не трепне от болка.

Помощник-шерифът се отпусна и по грозното му лице се разля топла усмивка.

— Всъщност аз съм човекът, който прибира крадците — заяви наперено той. — Познавам всички престъпници в града и те ме познават. Нещо като добрия пастир, само че наобратно: където и да отидат, аз ги следвам.

Корбет му махна с ръка да седне и предупреди с поглед Ранулф да си мълчи. Клавърли огледа първо Малтоут, който както обикновено стоеше със зяпнала уста, сетне Ранулф.

— Залагам провизии за един месец, че си виждал затвор отвътре, момко. Мога да надуша престъпника дори в тъпкана с народ стая.

— Да, бил съм в Нюгейт — отвърна рязко Ранулф. — Вилнял съм с побойници, мошеници, крадци, все почтени хора. Но кажи ми, Клавърли, ти по рождение ли си такъв неучтив? Или това върви с поста, който заемаш?

Неочаквано Клавърли се наведе напред, протегна ръце и на лицето му отново цъфна онази дружелюбна усмивка. Ранулф му стисна ръцете.

— Не исках да те засегна. И аз съм бил там — отбеляза Клавърли. Все пак от бившите браконieri стават най-добрите пазачи на дивеч. А сега, сър Хю, казано ми е да ти помагам и аз именно това смятам да правя. Ще бъда откровен: ако ти ударя едно рамо, ще споменеш ли името ми пред краля?

Корбет се ухили, развеселен от грубоватата прямота на този напорист дребосък.

— Няма да те забравя, мастър Клавърли.

— Добре — отговори помощник-шерифът. — Първо, намерихме останките, полуразложената долна част от трупа на онзи мъж. Нали си спомняте, водачът на двете добродетелни сестри, Търстън, я е зърнал, когато конят профучал покрай тях. Някои от нашите млади търговци отишли на лов и кучетата им го изровили.

— А конят?

— Изчезнал е яко дим.

— Нещо друго? — попита Корбет.

— Ами стрелецът-тамплиер: отговарях за обесването му на улицата. Турих го в една хубава желязна клетка. С табела, която гласеше, че такава е съдбата на предателите и кралеубийците.

— И?

— Ами тая сутрин табелата беше махната. Намерихме това, закачено с парче тел за клетката.

Клавърли му подаде парче пергамент.

— О, Боже! — изстена Корбет, когато го прочете.

„Знай, че каквото заграбиш, ще се изплъзне от ръцете ти и ще се върне при нас.

Знай, че идваме и изчезваме, преди да си усетил, и никак не ще ни попречиш.

Знай, че си ни в ръцете и не ще те пуснем, докато не си разчистим сметките.“

Корбет вдигна пергаментата.

— Изреченията са дадени в друг ред, но това е предупреждението на мохамеданите-убийци.

— Но тамплиерите не биха могли да направят това — възкликна Ранулф. — Кралят е издал заповед да не напускат пределите на Фрамлингъм.

— Но и те като всички могат да изкачват стени — отбеляза Малтоут.

— Съмнявам се — намеси се Корбет. — Заповедта е разпространена и в града. Никой тамплиер няма да бъде допуснат да влезе в Йорк.

— Може да е бил преоблечен — прибави Малтоут.

Клавърли сви рамене.

— Стражата на градските порти е удвоена. Спират и претърсват всички непознати, но предполагам, че и това е възможно.

— Убиецът може да е в Йорк — отговори Корбет и им описа видения от готвача маскиран конник.

Клавърли се почеса по брадичката.

— Убиец, който да се крие някъде по пътя за Ботъм Бар? — Сетне направи гримаса. — Не съм чул нищо подобно. Както и да е —

рече помощник-шерифът и посочи с глава, — какво става тук? Слуги не се мяркат никъде, видях само тамплиери и оръженосци.

— Всички избягаха — отвърна Корбет. — Снощи тук имаше смъртен случай.

Но млъкна, защото на вратата се почука. Влезе Легрейв.

— Сър Хю, събрахме се в трапезарията. Великият магистър... — Той спря и изгледа Клавърли. — Вашият посетител от краля?

— Да — отговори Корбет. — Ранулф, ти остани тук, за да разкажеш на госта ни какво знаем. Сър Ралф, идвам с вас.

Корбет тръгна след тамплиера. Двамата излязоха от отделението за гости, прекосиха двора и влязоха в трапезарията. Дьо Моле седеше начело на масата, а останалите — от двете му страни. Великият магистър направи знак на Корбет да се настани на другия край, точно срещу него. Сетне забеляза кожената торба с принадлежности за писане, която секретарят постави на масата заедно с пергамент, перо и мастилница.

— Сър Хю, това е неофициален разговор.

Корбет кимна в знак на съгласие.

— Ще ни разпитваш от името на краля. Затова се надявам, че няма да възразиш, ако и ние записваме казаното. Сър Ричард Бранкиър ще бъде нашият писар.

— Монсеньор, правете, каквото желаете, но не разполагаме с много време, затова ще говоря направо. Ако засегна някого, му се извинявам предварително. И ми простете, ако ви задавам въпроси, които съм задавал и преди.

Дьо Моле кимна.

— Монсеньор, има ли разцепление във вашия орден?

— Да.

— Има ли сред високопоставените тамплиери такива, които да таят в себе си горчивина, задето западните владетели не са им помогнали?

— Разбира се, но това не означава, че сме предатели!

— Чували ли сте — продължи Корбет непоколебимо, — за високопоставен тамплиер, който да носи прозвището Стрелеца? — Сетне огледа и останалите, но лицата им бяха непроницаеми.

— Никога! — каза троснато дьо Моле. — Макар че някои рицари, всъщност всичките, са отлични стрелци — с арбалет, с голям

уелски лък и дори със сарацински оръжия.

— Имате ли някакви новини за разпитвания от Инквизицията тамплиер?

— Не, но ги очаквам всеки момент. Дори не знаем името му.

— Но сте познавали Мърстън?

Бранкиър, хванал перото с лявата си ръка, старателно записваше всичко.

— Мърстън беше мой подчинен. Слаб човек, не особено харесван от колегите си. Пиеше много. Беше станал гневлив.

— Но не беше предател?

— Не, сър Хю, мисля, че не.

— Тук не сте ли забелязали отсъствието му? Все пак е наел мансардната стаичка в хана вечерта преди покушението над краля.

— Не бива да забравяш, сър Хю, че предишния ден всички ние отидохме да се срещнем с краля в „Сейнт Ленард“. После заминахме за Йорк. Щяха да минат няколко дни, докато се усети отсъствието му.

Корбет помълча, за да запише това, което току-що бе научил. Перото му се движеше по пергаментата, изписвайки шифър, известен само нему.

— А деня, в който кралят влезе в Йорк? — попита той, след като остави перото.

— Напуснахме манастира — отговори дьо Моле — и влязохме в Йорк. Аз и Легрейв посетихме нашите банкери-златари в Стоунгейт.

— Имената?

— Конингсби — отвърна Легрейв. — Уилям Конингсби и Питър Ламоуд.

— И останахте там цял предобед?

— Това не е необходимо — намеси се Бранкиър. — Ние сме рицари на кръста, а не заловени от короната престъпници!

— Тихо! — вдигна ръка дьо Моле. — Всичко, което казваме, е истина, братко. Двамата с Легрейв останахме в Стоунгейт до следобед. Проверих нашите сметки, а след това минах през Питъргейт и излязох през Ботъм Бар. Кралската процесия вече се намираще при Йоркската катедрала. Искаше ми се да посетя това място. — Великият магистър слабо се усмихна. — Но го оставих за друг ден.

— А ти, сър Уилям? — попита Корбет.

Нито мускул не трепна по покритото с белези лице на Симс, макар че здравето му око гледаше свирепо секретаря.

— Известно време бях с монсеньора, но после посетих някои търговци в Гудрамгейт и отидох да видя един приятел, свещеник от църквата „Сейнт Мери“. С монсеньор се уговорихме да се срещнем до работилницата за пергамент, която се вижда от Ботъм Бар, и се върнах тук с него.

— А сър Бартольмю? — поинтересува се Корбет, докато записваше нещо на пергаментата.

— Ходих до Джъбъргейт, където са дюкяните на оръжейниците и майсторите на стрели. Искан да купя оръжие.

— Сам? — попита невинно Корбет.

— Не, бях с един сержант.

— А неговото име?

Тамплиерът преглътна мъчително.

— Джон Скудас. Той е тук, в имението.

— Дори няма нужда да ме питаш! — почти кресна Бранкиър през масата. — Напуснах манастира най-късно от всички. Когато стигнах до Йорк, улиците гъмжаха от народ заради кралската процесия. Поостанах малко там, но в града ставаше все по-горещо и претърпкано. Затова се върнах тук, както ще ви каже брат Одо.

Корбет огледа набързо онова, което беше записал: дьо Моле и Легрейв, съобрази бързо той, можеха да гарантират един за друг, а брат Одо за Бранкиър. Но Бадълсмиър? Корбет подозираше, че той лъже. Същото важеше и за Симс, който седеше и галеше любимата си невестулка под ръба на масата. Корбет гледаше втренчено пергаментата. Усещаше, че тамплиерите започват да губят търпение: чуваше се стържене на столове и високи въздишки на раздражение.

— Къде мислиш, че сме били? — попита остро Легрейв. — Че сме помагали на Мърстън в опита му да убие краля? Или сме ти пращали онова послание на моста над Уз?

— Или пък сме ти организирали засадата? — рече присмехулно Бадълсмиър.

— Монсеньор — обади се Бранкиър, като хвърли перото, опръсквайки масата с мастило. — За последен път отговарям на подобни въпроси. Ако един сержант с размътен ум се е опитал да убие

краля, а тук и там са разпрацани някакви глупави, усукани предупреждения, това прави ли всички ни виновни?

Думите му бяха последвани от одобрително мърморене. Дьо Моле изглеждаше явно притеснен, а мургавото му аристократично лице издаваше безпокойство. Корбет се огледа първо наляво, сетне надясно. Бадълсмиър седеше и се почесваше по посивялото, обветрено лице. „Дали той не е убиецът,“ почуди се Корбет, „с този негов таен грях? Или Легрейв с прилежно сресаната кестенява коса и смугло момчешко лице? Съвършен воин. А може би едноокият Симс? Или високият, изгърбен Бранкиър?“ Въпреки всичко Корбет беше сигурен, че един от тези мъже, а може би и всичките, са убийци и скоро ще последват и други смъртни случаи.

— Изпратихме тялото на Питъркин в града — обади се дьо Моле. — В подходящ ковчег. — Той вдигна ръка. — Не се тревожи, не е придружен от нито един тамплиер, само от наш иконом, който носи съболезнователно писмо и кесия сребро за майката на загиналия. Сър Хю, кой би убил един нещастен готвач? Каква полза би имало от неговата смърт?

— Или дори горкия Ревъркийн — каза троснато Бадълсмиър.

— Не зная — отговори Корбет. — Но ти защо дойде в Йорк, монсеньор?

— Казах ти: задължение на Великия магистър е да посещава всяка провинция.

— И преди да дойдеш — продължи непринудено Корбет, — Фрамлингъм е бил управляван от сър Гуидо Ревъркийн, негов управител и домакин?

— Да.

— Защо сега някои стълбища са охранявани? Какви други тайни крие това имение?

— Като например?

— В горите близо до Фрамлингъм е бил забелязан да се крие маскиран конник.

Дьо Моле огледа другарите си и поклати глава.

— За това не знаем нищо. Какво друго?

— Запечатаната стая на втория етаж на имението?

— Тишина! — заповяда дьо Моле на другарите си, които започнаха да обвиняват на висок глас Корбет, че си вре носа в чужди

работи. — Свърши ли с въпросите си, сър Хю?

— Да.

— Тогава нека ти покажа нашата тайна стая.

Дьо Моле стана. Корбет прибра бързо принадлежностите си за писане и го последва.

— Сър Ричард Бранкиър — подвижна през рамо дьо Моле, — можеш да дойдеш с нас.

Като полагаше неимоверни усилия да овладее гнева си, Великият магистър поведе Корбет нагоре по стълбите и по втория коридор с дървен под и резбована ламперия. На половината път обаче спря.

— Бранкиър, отвори тази стая, за да я види сър Хю!

Тамплиерът се промуши грубо покрай Корбет, като едва не го събори. Сетне отвори една от плоскостите на ламперията и натисна някакво лостче. Чу се щракване, няколко от плоскостите се отдръпнаха и отзад се показа врата. Дьо Моле извади от кесията си ключ, пъкна го в ключалката и вратата се отвори. Зад нея имаше малка, тясна килия с гол под и варосани стени. Осветяваше се от едно прозорче.

Корбет, леко сконфузен, огледа складираните там сандъци и ракли.

— Това е нашата съкровищница — обясни Бранкиър. — Много от къщите и именията на ордена имат такива. Да не би кралят да няма? — Той приближи лицето си до това на Корбет. — Може би дори ти, пазителят на неговия таен печат. Всичките ли ваши стаи и стаички, сър Хю, са отворени за очите на любопитните?

— Просто попитах — отвърна Корбет.

— Ето че получи отговор.

Корбет погледна гоблена на стената: красиво бродирано платно в тънка дървена рамка. На него се виждаше как Никодим и свети Йоан свалят Христос от кръста. Мария бе коленичила с протегнати ръце, готова да го поеме. Майсторът беше изобразил блестящо сцената: златното, синьото, червеното, зеленото и пурпурното се комбинираха така, че гобленът приличаше по-скоро на картина.

— Много е скъп — обясни дьо Моле. — Дело на италиански майстор. Само златото по рамката струва повече от приходите от имението. Но ела, сър Хю, имаме да ти покажем и още нещо.

Корбет излезе от стаята. Дьо Моле заключи вратата, а Бранкиър постави дървените плоскости от ламперията по местата им, преди да

ги поведе. Стигнаха до края на коридора и изкачиха няколко стъпала. Там двама войници охраняваха някакво стълбище, вероятно към таванското помещение. Дьо Моле им каза да отстъпят, отключи вратата и въведе Корбет вътре. Стаята беше дълга, доста усойна, с овално прозорче на отсрещната стена, точно над импровизиран подиум, на който имаше дървен олтар със свещи от двете страни.

— Огледай се — настоя Бранкиър.

— Няма нужда — отвърна му секретарят. — Стаята е гола като сеновал.

Той вдигна поглед към наклонения таван. През цепнатините между керемидите се виждаше небето. Корбет тръгна към олтара, забелязал двете възглавнички на пода пред него, наведе се и почопли восъка върху масичката.

— Тук няма нищо! — каза троснато Бранкиър, но изглеждаше нервен, сякаш се страхуваше да стои тук.

— Защо тогава пазите така строго помещението? — попита Корбет.

Стъписан, Бранкиър отвори уста да отговори, но дьо Моле го изпревари.

— Колко си подозрителен, сър Хю! Ние сме тамплиери. Имаме свои обичаи и ритуали.

— Но долу имате параклис.

— Вярно е, вярно е — отвърна Великият магистър. — Но отиди в който и да било религиозен орден в Йорк: цистерцианците, картузианците и кармелитите. Всичките си имат архиви и параклиси, затворени за външни лица. Така е и тук.

— Всички тамплиери ли имат достъп до помещението?

— Не, не — отговори дьо Моле. — Само сър Ричард и аз. Единствено нашият сан го позволява.

Дьо Моле стоеше в сенките, извърнал лице. Корбет инстинктивно усети, че крие нещо, но нямаше какво повече да каже. Беше му задал въпросите си и дьо Моле бе отговорил.

— Монсеньор — рече той, докато вървеше към вратата. — Благодаря ти за отзивчивостта. Тази сутрин моят слуга остави подареното от краля вино във вашите кухни. — Той се усмихна през рамо. — Макар че това едва ли компенсира главоболията, които ви причиних.

[1] И на теб — (Бел.ред.) ↑

СЕДМА ГЛАВА

Корбет излезе от мансардата, но на половината път надолу по стълбите се спря.

— А между другото, монсеньор, някой да е напускал имението снощи?

— Никой освен слугите, които си отидоха. За останалите членове на нашата общност е издадена строга заповед в никакъв случай да не напускат Фрамлингъм.

Корбет му поблагодари и отиде в стаята си. Там Ранулф и Малтоут бяха потънали в задълбочен разговор за тънкостите на подправените зарове и колко лесно е да се мами с тях.

— Тръгваме си — съобщи бодро Корбет. — Малтоут, пригответи конете. Ранулф, вземи ми наметалото и колана, ще се срещнем долу при конюшните.

— А ти, господарю?

— Искам да се срещна с брат Одо. А, между другото, Клавърли — подвикна на излизане Корбет. — За нищо на света недей да играеш на зарове с Ранулф, нито купувай от неговите церове!

Един сержант-тамплиер го заведе до библиотеката: дълго помещение с висок таван в задната част на главната сграда, с изглед към градината. Вътре цареше приятна прохлада. Лавиците, които покриваха стените, бяха пълни с книги. Някои бяха овързани с вериги и заключени с катинари, други стояха отворени върху аналои. В отсрещния край се намираха самостоятелните кътчета, всяко в отделна малка ниша, с маса, стол, табличка с принадлежности за писане и голяма восъчна свещ с метално капаче. Отначало му се стори, че тук няма никой. Докато прекосяваше бавно библиотеката, стъпките му кънтяха самотно.

— Кой е там?

Сърцето на Корбет подскочи. Брат Одо се подаде от сенките, където разучаваше някакъв ръкопис: здравата му ръка беше изпоцапана с мастило.

— Не знаех, че си библиофил, сър Хю.

— Искан ми се да бях, братко.

Корбет се ръкува с него и библиотекарят го отведе в една от нишите.

— Всички тези книги и ръкописи принадлежат на ордена — обясни той. — Е, поне на провинцията му северно от Трент. — После попипа изцапаните си с мастило устни и се огледа тъжно. — Толкова много библиотеки загубихме в Изтока. Имахме дори оригинала на коментарите на свети Йероним... но ти не си дошъл да ме питаш за това, нали?

Библиотекарят посочи малкото столче до себе си. Корбет седна несръчно и се загледа в отрупаното с ръкописи писалище.

— Пиша хроника — съобщи гордо Одо. — История на обсадата и падането на Акр.

Той придърпа парче велен и Корбет видя рисунки: рицари-тамплиери с кръстове на плащовете защитаваха една кула, като мятаха копия и големи камъни по злоликите сарацини долу. Рисунката не беше точна, не личеше усет за пропорция, но въпреки това изглеждаше някак жива. Под нея със сбит почерк беше изписан на латински някакъв коментар.

— Направил съм седемдесет и три парчета — каза му брат Одо. — Но се надявам хрониката да включва двеста; трайно свидетелство за храбростта на нашия орден.

Едно парче пергамент падна от масата. Корбет го вдигна. На него имаше написано нещо, но то изглеждаше странно и неразбираемо. Корбет, който владееше отлично латински и норманския френски на кралските служби, реши, че може да е гръцки.

— Какъв език е това, Корбет? — подкачи го Одо.

— Гръцки?

Одо се ухили и взе пергаментата от ръката му.

— Не. Това са руни, саксонски руни. Моминското име на майка ми е Тарлстоун. Потомка е на Леофрик, брата на Харолд^[1], който загинал в битката при Хейстингс. Притежаваше земи в Норфолк. Ходил ли си някога там, Корбет?

Секретарят си припомни скорошния си и най-опасен престой извън имението Мортлейк миналия ноември.

— Да — отвърна той. — Но прекарването не беше от най-приятните.

— Е, аз пък съм отгледан там. Майка ми умря млада. — Очите на стария библиотекар се замъглиха; — Беше нежна като фея. Няма друга жена като нея: може би именно затова постъпих в ордена. Всъщност — продължи енергично той — ме отгледа дядо ми. Често ме водеше за риба в блатата. Все още имам този обичай, държа една лодчица долу до езерото. Наричам я „Призрака от кулата“. Но както и да е, докато чакахме с дядо ми рибата да клъвне, той ми драскаше руни на парче кора от дърво и ме караше да ги уча. Виждате ли тази буква тук, дето прилича на „P“? Това е „W“. Стрелата е „T“, а тази, която прилича на порта, е „V“. Нанасям свои собствени бележки. — Той грабна пергамента от ръката на Корбет. — За да не знае никой какво правя. — Библиотекарят се усмихна. — И така, с какво мога да ти помогна?

— В деня, когато загина Ревъркийн — попита Корбет, — забеляза ли нещо да липсва или да не е както трябва?

— Не. И двамата бяхме доволни, когато Великият магистър и подчинените му заминаха. Фрамлингъм се върна към обичайното си спокойствие. Обиколихме да проверим складовете, а аз прекарах по-голямата част от деня тук, в библиотеката. Срегнахме се в църквата, за да проведем службата. Хубав глас имаше Ревъркийн, малко по-висок от моя. Изкарахме службата и после вечеряхме в трапезарията. На другата сутрин, точно след утринната молитва, сър Гуидо отиде на така наречения си малък кръстоносен поход. — Той сви рамене. — Останалото ти е известно.

— И после какво?

— Ами когато подуших дима и чух виковете му, влязох заедно с няколко слуги в лабиринта. Там е трудно да се оправиш, затова трябва да завиваш все в една и съща посока. — Лицето на стареца се натъжи. — Но докато стигнем до центъра... — Гласът му се скъса. — О, не ме разбирайте погрешно. В Акр съм виждал да горят и живи хора, но да видиш как тялото на твой другар тлее, превърнато в черна пепел, и то наскреде Англия, в топла пролетна утрин... Пламъците трябва да са били много силни. Земята и големите железни свещници бяха обгорени. Ние покрихме трупа и го отнесохме в килията за осъдени на смърт. След това отидох в столовата. Може да съм пийнал малко повече от

необходимото, защото ми се доспа и се върнах в килията си. Бранкиър казва, че когато е дошъл да ме събуди, съм хъркал като разпран.

— Кое мислиш, че е предизвикало огъня? — попита Корбет.

— Не знам. Шушука се, че е огън от ада. — Старият библиотекар се наведе към събеседника си. — Но сър Гуидо беше добър човек, сърдечен и великодушен. Умът му бе малко помътен, но обичаше Бога, Светата църква и ордена си. Защо ще изгори такъв добър човек, докато лошите се разхождат невредими и се хвалят със злините, които са сторили?

Библиотекарят примигна и прокара здравата си ръка по пергамента; галеше го нежно, както майка детето си.

— Не вярвам да е било огън от ада — забеляза Корбет. — Сър Гуидо е бил праведен човек. Убит е, но как и защо, един Господ знае.

— Пламъците бяха угаснали, но миришеше много лошо — промълви брат Одо. — Във въздуха се носеше воня на сярата. Също като...

— Като кое? — подкани го Корбет.

Старият библиотекар се почеса по небръснатата буза.

— Не мога да си спомня — прошепна той. — Да ме прости Господ, Корбет, но не мога. — Сетне погледна секретаря. — Има ли нещо друго?

Корбет поклати глава и стана, като сложи ръка на немощото рамо на брат Одо.

— Ти ще станеш известен — заяви меко секретарят. — Тепърва има да се говори за Одо Тарлстоун, воин и учен. Хрониката ти ще се преписва по манастири, библиотеки и абатства из цялата страна. Оксфорд и Кеймбридж ще дават мило и драго за нея.

Одо вдигна блеснали очи.

— Наистина ли мислиш така?

— О, да, кралят има голяма библиотека в Уестминстър. Сигурен съм, че ще иска едно копие от нея, но братко — прибави Корбет, — помисли върху видяното сутринта, когато е загинал сър Гуидо.

След уверенията на библиотекаря, че ще го направи, секретарят се върна при другарите си в двора на конюшните.

Няколко минути по-късно, придружен от Клавърли и Ранулф, които спореха шумно къде е по-хубаво, в Йорк или в Лондон, Корбет напусна Фрамлингъм. Поеха по една усамотена пътека, минаха покрай

стражите и през портите, и завиха наляво по пътя за Ботъм Бар. Слънцето клонеше към закат, но все още беше силно. Живият плет от двете им страни беше оживял от шумоленето на птиците и жуженето на пчелите, които търсеха мед в дивите цветя.

— Аз имам кошери — съобщи им Клавърли. — Около дузина в двора си. Правя най-хубавия мед в Йорк, сър Хю.

Корбет се усмихна разсеяно, но умът му все се връщаше в библиотеката. Одо си беше спомнил нещо. Секретарят само се надяваше силната памет на стареца да открие ключа към разрешаването на всички тези мистерии. Вече яздеха под сянката на увисналите над пътеката дървета. По едно време Клавърли дръпна юздите на коня си.

— Тук ще трябва да излезем от пътя. — И посочи една утъпкана пътечка в края на гората. — Останките бяха намерени доста по-навътре.

— Какво е станало с тях? — попита Ранулф.

— Изровило ги е някакво животно. Започваха да се разлагат, изглеждаха доста обезобразени, а и ловните кучета доста ги бяха размятали. Получихме ги в кожена торба. Един лесничей ги донесе в града да ги погребат в просяшкото гробище. Ето, ще ви покажа.

Отбиха и навлязоха в гората. Пътеката лъкатушеше между дъбове, брястове, лиственици, черни тополи, чинари, буки, където проникваше все по-малко слънчева светлина. Небето изчезна от очите им, а балдахинът от листа и виещи се клони препречваше пътя на слънцето. Конете им започнаха да се плашат от шумоленето в орловата папрат и внезапните крясъци на птиците. От време на време дърветата изчезваха и те прекосяваха полянки, където тревата растеше висока и гъста, а дивите цветя изпълваха въздуха с омайния си аромат. Сетне отново потъваха в зеления сумрак, сякаш влизаха в необикновена катедрала, където стените бяха от дърво, таванът зелен, а далечното чуруликане на птиците звучеше като пеене на хор. Ранулф, незнайно защо изплашен, беше спрял да бръцолеве с Клавърли и се озърташе нервно. Корбет яздеше начело, като насочваше внимателно коня си и наостряше уши при всеки подозрителен шум. От време на време конят му отмяташе глава и пръхтеше ядно. Корбет хващаше по-здрави юздите, погалваше го по шията и му говореше нежно.

— Разбира се, аз вече съм идвал тук — заяви Клавърли с глас, който направо прогърмя сред дърветата. — Не остана много.

Той насочи коня си напред и тримата излязоха на една полянка. Клавърли посочи голите скали в средата, където пръстта беше изровена и струпана на купчини от двете страни на една дупка. Корбет смуща коня си към нея и огледа внимателно мястото, откъдето бяха изровени зловеците останки на тайнствената жертва. После се взря в изсечения в скалата груб кръст.

— Има ли наблизно някакво поселище? Селце или паланка?

Клавърли сви рамене и се почеса по късо остриганата глава.

— Аз поне не знам да има.

— Е, зад нас няма нищо — отбеляза Корбет. — А отляво и отдясно не се виждаше и следа от живот, така че да продължим нататък по пътеката.

Навлязоха още по-дълбоко в гората. Корбет затвори очи и се помоли убиецът от Фрамлингъм да не ги е последвал дотук; сетне дръпна юздите, когато конят му изцвили, усетил острата миризма на дим от горящи дърва.

— Отпред има нещо — подвижна той през рамо.

— Вероятно някой лесничей — отговори Клавърли. — Или дървар.

Най-сетне дърветата се поразредиха и тримата излязоха на една полянка. В отсрещния ѝ край, до стената от дървета, се виждаше голяма колиба с тежък, наклонен сламен покрив. От двете ѝ страни имаше дървени навеси или обори, около които ровичкаха мършави пилета. Ято гъски, обезпокоени от приближаването им, зарязаха храната си и търтиха с крясъци към колибата. Вратата ѝ се отвори, отвътре изскочи някакво нечистокръвно куче и залая към новодошлите, следвано от две деца в дрипави туники, с изпоцапани лица и ръце и мазни, сплъстени гъсти коси. Не изглеждаха уплашени, само зяпаха неочакваните гости, бърборейки на някакъв неразбираем за Корбет диалект.

— Какво искате?

На вратата беше застанал мъж. Носеше тъмнокафява туника, препасана с въже около издутия корем, и панталони в същия цвят, напъхани в черни, очукани ботуши. Една жена надничаше над рамото му и гледаше плахо Корбет и спътниците му. Секретарят вдигна

успокоително ръка. Мъжът пусна на земята брадвата, която носеше, извика на кучето и тръгна към новодошлите.

— Пътя ли загубихте? — попита той.

— Не. Ние сме от града — отвърна Корбет, докато приближаваше полека коня си към него. — Разследваме останките, които бяха намерени на поляната.

Мъжът извърна очи.

— А-ха. Чух за тая суматоха — измърмори той. Сетне запристъпва нервно от крак на крак, обърна се и кресна нещо на децата.

— Може ли да влезем? — попита Корбет и посочи към извора. — За чаша вода и нещо за ядене? Гладни сме.

— Господарю — обади се Малтоут, — та ние току-що... — И млъкна, когато зърна свирепия поглед на Ранулф.

Корбет слезе от коня и протегна ръка.

— Аз съм сър Хю Корбет, секретар на краля. А ти?

Мъжът вдигна почернялото си от слънцето лице, макар че отказа да срещне погледа на Корбет.

— Озбърт — измърмори той. — Кралски лесничей и дървар. — Той погледна назад към жена си и каза неохотно. — Най-добре ще е да влезете.

Корбет каза на Малтоут да остане отвън, а останалите последваха дърваря и семейството му в дългата колиба. В каменното огнище в средата гореше огън, димът излизаше през една дупка в тавана. Отсреща имаше висока ниша, до която се стигаше със стълба — там очевидно спеше семейството. Виждаха се и малобройни мебели и лавици с няколко съда за готвене.

— Седнете, кой където може — каза дърварят и посочи отъпкания пръстен под.

Корбет, Ранулф и Клавърли се настаниха до огнището.

Корбет заприказва жената на Озбърт, за да я предразположи, докато дърварят пълнеше оловни канчета с вода. Жената се усмихна, отметна коса и се наведе да разбърка яденето в гърнето на огъня.

— Вкусно мирише — отбеляза Корбет, макар миризмата далеч да не бе апетитна.

— Какво искате? — попита Озбърт, поднесе им водата и седна срещу тях. — Ти си секретар на краля. Свикнал си на по-отбрани

гозби. Слугите ти си носят манерки, тъй че и вода не ви трябва.

— Така е — отговори Корбет. — А ти, мастър Озбърт, имаш остър поглед. Също като мен. Ти си заровил онези останки, нали?

Жената на дърваря се засуети около децата, които седяха до стената, всяко с палец в уста, и зяпаха гостите.

— Намерил си останките — продължи Корбет — и тъй като си почтен човек, си ги погребал. Изкопал си дупка под големия камък, като си се надявал, че той ще попречи на дивите животни да го изровят, а после с брадвата си изсякъл на него кръст.

— Кажи му — обади се жената на Озбърт и посочи към Корбет. — Той знае! — викна тя. — Инак всички ни ще обесят!

— Глупости! — възкликна Корбет. — Просто ми кажи истината, Озбърт.

— Беше точно преди да се съмне — отговори дърварят. — Бях излязъл да търся лисицата, че едно от пилетата ни изчезна. Чух цвилене и след малко намерих коня току до пътя. Кракът му беше счупен. Той закуца към мен. Стори ми се, че съм попаднал в ада: обезобразените крака на ездача бяха останали в стремената. Цялото седло беше оплескано с кръв. От коня вече нищо не ставаше. Останките свалих и ги погребях под камъка. Казах една молитва, пък сетне довлякох коня до дома. Седлото хвърлих в един трап — не можех да го продам, беше цялото в кръв.

— А самият кон?

Озбърт преглътна с мъка и посочи гърнето.

— В момента го ядем.

Ранулф се задави и започна да кашля.

— Гладни сме — продължи Озбърт. — За месо сме гладни. Всички сърни и елени избягаха. Не са толкоз глупави, че да останат близо до града. — Той разпери мръсните си ръце. — Какво можех да направя, господарю? Ако бях завел коня на пазара, щяха да ме обесят като крадец. Ако го бях запазил, пак същото. Животното беше зле, кракът му беше счупен, а аз не знам да лекувам. Убих го, изкарах му вътрешностите, осолих и турих в саламура останалото и го скрих в една колиба дълбоко в гората. Там го окачих над тлеещи въглища, та да спра разложението.

— И какво друго откри? — попита Корбет и извади две сребърни монети от кесията си. — Кажи ми истината и тези ще бъдат твои; няма

да има обвинение за това, което си направил.

Озбърт облиза нервно устни и се замисли, но жена му взе нещата в свои ръце. Тя изкачи стълбата до нишата, върна се с два оръфани коша за седло, праметнати през ръка, и ги пусна в краката на Корбет.

— Имаше малко пари — смотолеви Озбърт. — Ама отидоха. С тях купих гъските. Останалото е вътре.

Корбет изпразни съдържанието на кошовете — къса връхна дреха, два чифта спретнато закърпени тесни панталони, колан, многобройни метални поклоннически символи и статуйки на светци, евтини дрънкулки, каквито можеха да се купят пред всяка църква. Накрая се показаха няколко парчета пергамент. Корбет огледа избелелите мастилени букви.

— Улфстън от Бевърли — прочете той. — Продавач на религиозни предмети и дребни реликви. — Сетне хвърли поглед към Клавърли и Ранулф. — Кому, за Бога, е трябвало да убива горкия Улфстън? И то да разсече тялото му на две, да напъди коня в луд галоп в тъмното и да изгори горната половина на трупа?

Корбет хвърли дисагите на Клавърли, изправи се и пусна двете монети в ръката на Озбърт.

— Следващия път, когато отидете на литургия — добави, — помолете се за душата на нещастника Улфстън.

— Направих, каквото можах — промърмори Озбърт. — Бог да го прости. Има ли още нещо, господарю?

Корбет попита:

— Да сте виждали в гората един конник с маска и качулка?

— Веднъж — отвърна Озбърт. — Само веднъж, господарю, точно след като намерих коня. Сечах дърва за огрев точно до пътя за Ботъм Бар. Чух някакъв шум, та се скрих в папратта. Мина един конник, облечен като монах. Конят му беше истинска кранта, а наметалото дрипаво, ама от седлото видях да виси голям двуръчен меч. Помислих си, че е някакъв престъпник, затуй останах скрит, докато отмина. — Дърварят направи гримаса. — Друго не съм видял.

Корбет му благодари, излязоха от колибата на дърваря, качиха се на конете и се върнаха на пътя за Ботъм Бар. Ранулф и Клавърли веднага се впуснаха в ожесточен спор относно яденето на конско месо. Пребледнелият Малтоут едва успяваше да пророни по някой протест.

— Да ядеш кон! — току възкликваше той. — Да ядеш кон!

— Ще ядеш ами! — викна му Клавърли. — Баща ми ми е разправял как по големия глад в околностите на Карлайл са ловели плъхове и са ги продавали като деликатес.

Корбет смушка коня си да върви по-бързо, като се поспря само на мястото, където бяха намерени изгорените тленни останки на Улфстън.

— Какво търсиш? — подвижна Клавърли, когато Корбет скочи от коня си и навлезе сред дърветата.

— Ще ти кажа, когато го намеря — отвърна спътникът му.

Той влезе още малко навътре и клекна да огледа следите от обгорено по земята. След малко извади меч и се зае да коси къпинака и високата трева. Показаха се още, но по-малки следи от опърлено. По дърветата около храсталака пък се виждаха дълбоки драскотини, сякаш оставени от огромна котка.

— Как, за Бога, е станало това? — възкликна Клавърли, който дойде и застана зад гърба му.

Корбет погледна към пътя, където Малтоут седеше на коня си, вперил в тях тъжни очи.

— Ето какво мисля, че се е случило — обясни Корбет. — Някой е дошъл тук да изпробва огъня, с който е изгорил Улфстън и останалите.

— Сякаш самият дявол е излязъл от ада — подметна Клавърли. — Опърлил е земята с опашката си и е издраскал дърветата с нокти.

— Да, тази история може да мине на Йоркския пазар — отвърна Корбет, — но аз съм сигурен, че сатаната си има предостатъчно работа, за да излиза от ада и да гори тревата и къпинака до пътя за Ботъм Бар. Не. Някой се е упражнявал с този огън, а драскотините по дърветата са направени със стрели.

— Значи убиецът е пускал стрели?

— Възможно е — обясни Корбет. — Палел е малки огънове, кой знае защо, и се е упражнявал в стрелба, използвайки дърветата за мишени. Мисля, че е бил твърде погълнат от работата си, твърде спокоен под прикритието на здрача, за да забележи приближаването на Улфстън. Нашият нещастен продавач на реликви е отивал към някое селце или пазарно градче, за да си продава дрънкулките. Всеки друг би побързал да отmine, дори би се върнал обратно, но Улфстън е бил пътуващ търговец — човек, който обичал да странства и да събира разни истории. Той спрял там, където е сега Малтоут, и вероятно е

подвикнал в здрача. Убиецът се е обърнал. Бил е забелязан. Конят му е стоял наблизко. Той е отишъл бързо до животното, изтеглил е големия двуръчен меч и се е спуснал към Улфстън. Продавачът на реликви трябва да е стоял стреснат, уплашен, вцепенен като заек. Сигурно е вдигнал ръце към лицето си, когато убиецът е замахнал със страховития си меч и е разсякъл тялото му на две с един-единствен, безжалостен удар.

— И конят е хукнал? — обади се Ранулф.

— Да, силната миризма на кръв е натирила горката кранта в галоп по пътя. Тогава убиецът е запалил горната половина от трупа. Така не само щял да предотврати разпознаването на жертвата, но и открива, за да задоволи сатанинското си любопитство, какъв е ефектът на странния огън върху човешката плът.

— И разбира се — вметна Клавърли, — тъй като Улфстън е бил търговец, непознат по тези места, никой не го е обявил за изчезнал.

— Господарю — рече Ранулф, като посочи опърлената земя. — Как може човек да има такава власт над огъня? Знаем, че праханта се пали трудно, особено на открито. Може да се стъкне огън, който да се запали с горяща клечица или въглен. — Той впери поглед в зеления сумрак сред дърветата. — Не е ли това магия? Използване на тъмни изкуства?

— Не — отвърна категорично Корбет. — Бих могъл да повикам сатаната от ада, но дали ще дойде е друг въпрос. Този убиец иска да повярваме, че притежава магически сили, ключ към всички магьосничества.

— А и този тайнствен конник — обади се Клавърли. — Може той да е убиецът; все пак е носил голям двуръчен меч.

Корбет подритна опърлената пътека.

— Може би. Но сега трябва да тръгваме, помощник-шерифе, очакват ни други работи, не по-малко неотложни.

Тримата отново се качиха на конете и поеа по пътя за Ботъм Бар. Когато наближиха Йорк, пътят стана по-оживен — започнаха да срещат напускащи града търговци с вързопи и денкове на гръб, зададе се уморен и пращен францисканец, който водеше още поумореното си муле.

Просяк буташе ръчна количка със старец, чиито крака бяха отрязани до коленете. Дватама изглеждаха доста щастливи след цял

ден просия и пияни като талпи, пееха продрано неприлични песни, трополейки с количката по пътя. Виждаха се сгущени в каруците селяни с вече продадена стока и жена с две деца, които вървяха уморено и водеха една крава. Кралски вестоносец мина в галоп, пъхнал пратеническият си жезъл в колана; войникът, който яздеше зад него, беше облечен във великолепната дворцова ливрея. Всички се отдръпнаха, за да им направят път; скоро отново им се наложи да направят същото, понеже един войник-тамплиер препускаше по пътя, пришпорвайки разпенения си кон.

— Не беше ли заповядано никой тамплиер да не напуска Фрамлингъм? — попита Клавърли.

— Вероятно е вестоносец — отвърна Корбет. — Чудя се какво толкова спешно има.

Продължиха малко по-бързо. Скоро се показа вратата Ботъм Бар, чиято подвижна желязна решетка беше надвиснала като огромни, неравни зъби над преминаващите хора. Върху постройката при портата имаше колове с набити на тях глави на престъпници, а от другата страна на портата бяха издигнати импровизирани бесилки. На всяка висеше по един зловещ труп, който се въртеше на следобедния ветрец със закачена на врата табелка, указваща престъплението му.

— Кралските магистрати са имали много работа — отбеляза Клавърли. — Вчера цял ден имаше доставки от затвора.

— Къде ни водиш? — попита Корбет.

— Да видите Художника.

— Кой?

— Хрътката — така викам на най-добрия фалшификатор в Йорк.

Минаха под Ботъм Бар и като продължиха по Питърсгейт, покрай зловонните обществени нужници до църквата „Сейнт Майкъл“, влязоха в най-оживената част на града. Сергиите на пазара все още работеха. Тесните улички гъмжаха от народ. Кръчмите се пръскаха по шевовете. Един мъж лежеше на сред улицата в пиянско вцепенение, а приятелят му, проснат до него, за най-голямо удоволствие на минавачите се мъчеше да отпъжда нападналата ги група настървени нерези. Дървените стеги също бяха пълни. Някои престъпници бяха прихванати за вратовете, други за ръцете и краката. На един чирак бяха пристегнали само палците, задето бе крал от храната на господаря си. Две проститутки стояха с обръснати глави на позорния стълб и

крещяха сквернословия към тълпата. Един пиян гайдар се мъчеше да заглуши техните викове със свирнята си, докато приставът налагаше голите им задници. На ъгъла на една улица Корбет и другарите му трябваше да поспрат: група служители на градския съд претърсваха една кръчма за вкиснало вино. Бяха изкарали навън три бъчви и се мъчеха да ги продънят, докато съдържателят, жена му и децата му ги замеряха от прозорците на втория етаж със смрадливото съдържание на нощните си гърнета.

Най-сетне приставите възстановиха реда и Клавърли поведе останалите по Патрик Пул. Влязоха в Касапниците. Врълетя ги задушлива воня и прахоляк: тясната уличка на касапите и майсторите на стрели, която вървеше между надвисналите отгоре къщи, беше покрита с животински вътрешности и черна кръв. Наоколо кръжаха рояци мухи, кучета и котки водеха битки за остатъците. Тълпата, нетърпелива да си купи прясно месо, се трупаше около сергиите с изкормени прасета, обезглавени гъски, пилета и други птици. Накрая Клавърли загуби търпение, извади меча си и като завика „Кралят! Кралят!“ проправи път до площада пред църквата „Вси светии“.

Тук хората се блъскаха около мрачния градски затвор. Пред вратите му имаше редица трикрили ешафоди, на които се извършваха екзекуции. Осъдените престъпници биваха извеждани от затвора, качваха ги на платформата, избутваха ги да се качат на стълбата и им слагаха примката на врата. После обръщаха стълбата и престъпникът започваше да се мята и рита, докато конопеното въже се затягаше около врата му. Корбет бе ставал свидетел на много такива гледки в поголемите градове. Кралските съдии пристигаха, затворите се изпразваха, започваха се дела и се издаваха бързи присъди. На повечето престъпници дори не се даваше време да се защитят. Доминиканци в черно-бели раса минаваха от един ешафод на друг, шепнейки последно опрощение. Понякога събралата се навалица посрещаше някой престъпник с псувни и викове. Друг път приятел или роднина извикваше нещо за сбогом и вдигаше половницата за тост. Клавърли изчака вратите на затвора да се отворят и влезе в мрачната къщичка на вратаря. Вратарят веднага го позна.

— Почти свършихме, Клавърли! — викна той. — До довечера Йорк ще бъде по-безопасен.

— Дошъл съм за Художника! — тросна му се Клавърли, като се наведе от коня си. — Къде е той?

Вратарят вдигна към него пиянското си лице.

— За какво ти е?

— Трябва да говоря с него.

— Може, стига да знаеш пътя за ада.

Клавърли изстена и удари с юмрук рога на седлото.

— Мъртъв е, нехранимайкото му с нехранимайко — засмя се вратарят. — Няма и час, откак го обесиха.

Клавърли се сети за спътниците си, чиито коне започваха да нервничат в затвореното пространство, и изпсува цветисто.

— Сега какво? — попита Корбет.

Клавърли се обърна, плю в посока на вратаря и се почеса по носа.

— Няма какво да се направи — прошепна той. — Позволете ми тогава да ви запозная с една от най-големите си тайни!

* * *

В другия край на Йорк един мъж умираше. Незнайния лежеше върху сламеника в малката, гола стая на болницата за прокажени и подгизналата му от пот коса покриваше валчестата възглавница.

— Всичко свърши — прошепна той. — Няма да си отида жив оттук.

Францисканецът приклепна до леглото и го хвана за ръката, но не отрече.

— Вече не си чувствам краката — промълви Незайния. Сетне се усмихна с мъка. — Отче, на младини бях отличен ездач. Яздех по-бързо от вятъра. — Той раздвижи леко глава. — Какво става след смъртта, отче?

— Само Бог знае — отговори францисканецът. — Но мисля, че е като пътуване, като да се раждаш наново. Бебето се бори да не излезе от утробата, ние се борим да не напуснем живота, но както става и след раждането, вероятно после забравяме и продължаваме нататък. Но най-важното е — добави францисканецът, — доколко сме подготвени за това пътуване.

— Имам грехове — прошепна Незнайния. — Много съм съгрешавал спрямо Небето и земята. Аз, рицарят-тамплиер, защитник на Акр, съм извършвал страшни грехове: в сърцето ми е имало омраза и жажда за мъст.

— Кажи ми — отвърна францисканецът. — Изповядай се сега. Получи опрощение.

Незнайния нямаше нужда от повече подканяния. Той впери поглед в тавана и започна да разказва живота си: за детството и юношеството си в една ферма в Барнслидейл; за приемането си в ордена на тамплиерите; за онези кървави последни дни в Акр, последвани от дълги години събирана горчивина в занданите на Владетеля на планината. Францисканецът слушаше мълчаливо, само от време на време го прекъсваше и задаваше тихичко някой въпрос. Рицарят винаги отговаряше. Накрая францисканецът вдигна ръка, произнесе ясно думите на опрощението и обеща, че на другата сутрин след литургия ще му донесе причастието. Незнайния сграбчи ръката на монаха.

— Отче, аз трябва да кажа онова, което знам.

— На някой тамплиер? — попита францисканецът. — Водачите на ордена им са се събрали във Фрамлингъм.

Незнайния затвори очи и въздъхна.

— Не, предателят може да е сред тях. — Той разтвори напукани устни в усилие да си поеме дъх. — Пазителят на кралския печат е в Йорк, нали?

Францисканецът кимна. Незнайния стисна здраво ръката му.

— За Бога, отче, трябва да говоря с пазителя на печата. На него мога да имам доверие. Моля те, отче. — Очите на изпитото, обезобразено лице горяха трескаво. — Моля те, побързай, докато съм още жив!

[1] Последният саксонски крал, загинал в битка с нормандските нашественици на Уилям Завоевателя през 1066 — (Бел.Ред.) ↑

ОСМА ГЛАВА

Клавърли поведе Корбет и другарите му от площада към катедралата в по-изисканата, спокойна част на града. Там улиците бяха широки и чисти, мазилката на къщите от двете страни беше боядисана в бяло и розово, а гредите — от лакиран или тъмен махагон, понякога позлатени около вратите и прозорците. Всяка къща имаше по четири или пет етажа, и своя градинка. Прозорците на долните катове бяха покрити със стъкло, а тези на по-горните — с тънки пластини рог или намаслено ленено платно. Клавърли спря пред една къща, която се издигаше в ъгъла на уличката, точно срещу хана „Маймуната“, и вдигна железното чукало, вградено в подложка с форма на калугерско лице. Отначало отвътре не се чу нито звук, макар Корбет да виждаше, че зад прозорците горят свещи.

— Не се тревожете — ухили се през рамо Клавърли. — У дома ще си е.

Най-сетне портата се отвори и една прислужница показа глава навън. Клавърли ѝ прошепна нещо и портата се затвори. Корбет чу да се откачат вериги, сетне им отвориха и на двора излезе една дребна сивокоса дама с бял, поръбен със златно воал и тъмnochервена рокля. Тя се усмихна и целуна Клавърли по бузата; блестящите очи на смуглото лице огледаха внимателно Корбет и другарите му.

— Ами най-добре влезте — каза дрезгаво тя. — Можете да си оставите конете в конюшните на „Маймуната“.

Докато Малтоут отвеждаше конете, жената ги въведе в стаята, която наричаше „долния си салон“ — дълго, уютно помещение, което очевидно вървеше по цялото протежение на къщата. През отворения прозорец в най-отсрещния край Корбет зърна цветни лехи и малка ябълкова градина. Стаята беше богато обзаведена. Коридорът отвън може да бе застлан с папурени рогозки, но тук имаше килими и по стените бяха окачени широки парчета пъстро платно. Над камината висеше голям гоблен, а на дългата греда, която вървеше по цялата отсрещна стена, имаше редици запалени свещи.

— Сър Хю Корбет — започна Клавърли, — позволи ми да ти представя Джокаста Кичър, дама, търговка, производителка на фино платно, собственица на хана „Маймуната“ и навремето голяма пътешественица.

— Все същият ласкател — не му остана дължна Джокаста.

Тя поведе гостите си към камината, а една прислужница влезе забързано от кухнята и придърпа столове около едва мъждукащия огън. Отначало настъпи леко объркване — Ранулф прекатури едно столче, а след това мистрес^[1] Джокаста настоя да „се възползват от гостоприемството й“ и нареди на прислужницата да донесе чаши вино и поднос с марципанови бисквити.

Корбет чувстваше стомаха си неспокоен след видените екзекуции, но възторженото добродушие и загадъчно излъчване на тази дребничка дама скоро успяха да го поразеят. Той седна на стола и опита виното. За негова изненада, беше приятно охладено.

Джокаста се наведе към него.

— В избите ми има постоянен приток на вода — отбеляза тя. — Разбира се, не с гнусотии от канализацията. Йорк си има подводни реки с леденостудена вода, та бялото ми вино винаги е охладено.

— Много ли са тези реки? — попита Корбет.

— Бога ми, да — отвърна Джокаста, като завъртя инкрустираната със седеф чаша между пръстите си. Йорк всъщност е два града, сър Хю. Отгоре са улиците, но отдолу — понижи глас тя, — се крие друг град, строен от римляните: той си има и пътища, и канализации, но отдавна е забравен. — Джокаста се усмихна широко. — Знам го, защото двамата със съпруга ми често използвахме тези канали. О, не ме гледай така озадачено — продължи да бърбори тя. — Клавърли не ти ли е казал?

— Именно затова го доведох тук! — рече Клавърли. — Все още не съм му казал вашите тайни, мистрес Джокаста, но си помислих, че ще можете да ни помогнете. В Йорк се подвизава един фалшификатор — додаде припряно той.

— Тогава го хванете и го обесете!

— Тук работата е по-друга — отвърна Корбет, сетне извади една монета и й я подаде.

Ръката на Джокаста беше топла и мека, пръстите й обсипани със скъпи пръстени. Тя пое монетата, огледа я с явно възхищение,

прехвърли я от ръка в ръка, за да я претегли, и се взря в ръба ѝ и гравирания от двете страни кръст.

— Това е чисто злато.

— Каквато и да е — обади се Корбет, — не е от монетарницата на краля и е сечена без кралско разрешение. Но доколкото знам, мистрес Джокаста, фалшификаторите обикновено вземат една хубава монета и правят от нея две лоши, като смесват среброто с неблагородни сплави и метали.

Джокаста вдигна глава.

— Не е нужно да ми обясняваш занаята, сър Хю. Преди четиридесет години — да, знам, изглеждам доста по-млада — добави тя с игриво грейнали очи. — Преди четиридесет години здравата палувах из тоя град. Родителите ми не можеха да излязат наглава с мен. Един горещ летен ден отидох на панаир отвъд Микългейт Бар. Там срещнах най-веселия пакостник на Божията земя, съпруга си Робърд. Работеше като писар, ама здравата беше загазил. Не можел да понася душните служби и намусените писари.

Тя млъкна, защото точно в този момент Ранулф се задави с бисквитата си. Корбет го изгледа свирепо. Слугата побърза да си прочисти гърлото и се втренчи в чашата, сякаш на дъното ѝ имаше нещо скъпоценно.

— Робърд беше немирник до мозъка на костите — продължи Джокаста. — Пееше като червеношийка и никой не можеше да го надмине в танците около майското дърво. Лудориите бяха в кръвта му. Влюбих се в него от пръв поглед. И все още го обичам, макар да има десет години, откак се спомина.

Клавърли се пресегна и я докосна по ръката.

— Довърши си разказа — промърмори тихо той.

— Да, да, да — отвърна Джокаста, вдигна златната монета и я заобръща на светлината. — Робърд би ахнал, ако можеше да я види. Той искаше да бъде богат, да натрупа много сребро и да отиде в далечни страни. Мечтаеше да стане голям търговец или воин. Посвети ме във всичките си лудории. Нощем се измъквах от дома и тръгвах с него. Често лежахме на надгробните камъни до църквата „Сейнт Питър“ и той ми разправяше какви велики дела ще извърши. Скоро се сгодихме, дадохме си дума, но жаждата му за богатства го тласна към фалшификаторството. Стана известен сред хитреците и мошениците в

града, сред чудаците, измамниците, продавачите на крадена стока, джебчиите, всичката измет на земята. — Тя сви рамене. — Наехме малка топилня току до Коуни Стрийт и започнахме да сечем фалшиви монети. Това беше по времето на стария крал, когато управата на града хич я нямаше... Но после ни хванаха. На делото дадоха на Робърд да избира: или да го обесят, или да се присъедини към кръстоносния поход на принц Едуард. Той, разбира се, избра второто. Войските се събираха на ливадите извън града, в Епископските полета. Робърд обаче беше затворник и го държаха окован с вериги, докато не се качи на кралския кораб. Аз тръгнах с него.

— Били сте в Светите земи! — възкликна Корбет.

— О, да. Всичко на всичко три години. Но се върнахме богати. Купихме хана отсреща: Робърд стана собственик, пивовар и ханджия. Моите родители бяха умрели. Станах негова жена, но старите навици умират трудно, сър Хю. Щом го усетиха, че се е прибрал, градските мошеници така и не го оставиха на мира. Робърд приемаше гости посред нощ, но винаги се стараеше да спазва закона. — Тя се засмя стеснително. — Или поне в общи линии. Отново започна да се занимавах фалшификаторство, но този път, кълна се в Бога, аз не участвах в това. Нали знаете, гордостта винаги идва преди падението. Кралските съдии се върнаха в Йорк, свика се съд и срещу мъжа ми бяха отправени обвинения.

— Беше осъждан два пъти и трябваше да бъде обесен. А и някогашните му престъпления още се помнеха. Мистрес Джокаста се яви пред шерифите и склучи с тях таен договор. Робърд щеше да бъде помилван, но Джокаста се закле да осведомява шерифите за престъпленията, които се готвеха в града.

— Започнах да предавам съучастниците му — добави тихо Джокаста. — Той никога не разбра. О, аз подбирах кого да издавам. Все още го правя. Дребните престъпници оставям на мира, но не и онези, които убиват или осакатяват, изнасилват или оскверняват църквите. Както във всеки хан, до мен достигат разни слухове и аз просто ги предавам нататък...

— И съпругът ти така и не разбра?

— Да — заяви Джокаста. — Никой друг, освен Клавърли. — Изведнъж лицето ѝ се изопна. — Траур не нося. — Тя се удари с длан в гърдите. — Робърд още е тук. Когато затворя очи, го чувам да пее.

Нощем обръщам възглавницата и виждам усмихнатото му лице. Той не беше лош човек, сър Хю, но Бог да ни е на помощ, обичаше лудориите.

— И все пак ни даваше сведения? — попита Корбет.

— Преди да напусна Йорк, за да се срещна с теб, сър Хю — прекъсна го Клавърли, — се отбих тук. Мистрес Джокаста обеща да ни съдейства, в случай че Художника откаже. Но Художника беше обесен — добави той с равен глас.

— Дано Бог му даде покой.

— С мистрес Джокаста се познаваме от години — обясни Клавърли. — Вярно е — помахаша с пръст той, — фалшификаторството може да е тънко изкуство, но ако някой в този град го познава изтънко, това е мистрес Джокаста.

Корбет се загледа през прозореца в угасващата светлина на деня. Хрумна му една безумна мисъл: ами ако самата Джокаста бе този фалшификатор?

— Не бих могла да го направя — заяви тя, сякаш прочела мислите му. — Нямам нито топилня, нито скъпоценен метал. И което е най-важно, до мен достига всичко, което се шушука из града, но досега никой нищо не е споменал.

— Джокаста вдигна монетата. — А повярвайте ми, такива слухове се разнасят бързо.

Корбет се покашля и отвърна притеснено поглед.

— Й какво става в крайна сметка? — попита Ранулф. — Кой е отговорен за това?

Джокаста остави чашата си.

— Сър Хю, никога досега не съм виждала подобна монета. Повечето фалшификатори просто слагат примеси в кралските монети, нали?

Корбет кимна в знак на съгласие.

— Тогава защо някой би правил златни монети, освен ако... — Тя млъкна.

— Освен ако какво?

— Ами да кажем, сър Хю, че намериш гърне със злато. Не, не в мечтите си, а истинско заровено съкровище: чаши, бокали, кани, кръстове. Какво би направил?

— Ще го занеса на шерифите или кралските съдии.

Джокаста прихна, а Клавърли и Ранулф последваха примера ѝ. Възрастната жена поклати глава.

— Не ти се подигравам, сър Хю; ти си честен човек. — После лицето ѝ стана сериозно. — Но какво би станало тогава?

Сега бе ред на Корбет да се усмихне.

— Ами кралските служители ще вземат златото. Ще го подложат на оглед и след това ще се върнат да ме разпитват.

— И колко време ще продължи всичко?

— Година, може би две — докато докажа както невинността си, така и че златото наистина идва от заровено съкровище.

— Ето! — възкликна Джокаста. — Намерили сте съкровище. Честен човек сте, но кралските служители вземат всичкото злато, а за вас остават само куп главоболия.

— Така е — добави Корбет, — и в крайна сметка аз ще получа половината от намереното, макар че доколкото познавам служителите на хазната, ще имам късмет, ако се докопам и до четвъртината.

— И така — обади се Ранулф. — Мистрес Джокаста, това злато... — Той помълча. — Между другото, господарю, Малтоут още не се е върнал.

— О, вероятно е в хана — отвърна Корбет. — Знаеш го какъв е, сигурно си приказва за коне с конярите и обръща халбите една след друга, сякаш животът му зависи от това. Та какво се готвеше да ми кажеш?

— Някой в Йорк — продължи Ранулф — е намерил имане, стопил го е и е направил монети. След това е използвал същите тези монети, за да си осигурява удобства и скъпи вещи.

— Точно така — съгласи се Джокаста. — Това е единственият отговор. Ако занесеш сребърни или златни предмети на златар, веднага ще те заподозрат, че или си престъпник, или си намерил съкровище и го укриваш от краля. А сега да видим, такова съкровище е лесно да се проследи. Никой златар не би участвал в подобно нещо. — Тя повъртя монетата в ръката си. — Който и да е направил това, трябва да има много добра топилня и достатъчно средства, за да купува инструментите за сечене на монети.

— Но не би ли го заподозрял някой? — попита Клавърли. — Щом златните съдове могат да се проследят до първоначалния им собственик, не е ли същото и със златните монети?

— Не и ако петдесет-шестдесет от тях се появят по едно и също време — отвърна Джокаста. — Точно така правеше Робърд с фалшивите си монети. Колкото повече пускаш в обращение, толкова е по-безопасно. Човекът, който е фалшифицирал тези монети, е направил същото. Трябва да има достатъчно средства, за да разпространява монетите из цял Йорк, без да събужда подозрения. — Тя потърка монетата между пръстите си. — И именно в това е тънкостта на занаята. Всеки златар или банкер няма да направи нищо друго, освен да претегли монетата на везните си. Все пак не извършват престъпление, ако в ръцете им попадне фалшива монета. Станали са съучастници, но винаги могат да се престорят на невинни. Продавали са хранителни продукти, платове, вино или нещо друго. Имат право да им се заплати: монетите се приемат и хората започват да забравят.

Корбет се облегна назад.

— Блестящо — прошепна той. — Намираш злато. Претопяваш го в монети, пускаш ги в обращение и по този начин вкарваш всички останали в твоята игра. В същото време се изплъзваш от закона и ставаш много, много богат. — Той погледна мистрес Джокаста. — И ти нямаш представа...

— Не ме гледай така, секретарю — отвърна закачливо тя.

— Този фалшификатор не е някой дребен мошеник, който цепи монетите или ги претопява на огън. Този хитър човек е много богат: той има и възможностите, и парите.

— Но не може ли пътят на монетите да се проследи? — настоя Ранулф. — Все някой някъде ще си спомни.

Мистрес Джокаста посочи към кесията на Корбет.

— Ти, писарю, имаш ли хубави сребърни монети тук? Можеш ли да си спомниш кой точно ти е дал всяка от тях?

— Не, но бих запомнил една златна монета — отговори Ранулф.

— Нима? — възрази веднага Джокаста. — Може би ако си мислиш, че някой ще ти я грабне от ръката? Все пак — рече тя, връщайки монетата на Корбет, — имаш право. Този фалшификатор вероятно не използва монетите, за да купува стоки от градските търговци. Та нали за всеки, който се заплаща тук и там със злато, в крайна сметка ще тръгнат слухове?

— Тогава? — обади се Корбет.

Джокаста втренчи поглед в огъня и известно време наблюдава как малките, уханни борови цепеници пукат и пращят върху долния пласт въглища.

— Как ми се иска Робърд да беше тук! — прошепна тя. — Той щеше да знае.

После бързо вдигна поглед.

— Отседнали сте във Фрамлингъм, имението на тамплиерите, нали така?

Корбет кимна.

— Защо не започнете оттам? — промълви Джокаста. — Тамплиерите разполагат с възможностите: гори и горички, където биха могли да скрият една тайна топилня. Те внасят храни и други стоки от чужбина. Имат връзки с банкери и златари. Освен това, ако не греша, това злато се е появило едновременно с пристигането им в Йорк.

— Да, така е — отвърна Корбет. — Кралят и неговият двор дойдоха от Шотландия и се настаниха край Йорк. Скоро след това пристигнаха водачите на тамплиерите и монетите започнаха да се появяват.

— Но откъде биха могли да вземат златото? — попита Клавърли.

Корбет повъртя между пръстите си пръстена на своята служба, на който стоеше емблемата на Тайния печат.

— Действително направиха голям подарък на краля — отбеляза Ранулф — и притежават никому неизвестни съкровища.

Корбет си спомни тайната стая във Фрамлингъм. Дали нямаше някаква връзка между това злато и убийствата?

— Сър Хю?

Корбет се отърси от размишленията си.

— Извини ме, мистрес Джокаста. — Стене стана на крака, взе ръката ѝ и я докосна с устни. — Благодаря ти за помощта.

— Не преследвате просто един фалшификатор, нали? — попита хитро тя. — Главният секретар на краля не би се заел с това!

Корбет докосна нежно бузата ѝ с показалец.

— Не, мистрес. Както обикновено — добави той с горчивина, — преследвам демони: хора, които убиват по дявол знае каква причина.

— Тогава внимавай, секретарю — отвърна тихо тя. — Защото онези, които преследват демони, или биват обладани, или сами се превръщат в демони.

Ранулф, който бе застанал в сенките до вратата, видя как господарят му се сепва, сякаш думите на Джокаста го бяха засегнали по болното място. Веднага след това обаче възрастната дама се усмихна и напрежението се разсея. Корбет и Клавърли се сбогуваха с нея и последваха Ранулф. Излязоха в двора на хана „Маймуната“. Там сконфузеният Малтоут, поднесъл пълна халба към устните си, се опитваше да убеди ококорените коняри и слуги какъв важен човек е. Ранулф, който винаги си падаше по лудориите, се присъедини към групата и започна да подкача Малтоут, а Корбет и Клавърли влязоха в хана. Седнаха на една маса с изглед към градинката. Известно време Корбет гледа мълчаливо през прозореца как залезът обагрят красиво небето. Клавърли пак поръча бира. Корбет начена своята, като си мислеше за предупреждението на мистрес Джокаста и се бореше с пристъпите на меланхолия. Цветята и градинката му напомняха за дома и дълбоко в себе си Корбет знаеше, че няма да остане задълго тук. Копнееше за Мейв и Елинор. Беше готов да седи и с часове да слуша несекващите хвалби на чичо Морган за уелските герои. Искаше му се да спи нощем без кама в леглото и да се разхожда без колана с меч.

— Помогна ли ти с нещо тази среща? — прекъсна мислите му Клавърли.

— О, да, помогна ми — усмихна се извинително Корбет. — Поне сега знаем, че фалшификаторът има власт и богатство, разполага със злато и знае как да пуска тези монети в обращение.

— Възможно ли е да са тамплиерите? — попита Клавърли. — В съвета на гилдиите се носят слухове...

— Не знам — отговори Корбет, наведе се през масата и потупа събеседника си по рамото. — Но аз май не съм особено добра компания. Женен ли си, Роджър?

— Два пъти съм се женил — ухили се помощник-шерифът. — Първата ми жена се спомина, но втората ме дари с прекрасни дечица.

— Случва ли ти се някога да се умориш от преследване на демони? — попита Корбет.

Клавърли поклати глава.

— Чух какво каза мистрес Джокаста, сър Хю. — Сетне сръбна глътка бира и продължи. — Всички носим знака на Каин. Подобно на теб, и аз съм виждал какво става, когато законът се срути и демоните

наизлязат от сенките. Така че не, никога не се изморявам да ги преследвам. Ако ние не го правим, Бог ми е свидетел, накрая те ще ни погнат.

Корбет се втренчи в него над ръба на халбата си. „Добър човек,“ помисли си, „справедлив и почтен.“ Обеща си наум непременно да спомене името му пред краля.

Скоро Ранулф и Малтоут дойдоха при тях. Бяха готови да продължат със задявките, но като срещна погледа на Корбет, Ранулф размисли.

— Накъде сега, господарю?

Корбет се облегна на стената отзад.

— Няма да се връщаме във Фрамлингъм — заяви той. — Не и тази вечер. Пътят до Ботъм Бар е тъмен и опасен, Мастър Клавърли, ще те помоля за една услуга, или по-точно четири.

— Наредено ми е да ти оказвам пълно съдействие.

— Първо бих искал стаи тук.

— Това може да се уреди.

— Второ — продължи Корбет, — нашият фалшификатор трябва да има работилница за претопяване. Сега, след като градът вече си има данъчни регистри, подобни работилници винаги подлежат на облагане.

— Освен ако не са тайни — вметна Клавърли.

— Искам и списък — настоя Корбет — на всички, които имат разрешително да внасят стоки в града. И накрая, ако златото идва от заровено имане, трябва да е намерено по време на строителни работи. Никой гражданин пък не може да строи без разрешително от градската управа.

— Дадено — рече Клавърли. — Значи искаш списък на ковачите и всички, които притежават работилници за претопяване на метали, хората с разрешение за внос и всеки гражданин, който е получавал разрешително за строеж?

— Да, и то възможно най-бързо!

— Тамплиерите — продължи Клавърли — ще се споменават и в трите списъка.

— Това е допълнителна услуга — отговори Корбет. — Предобеда, когато стана покушението над краля, Великият магистър на ордена Жак дьо Моле и четирима от неговите водачи — Легрейв, Бранкиър, Бадълсмиър и Симс — са дошли в града. Бранкиър си е

отишъл рано, или поне така казва. Бадълсмиър и Симс били сами за дълъг период от време, докато Легрейв придружил Великия магистър до един златар в Стоунгейт. Йорк е голям град, но хората се познават. Тамплиерите не биха останали незабелязани. Искам да проучиш какво точно са правили онази сутрин.

Клавърли подсвирна под нос.

— И откъде да започна?

Корбет се ухили и посочи с широк жест наоколо.

— Питай съдържатели на ханове и кръчми. Каквото и да откриеш, ще ми бъде от полза.

Клавърли допи бирата си и се сбoguва с Корбет. Обеща му, че ако се сдобие с някакви сведения, ще дойде лично във Фрамлингъм. След това отиде да поговори със съдържателя, който стоеше зад скования от винени бъчви тезгях. Корбет видя как човекът кимва. Клавърли вдигна ръка, викна, че всичко ще се нареди, и излезе на улицата.

— Уморен съм — рече Корбет. — Ранулф, Малтоут, можете да правите, каквото си искате, стига до час да се върнете в стаята.

После, като остави другарите си да мърморят за господаря „Кисела физиономия“, Корбет последва съдържателя до втория етаж и стаята за гости, описвана като най-хубава. Там имаше само две легла, но ханджията обеща да донесе трето. Докато слугите домъкваха сламеници, нови възглавници, кани с прясна вода и поднос с хляб и вино, Корбет отиде да легне на едното легло. Този път обаче не се впусна в мечти за имението Лейтън и Мейв, а се помъчи да подреди мислите си. По едно време в коридора се чу шум и Ранулф и Малтоут връхлетяха в стаята.

— За Бога! — изстена Корбет и спусна крака от леглото.

Ранулф, чието лице бе самото възплъщение на невинността, придърпа едно столче и седна срещу господаря си.

— Оная старица те изплаши, нали? — попита безцеремонно той.

— Не, не ме е изплашила, Ранулф — отвърна Корбет. — Аз вече си бях уплашен. — После посочи подредените си на масата принадлежности за писане. — Помисли си за убийците, които сме преследвали, Ранулф. Те винаги имат мотив: алчност, разврат, измяна. Всички убийства следват определен модел — убиецът премахва онези, които са му застанали на пътя или биха могли да го разпознаят. А тук е различно: имаме човек, който убива без каквато и да било цел.

— Но нали каза, че сред тамплиерите има разцепление? Някои искат да си отмъстят на краля.

— В такъв случай — парира веднага Корбет — защо им е било да убиват Ревъркийн? И каква заплаха, за Бога, е представлявал за тях нещастния Питъркин? Още повече, че между трите убийства няма никаква връзка, — Корбет помълча малко и продължи. — О, да, ако кралят беше ранен или убит, ако главният му секретар преживееше някаква ужасна злополука, предполагам, че в това има някаква логика. Но защо Ревъркийн и Питъркин?

— Може да са знаели нещо — отговори Ранулф.

— Може би — отвърна Корбет. — Но тук се натъкваме на втория проблем. Как? Мърстън може да е пуснал онази стрела към краля, но как е умрял толкова бързо? Как е бил предизвикан огънят? Ревъркийн загива посред лабиринта в една пролетна утрин, а Питъркин избухва в пламъци наред оживената кухня.

Корбет млькна и започна да дъвче ъгълчето на устната си.

— Та какво постигнахме дотук? Разбрахме, че орденът на тамплиерите е деморализиран и вероятно разцепен на фракции: сигурен съм, че именно затова дьо Моле е дошъл в Англия. Покушенията срещу Филип Френски и нашия крал може да са израз на това разцепление. Имаме и предупрежденията, изпращани от онази странна секта на асасините. Знаем, че орденът има някаква тайна, заради която са отделили разни скрити помещения. Научихме, че горчивина и жажда за отмъщение са разяждали Мърстън, но все пак може ръката му да е била направлявана от някой друг.

Корбет направи пауза.

— Убиецът — продължи след малко той — използва някакъв странен огън. Упражнявал се е да го пали сред дърветата край пътя за Ботъм Бар: онзи нещастник, пътуващият търговец, е заплатил с живота си за своето любопитство. Мислим, че убиецът е някой от тамплиерските командири, но след като всички тамплиери имат забрана да излизат от Фрамлингъм и портите на града се охраняват така строго, кой е закрепил онази бележка за провесения на площада труп на Мърстън? И кой би могъл да изпрати подобно съобщение на мен? Каквото и да са направили тамплиерите в Йорк, ние вече установихме, че по времето, когато към мен бяха пуснати онези стрели, командирите вече са били на път за Фрамлингъм.

— А може би онзи маскиран конник е убиецът? — попита обнадявано Малтоут. — Може под маската да се е криел някой от водачите на ордена?

— Фалшивите монети — подхвърли Ранулф — може също да са едно от злодеянията на тамплиерите.

— Възможно е — отвърна Корбет. — Но каквото и да е, Ранулф... — Той се отпусна назад в леглото. — Щом в тази лудост липсва какъвто и да е порядък, щом убиецът прави всичко това, само защото му харесва, значи ще напада отново и отново.

— И какво ще правим тогава? — попита Ранулф.

— Накрая — отговори Корбет, — ще се върнем при краля и ще докладваме какво сме открили: един разединен, деморализиран орден, отклонил се от първоначалната си цел. — Той се изправи на лакът. — И ако докладвам такова нещо, ще бъде само въпрос на време, докато служителите на кралската хазна започнат да питат защо съществува такъв богат орден, щом му липсва цел и най-важното, след като сред членовете му се шири измяна, говори се за магьосничество, убийства и какво ли не още?

* * *

Сержантът, който патрулираше на голямата ливада в имението Фрамлингъм, погледна към лодката, която се полюшваше във водите на езерото.

— Време е старият да се прибира — промърмори той.

Сетне подръпна колана си нагоре и се запуска към брега на езерото. Въпреки всичко залезът бе великолепен, а прохладният вечерен ветрец подухваше приятно в потното му чело.

— Защо ли не оставя стареца да си полови риба? — прошепна той на себе си.

После седна на тревата, свали си шлема и смъкна мрежата от метални брънки от главата си. Погледна към Одо: старият библиотекар беше изкарал лодката си, „Призракът от кулата“, и вече от доста време ловеше риба.

— Поне е по-полезно от това, което правя аз — измърмори кисело сержантът, докато откъсваше стиска трева, за да избърше

потното си лице.

Гарнизонът във Фрамлингъм се беше поуспокоил след заминаването на любопитния кралски секретар и другарите му; тоест, до пристигането на пратеника, след което дьо Моле и останалите големци се бяха събрали в залата на тайно съвещание. Бяха издадени заповеди, подкрепящи указа на Великия магистър, че никой не бива да напуска Фрамлингъм и всеки непознат, заловен да се разхожда из земите на имението, трябва да бъде незабавно арестуван. Сержантът-тамплиер задържа една тревичка и присви очи срещу залязващото слънце, докато гледаше как черното наметало на брат Одо се гърчи и плющи на вечерния вятър. Стариият библиотекар очевидно се мъчеше да удържи дългата въдица. Сержантът се наслаждаваше на спокойствието на природата след буркотията от последните няколко дни. Новината за покушението над краля, убийствата на Ревъркийн и готвача Питъркин бяха известни на всички. Малцина споменаваха за смъртта на Мърстън, макар мнозина да се чувстваха виновни заради онова, което бе направил. Въпреки това Мърстън бе луда глава: само защото беше участвал в битките в Отвъдморските земи, смяташе, че има правото да казва кое е правилно и кое не.

Тамплиерът се отпусна назад в тревата и зарея поглед в пухкавите облаци.

— Как ми се иска да бях далеч оттук — прошепна той. — Но къде?

Падането на Акр бе сложило край на службата в чужди страни, на смуглите момичета и скитането по пазарите. Вече нямаше почти нищо вълнуващо в разговорите за битки или опазването на Божия гроб. Най-доброто, което можеше да се очаква, бе самотна гарнизонна служба в някое забравено от Бога имение или, при повечко късмет, мисия до Средиземно море за битка с корсарите. Сержантът потърка очи; не беше негов дълг да се чуди или размишлява. Участта на Мърстън бе сложила край на всичко това. И кой бе той, за да поставя под въпрос решенията на водачите на своя орден? Те най-добре знаеха как да постъпят. Притежаваха тайни познания, които обсъждаха при затворени врати. Сержантът си спомни за самотната таванска стая в главната сграда на имението. „Какво ли всъщност става там?“ почуди се той. Защо само дьо Моле и Бранкиър можеха да влизат в нея? Защо бяха тези пурпурни свещи и напевите? Веднъж бе стоял там на пост и

си спомняше как, когато излязоха, двамата високопоставени тамплиери бяха покрити от глава до пети с прах. Какво толкова имаше в тази стая, блъскаше си главата сержантът, че такива важни хора да лежат по очи в прахта пред него? Изведнъж чу някакъв шум и се изправи с мъка на крака. Одо се движеше, сякаш опъваше въдицата, но в един момент сержантът зърна огъня, обхванал носа на лодката. Той пусна шлема си на земята, втурна се нататък и закрепця.

— Брат Одо! Брат Одо! — викаше, но облечената в черно фигура седеше неподвижно, сякаш не усещаше танцуващите пламъци.

Сержантът разкопча пътлом колана с меча си. Тичаше така, че дробовете му сякаш щяха да се пръснат. Изведнъж лодката и брат Одо избухнаха в пламъци пред очите му. Тамплиерът се свлече на колене, разтреперан от страх. Докато гледаше, огънят погълна лодката и монаха; сякаш и водата на езерото не можеше да му попречи.

— О, Господ да ни е на помощ! — промълви сержантът, останал без дъх. — Дано Бог ни спаси от огъня на сатаната!

[1] архаична форма на обръщение към омъжена или неомъжена жена — (Бел.ред.) ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

При пристигането си Корбет и другарите му завариха имението в смут. Веднага щом слязоха от конете, Бадълсмиър, целият разчорлен, се втурна да ги посрещне.

— Сър Хю! — извика той и преглътна с мъка. — Най-добре ще е веднага да се видиш с Великия магистър!

Въпреки приличащото слънце и ясното синьо небе, Корбет усети, че угнетеността му се завръща. Той огледа конюшните: войниците-тамплиери, които сега вършеха задълженията на конярите, бяха вперили празни погледи в него.

— Отново ли смъртен случай? — попита Корбет.

Бадълсмиър кимна и му направи знак с ръка да върви след него.

Секретарят каза на Малтоут да се погрижи за конете и тръгна заедно с Ранулф към главната сграда на имението. Бадълсмиър ги преведе през малкия вътрешен двор до стаята на дьо Моле: гола, оскъдно обзаведена килия, доста по-голяма от тази на Корбет, но също толкова аскетична с белите си варосани стени, черно разпятие и покрит с папурени рогозки каменен под. Великият магистър седеше зад една масичка с метално разпятие в средата. Останалите водачи на ордена вече се бяха събрали. По сериозните им лица със зачервени очи се четеше тревога.

При влизането на Корбет дьо Моле стана и каза троснато на Бадълсмиър да донесе още столове. Когато всички се настаниха, Великия магистър почука по масичката.

— Сър Хю, вчера, докато ви нямаше, умря брат Одо. Или по-скоро беше убит. Късно следобед излязъл да полови риба, както често правеше, с малката си лодка, „Призракът от кулата“. Останал доста време в езерото, но и това не е необичайно. Охранявал го един сержант-тамплиер. Тъкмо се канел да слезе до брега, за да му каже, че е време за вечерня, когато видял пламъци на носа. Било обаче твърде късно: брат Одо и лодката били погълнати от огъня.

Корбет покри лицето си с ръце и пророни:

— Говорих с него, точно преди да тръгна за Йорк, посетих го в библиотеката. Показа ми една хроника; личеше си, че се гордее с нея.

Той вдигна очи към останалите.

— Защо? — попита. — Как е могло да се случи?

— Не знаем — отговори Бранкиър. — Нямаме представа, Корбет: затова те чакахме. Ти си кралският секретар. — Той го посочи с пръст. — Изпратен си тук, за да откриеш какво става. Е, открий го!

— Не е толкова лесно — рече Легрейв и се наведе напред. — Как би могъл сър Хю да се справи с това? Брат Одо е отишъл да лови риба, всичко е било тихо и спокойно. За Бога, та лодката е била в средата на езерото! Никой не е изплувал оттам. Никой не е бил в лодката с него. И все пак и той, и лодката, са унищожени от огън, който дори водата от езерото не е успяла да угаси.

— Какви останки са намерени? — попита изведнъж Ранулф.

Тамплиерите го изгледаха пренебрежително.

Корбет се обади:

— Въпросът на моя приятел е от голямо значение.

— Съвсем малко — отговори дьо Моле. — Трупът на брат Одо бе така овъглен, че не можеше да се разпознае. Намерихме и няколко обгорели дъски от лодката, но това е всичко.

— И нищо друго? — попита Корбет.

— Нищо — рече дьо Моле. — Само плаващи овъглени останки. Беше трудно да се каже кои са от лодката и кои от брат Одо.

— Кой ги е извадил? — поинтересува се Корбет.

— Ами — започна Бранкиър, — сержантът не бил в състояние да направи каквото и да било. Той вдигна тревога и всички отидохме по най-бързия начин на брега на езерото. Качихме се на друга лодка, завързана малко по-встрани, но докато стигнем, пламъците вече започваха да угасват. Тленните останки на брат Одо бяха увити в чаршаф и поставени в ковчег. Ще го погребем довечера. Това, което искаме да знаем, сър Хю, е защо се случват тези неща. И как могат да бъдат спрени?

Корбет впери поглед в другия край на стаята: бъчвичката вино, която беше донесъл като подарък от краля, стоеше начената на една странична маса. Червеният восъчен печат сега висеше надолу като огромна капка кръв. Той въздъхна и бутна назад стола си.

— Не зная — отвърна, — макар че едно ще ви кажа: забравете всичките тия дрънканици и сплетни за огън от ада.

Сетне им каза какво е открил до пътя за Ботъм Бар. Дьо Моле се поизправи на стола си и очите му засияха от вълнение.

— Значи знаеш името на жертвата и как е загинал?

— Да. Също така смятам, че в тази гора е имало някой, който е използвал непозната форма на огън. Последната вечер преди заминаването ни, докато ми разказваше за падането на Акр, брат Одо спомена, че сарацините са мятали огън в града.

— Но това не бе нищо — намеси се Бранкиър, — просто наръчи дърва, наkisнати в катран, запалени и запратени с помощта на катапулт или балиста.

— Да не би да ни казваш, че същото се случва и тук? — попита Симс.

Корбет зърна нещо да се движи под дрехата на рицаря и осъзна, че тамплиерът все още носи своята любима невестулка със себе си.

— Но това е невъзможно — рече присмехулно Бадълсмиър, преди Корбет да е успял да отговори. — Този огън е неудобен за използване. Просто купчина подпалени съчки. Как би могло това да обясни смъртта на Ревъркийн в центъра на лабиринта? Там не е имало никой. Или на Питъркин в кухнята? А колкото до брат Одо...

— А какво ще кажете за огнена стрела? — прекъсна го Корбет. — Потопена в катран и борова смола? — Той сви рамене. — Знам, дори преди да сте ми отговорили, че ако към лодката на брат Одо е била пусната такава стрела, той щеше да се опита да изгаси огъня или поне да скочи във водата и да доплува до брега. — Секретарят направи пауза. — Монсеньор, мога ли да те помоля за една услуга?

Дьо Моле разпери ръце.

— Искам разрешение да ходя навсякъде из имението, да разпитвам, когото си искам, и да си пъхам дългия нос — както се изразяват някои — във вашите работи.

— Давам ти го — отговори дьо Моле. — Но при едно условие, сър Хю. Помниш ли стайте, които ти показах вчера? Стой настрана от тях. Колкото до останалото, на твое разположение е.

Корбет му благодари и излезе от стаята.

— Наистина ли го вярваш? — попита го Ранулф, докато влизаха в крилото за гости.

Корбет се спря.

— Кое, Ранулф?

— Ами това, за огнените стрели.

— Че какво друго можех да кажа? Имаме човек, който лови риба насред езерото. За минути, не, дори за секунди, той и лодката му са обхванати от пламъци. Какво друго може да ги е предизвикало? — Корбет сви рамене. — Налучквах, но това е най-доброто, което можех да направя.

Той хвана Ранулф за ръкава и го дръпна до прозореца.

— Каквото и да открием — прошепна Корбет, — ще си мълчим. Смятам, че убиецът беше сред хората, събрани в стаята на дьо Моле.

— Ами маскираният конник в гората? — попита Ранулф.

— Не знам, но той не е бил в кухнята, когато Питъркин загина. Убиецът, така нареченият Стрелец, може да бъде дьо Моле, някой от останалите четирима, а може и да не е сам, да има съучастник. Не знам защо напада убиецът или как го прави, но който и да е, благодарение на откритието ни до пътя за Ботъм Бар сега знае, че сме разбрали част от истината.

— Тогава може би ще се опита да ни затвори устите.

— Вече се опита — отвърна веднага Корбет, — но може отново да го направи. И нищо чудно да сгреша някъде.

Той проточи врат и огледа пустия коридор.

— Казах, че трябва да не се отделяме един от друг, но сега трябва да работим поотделно. Вие двамата с Малтоут ще претърсите имението. Огледайте ковачницата, пребродете полята и горичките. Търсете някакви следи от огън или обгорено, а ако е възможно, и тайна топилня.

— А ти, господарю?

— Аз отивам в библиотеката. Брат Одо може да е загинал не защото живееше в това имение, а заради някое свое откритие. Убиецът трябва да ме е видял, че го посещавам. Смятам, че истината, или поне част от нея, се крие някъде в книгата на брат Одо.

Ранулф се върна в крилото за гости да вземе Малтоут, а Корбет попита един войник за посоката и отиде в библиотеката. Вратата беше отворена. Той влезе вътре и огледа дългото, изпълнено със сенки помещение.

— Бог да ти даде покой, брат Одо — прошепна. — И дано ми прости, ако съм станал причина за смъртта ти.

Той прекоси библиотеката до нишата на брат Одо. Масата беше отрупана с книга, там бе и големият свитък велен с хрониката на монаха. Корбет я разви и започна да обръща парчетата пергамент, увлечен в драматичния разказ за падането на Акр. Прегледа я внимателно цялата, като се питаше дали в нея няма нещо за тайнствения огън. Но въпреки че в рисунките на Одо имаше балисти, които изстрелваха пламтящи топки катран, не се виждаше нищо значително. Корбет затвори с въздишка хрониката и започна да вдига едно по едно парчетата пергамент. Някои бяха просто стари драскулки, но една от рисунките привлече погледа му. Очевидно бе правена в деня преди смъртта на Одо. На нея имаше дългонос писар, а до него — грубо нарисувана врана. Корбет се усмихна от каламбура с името му — на френски „*corbeille*“ означаваше врана. Останалите надписи обаче бяха неразбираеми. Корбет си спомни как брат Одо му беше говорил за саксонските руни. Виждаха се едни и същи знаци, отново и отново повтаряни, всичките с въпросителни до тях. Няколко от тях успя да разгадае, но така и не намери никакъв смисъл в подреждането им. Той се върна в другия край на библиотеката и започна да рови из лавиците, докато не намери, каквото търсеше: дебела книга с пожълтели страници със заглавие „*Codex Grammaticus*“, подвързана с телешка кожа и закопчана с огромна катарамата. Корбет я свали от рафта и я отнесе обратно до масата на Одо. Там я отвори и започна да разлиства страниците: в книгата имаше справки за гръцки и староеврейски думи, а в най-използваното приложение накрая бяха изписани всички букви от азбуката със съответстващите им саксонски руни. Корбет взе едно перо, придърпа пергаментата и се опита да разчете драсканиците на мъртвия библиотекар. Отначало не можа да разбере нищо, понеже руните образуваха несъществуващи думи, но след това си спомни, че Одо бе използвал латински в своята хроника. След още малко усилия думите бяха разшифровани: „*Ignis Diaboli*“, „Дяволски огън“; „*Liber Ignium*“, „Книга за огъня“ и накрая една фраза, която се повтаряше многократно — „Тайната на Бейкън“^[1].

— Мили Боже! — прошепна Корбет. — Какво ли значи това?

Дяволски огън, разсъди той: ето как Одо описваше пламъците, погълнали нещастния Питъркин и приятеля на библиотекаря

Ревъркийн. „Книга за огъня“? Да не би това да бе някакво мъчно разбираемо съчинение? Книга с магии? А „Тайната на Бейкън“? Какво общо имаше това с ужасните огънове? Озадачен, Корбет стана от стола да потърси каталога на библиотеката, но когато го намери, не откри никаква „Книга за огъня“ или каквото и да било, което да обяснява фразата „Тайната на Бейкън“. Тъкмо разчистваше писалището и навиваше пергаментата с бележките, които си беше записал, когато чу някакъв шум в задната част на библиотеката — скърцане на врата, последвано от пускане на резета. Корбет се изправи, извади камата си и огледа залата, но видя единствено пращинките, които танцуваха на слънчевата светлина над силно излъскания под.

— Кой е там? — извика секретарят. След малко повтори. — Кой е там?

— Знай, че идваме и изчезваме...

Гласът звучеше ниско, неузнаваемо, макар думите да кънтяха в библиотеката като мрачен звън на погребални камбани.

Корбет чу и друг звук, познато изщракване. Той се хвърли мигновено настрана. Стрелата изсвистя покрай главата му и се заби в стената зад него.

— Знай — каза вече по-високо гласът, — че каквото заграбиш, ще се изплъзне от ръцете ти и ще се върне при нас.

Отново щракване. Корбет, който се криеше зад рафтовете, чу глух звук — поредната стрела се беше забила в дървото над главата му. Той се помъчи да овладее дишането си и се огледа трескаво наоколо: прозорците бяха твърде малки, оттам не можеше да се измъкне.

— Знай — продължи напевно гласът, — че си ни в ръцете и не ще те пуснем, докато не си разчистим сметките!

Корбет, вече легнал по очи на пода, надникна иззад лавиците и сърцето му спря за миг. В другия край на библиотеката стоеше фигура с шлем, черна роба доземи и арбалет в ръка. Чуха се стъпки — убиецът бавно се приближаваше. Ако станеше и се втурнеше към него, Корбет в никакъв случай нямаше да успее: следващата стрела щеше да се заби в тялото му, преди да е стигнал мистериозния си нападател. Устата му пресъхна и той положи всички усилия да потисне страха си. Незнайно защо, в съзнанието си виждаше само как кралският вестносец язди по пътеката към имението Лейтън, Мейв забързва към него, за да го посрещне...

Корбет избърса потта от лицето си и стисна още по-здраво уелската кама. Когато вдигна очи, погледът му случайно попадна на малка странична врата зад едно от писалищата. „Исусе Христе,“ помоли се той, „дано да не е заключена!“

Показа глава навън, но бързо се дръпна обратно, понеже друга стрела профуча като ястреб във въздуха. Сетне стана, преди тайнственият нападател да е успял да зареди следващата. Избута писалището настрана, като ругаеше тихо, и вдигна резето, но вратичката не се помръдна. Корбет се заблъска неистово в нея, макар вече да чуваше как стъпките се приближават зад гърба му. Точно тогава зърна горните резета. Свали ги и вратата се отвори. Кожените ѝ панти изскърцаха. Корбет излезе и я затръшна зад гърба си, точно когато една стрела се заби от другата ѝ страна. Вратата водеше към някакъв коридор. Корбет се втурна слепешката по него и когато зави зад един ъгъл, неочаквано се блъсна в един сержант-тамплиер. Без да обръща внимание на виковете му, продължи да бяга, докато не излезе през отворената врата на някаква запустяла градинка зад площадката за турнири.

Постоя там известно време, за да си поеме дъх, и се върна в отделението за гости. Когато влезе в стаята си, затръшна вратата, заключи я и провери дали вътре няма някой. Накрая се строполи на леглото. Докато лежеше, лека-полека облекчението отстъпи на гняв, на страшна ярост, задето едва не бе паднал в капана. Изкушаваше се да профучи през имението, настоявайки да се срещне с дьо Моле, за да изиска разследване, но какво щеше да докаже с това? Нищо, освен собствения си страх. Убиецът сигурно се беше измъкнал от библиотеката и нямаше как да бъде проследен. Корбет стана, напписка лицето си с вода и се избърса бавно, като си припомняше увитата в плащ фигура, арбалета и свистящите над главата му стрели.

— Поне — прошепна той — вече знам, че не си дошъл от ада.

Изведнъж спря и се замисли: нападението в библиотеката явно бе отчаяна мярка. Затова ли бяха убили Одо? За да му попречат да открие причината за страшния огън? Убиецът сигурно бе прегледал писалището на библиотекаря, но едва ли бе забелязал парчето пергамент, което сега стоеше на сигурно място в кесията на Корбет, На вратата се почука.

— Господарю!

Корбет отиде до нея и отвори. Ранулф и Малтоут връхлетяха развълнувано в стаята.

— Открихме! — възкликна Малтоут.

— Млъквай! — кресна му Ранулф. — Намерих ги, господарю, следи от обгорено, същите като край пътя за Ботъм Бар. Спомняш ли си дърветата покрай преградната стена около имението? Е, двамата с Малтоут ги видяхме там. — Той се взря в лицето на Корбет. — Не искаш ли да дойдеш? Какво се е случило, господарю?

Корбет им разказа.

— В библиотеката! — възкликна Ранулф. — Че защо там, господарю?

— Първо, защото убиецът е знаел, че съм там. Второ, защото е искал да ми попречи да откроя нещо. — Корбет извади парчето пергамент от кесията си. — Забравете за следите от обгорено. Малтоут, искам от теб да се върнеш в Йорк. — Сетне отиде до масата и като взе едно перо, написа фразите, които беше намерил на писалището на Одо. — Ще идеш при краля, той е отседнал в двореца на архиепископа при Йоркската катедрала! — Той му подаде бележката. — Дай му това. Ако те попита какво става тук, кажи му... — Корбет направи гримаса. — Е, кажи му истината. Но имам нужда от отговор възможно най-бързо.

— Мога ли да отида с него? — попита Ранулф.

— Не, не можеш. Още няколко дни далеч от съблазните на Йорк ще се отразят много добре на душата ти, да не споменаваме пък тялото.

Малтоут се разбърза да напълни дисагите. После се върна, за да се сбогува, и почти затича обратно по коридора.

— Ето ти един щастливец — отбеляза Ранулф. — Но какво ще правим сега?

— Да отидем на разходка, Ранулф. Добре ще ни дойдат малко слънце и свеж въздух.

Двамата излязоха навън и Корбет положи всички усилия да се успокои. Първо отидоха в библиотеката. Сега вратата беше отворена, но когато се върна при писалището, Корбет откри, че стрелите са извадени от дървото. Освен няколкото драскотини по бюрото и задната вратичка, почти нямаше следи от случилото се. Върнаха се при конюшните. След като зададе няколко въпроса, Корбет намери сержанта, който бе видял Одо и лодката му да избухват в пламъци.

— Ела — каза му секретарят, — да се разходим до брега на езерото. Разкажи ни какво си видял.

Сержантът сви рамене, пусна на земята колана, който кърпеше, и тръгна с тях, като пътьом им описваше случилото се.

— От колко време ловеше риба брат Одо? — прекъсна го изведнъж Корбет.

— Ами от доста, трябва да бяха минали два-три часа.

— И ти го пазеше?

— Да. Бях на пост на ливадата и вече умирах от скука. От време на време поглеждах към езерото. Беше горещо и започвах да се изморявам. — Той помълча, докато влизаха в прохладната сянка на дърветата край водата. — Когато вдигнах поглед, видях пламъците; изглеждаше, сякаш огънят е лумнал от самото езеро.

Корбет посочи дървения кей.

— Лодката на Одо, „Призракът от кулата“, там ли беше вързана?

— Ами да. Одо се качваше в нея, гребеше сам до средата на езерото и клюмаше с часове над въдицата.

Корбет тръгна по кея. Чувстваше се някак странно сред гънещата се, проблясваща от двете му страни вода. В края на платформата спря и се загледа в овъглените парчетии, полюшвани от вълните.

— И дойде дотук?

— Е, докато стигна до мястото, където стоите сега, вече бяха целите скрити от огъня.

Корбет хвърли поглед през рамо.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами пламъците като че ли излизаха изпод дъното на лодката, но водата не можеше да им направи нищо. — Тамплиерът доби загрижен вид. — Точно това ме кара да мисля, че е било дяволски огън.

— Кога угаснаха пламъците? — попита Корбет.

— След доста време. Накрая остана само малко дърво, няколко парчета плат и обезобразените останки на брат Одо.

— Има ли много риба в езерото? — попита Ранулф.

— Разбира се — отговори сержантът. — Особено пъстърва. Често ни я приготвят, прясна-прясна, покрита със сметанов сос.

— Но не си видял никаква риба? — обади се Ранулф. — Искам да кажа, след като в езерото има много риба, а брат Одо е стоял там

часове наред, уловът му трябва да е бил значителен.

— Не видях да има риба, но може да е изгоряла.

Корбет му благодари и сержантът тръгна към дърветата.

— Мислиш, че брат Одо е бил мъртъв още преди избухването на огъня? — попита Корбет.

— Да, господарю, така ми се струва. — Ранулф се върна с предпазливи стъпки до брега. — Забелязваш ли как дърветата от двете страни на езерото скриват този кей от погледа? Одо е можел да бъде видян, едва когато е стигал до средата на езерото. Мисля, че е бил убит, още преди да се качи на лодката. Трупът му е бил завързан, така че да стои прав. Бил е загърнат с наметалото и с вдигната качулка, та никой от брега да не забележи, че е мъртъв. Защо му е било иначе на стария тамплиер да носи наметало с вдигната качулка в топъл пролетен ден? И още повече, щом е ловил риба, къде му е уловът, изгорял ли е или не?

Корбет кимна.

— Много добре, Ранулф, но това все пак не обяснява как се е запалил огънят.

— Ето защо мисля, че е бил мъртъв — продължи Ранулф. — Спомняш ли си, господарю, как сержантът каза, че пламъците ближели лодката, но Одо не направил никакъв опит да ги угаси: не скочил разтревожено, нито понечил да избяга? — Той въздъхна. — Но това е всичко, което мога да кажа. Как се е запалил огънят, си остава мистерия.

Върнаха се горе на ливадата. Някъде по средата й Корбет седна и изпружи крака във високата трева. После се опря назад на длани, впери поглед в синьото небе и затвори очи. Наслаждаваше се на топлината, приятното ухание на смачкана трева и диви цветя, цвърченето на птиците по дърветата и мелодичното жужене на пчелите.

— Когато стоя със затворени очи — промърмори той, — имам чувството, че това е раят.

Ранулф изстена.

— Ако бях в някоя кръчма в Чийпсайд с халба бира в дясната ръка и другата на коляното на някоя хубава женичка, щях да се съглася с теб, господарю. — Той откъсна шепа трева. — Господарю, защо убиецът е избрал именно предупрежденията на асасините?

Корбет отвори очи.

— Асасините са ислямска секта — отвърна той. — Носят бели дрехи и кървавочервени пояси и чехли. Живеят под командването на своя водач, Владетеля на планината, в крепост, наречена „Орлово гнездо“, близо до Мъртво море. Чувал съм краля да говори за тях. Твърдината им е построена на върха на непристъпна планина. В нея има оградени със стени градини, пълни с екзотични дървета, мраморни фонтани, красиви цветни лехи и застлани с коприна шатри. Там членовете на тази секта, „Посветените“, биват хранени с шафранени сладкиши и поени с вино, размесено с опиати. Те бленуват за рая: от време на време Владетеля ги изпраща да убият някого, когото си е набелязал. Извършиха големи поразии сред кръстоносците. — Корбет се поизправи и впери поглед в езерото. — Те са кошмар, сенки от ада, които събуждат тъмни страхове, особено в душата на нашия крал. Едуард все още сънува покушението от преди тридесет години.

— Възможно ли е сред тамплиерите да има членове на тази секта? — попита Ранулф. — Отстъпници, които да са се отрекли от клетвата си? Или пък — додаде бързо той, — мохамеданите-убийци да използват това с тамплиерите, за да отслабят западните кралства?

Корбет стана на крака и изтупа тревата от панталоните си.

— Не мога да ти отговоря, Ранулф, но ми се струва, че е крайно време да поговорим с Великия магистър.

Върнаха се в главната сграда на имението и след малко дьо Моле ги прие. Седнал на отрупаното си с ръкописи писалище, той им посочи с ръка къде да седнат.

— Сър Хю — започна дьо Моле и потърка лицето си с длани. — Това не може да продължава вечно. Трябва да отпътувам обратно за Франция. Забраната на краля трябва да бъде вдигната.

— Защо? — попита Корбет, като си спомни пратеника, който беше видял да препуска по пътя за Ботъм Бар. — Да не би в Париж да има нови неприятности?

Дьо Моле порови из книгата на бюрото си.

— Разбира се, че има. Покушението над Филип Френски е извършено от тамплиер. Въпросният сержант е един от непокорниците, за които вече говорихме. Направил е признания и е предаден на Инквизицията.

— Но аз самият ти казах това.

— Все пак не знаеш — отвърна дьо Моле, — че преди няколко дни Филип Френски е прекосявал Големия мост на път към Лувъра след посещение на гробниците в „Сен Дьони“. Очевидно — дьо Моле хвърли парчето пергамент на писалището — тогава е извършено още едно покушение над живота му. В Париж се ширят слухове и скандали, и съветът на ордена настоява да се върна там.

— А има ли някаква истина в тези слухове?

Дьо Моле избягна погледа му.

— Монсеньор — настоя Корбет, — аз не съм ти враг. Възхищавам се от вашия орден. Мъже като брат Одо и сър Гуидо бяха истински рицари на кръста, но за Бога, отворете най-сетне очи, тук има нещо гнило. Знаете ли — продължи той — за мълвата, че сред вас се шири содомия?

Дьо Моле вдигна гневен поглед.

— Не ми чети морал, Корбет! Мога да изброя куп епископи с любовници, свещеници, които посещават проститутки, благородници с вкус към пажовете. Разбира се, има и братя, които се поддават на слабостите на плътта, като всеки човек! — каза троснато той.

— А тези убийства? — попита Корбет. — Можеш ли да ги обясниш, монсеньор? Или защо един тамплиер би изпращал същите предупреждения като Владетеля от планината? Възможно ли е някой или някои от вашия орден да са отстъпници, членове на онази секта? И каква е връзката ви с нея?

Дьо Моле се облегна назад, като си играеше с острия като бръснач нож за пергамент.

— От векове — отвърна той, — орденът на тамплиерите пази Светите места. Строим там свои крепости. Пускаме корени. Гледаме да се разбираме с местното население. Това, че един човек вярва в аллах и застава срещу теб на бойното поле, не означава, че в мирно време не можете да седнете на една маса, за да си размените мисли и подаръци.

— Дори с асасините? — настоя Корбет.

— Да, дори с тях. Те държат някои търговски пътища: част от териториите са в тяхна власт. И са податливи на подкупи не по-малко от всеки друг.

— Значи орденът е търгувал с тях?

— Да, и мога да ти кажа, че сър Бартольмю Бадълсмиър и Уилям Симс са посещавали „Орлово гнездо“ като посланици и Владетеля на планината ги е приемал в дома си.

— Защо не ми го каза досега?

— Не мисля, че има връзка — сопна се дьо Моле. — Бадълсмиър и Симс са виждали прекрасните градини на Владетеля, пили са от ледения му шербет и са слушали речите му. Да, те са били негови гости, но това не означава, че са отстъпници. Асасините не са наши врагове.

— Кои са тогава? — попита Корбет.

— Владетелите на Запада — отвърна дьо Моле. — Те виждат нашите имения, житници, плевни, многобройни стада и плодородни ниви. Ръцете ги сърбят за съкровищата на ордена в Париж, Лондон, Кьолн, Рим и Авиньон. Какво правят тамплиерите, питат те. За какво са им толкова власт и богатства? Няма ли да е по-добре парите им да бъдат използвани за други цели?

— Значи нямаш представа кои може да са нападателите? — настоя Корбет.

— Не повече от теб, сър Хю! — Дьо Моле бутна пергамента настрана и вдигна едно писмо. — Смятам да изпратя вестonosец при краля.

Корбет кимна.

— Ще го помоля — продължи дьо Моле — за разрешение да се върна във Франция. — Той се облегна на масата и впери гневен поглед в Корбет. — Виж какво си мисля, сър Хю: ето, аз съм глава на най-големия християнски рицарски орден, а ми се налага да се моля, за да се прибера у дома, да предлагам пари като гаранция за доброто си поведение. — По лицето му се изписа ярост. — Бог да ми прости тези думи, сър Хю, но подобно унижение би накарало и светец да мисли за отмъщение!

Няколко часа по-късно, в гората край езерото, Стрелеца седеше на ствола на едно паднало дърво. Той чоплеше с нокът лишеите и мъха, загледан в ефеса на забития си в земята меч. Очите му попаднаха на гравирания върху него кръст и лицето му се изопна. Стрелеца се полюляваше замислено напред-назад. Господарят му, по-точно новият

му господар, беше прав, като казваше, че с ордена е свършено. И каква полза щеше да има от него тогава? Впери поглед в езерото и се замисли за брат Одо.

— Съжалявам — прошепна той.

Да, наистина съжаляваше, задето старецът трябваше да умре, но с тази дълга памет и навика да си вре носа, където не му бе работа, библиотекарят можеше да се окаже опасен. Стрелеца облиза устни, като си спомни донесеното от Корбет вино. Беше видял бурето отворено и забелязал кръглия като монета червен печат на винаря, на който личеше надпис „1292 година“. Виното имаше богат, мек вкус. Може би един ден щеше да притежава достатъчно богатства, за да си поръчва, каквото иска. И кой можеше да му се противопостави? Тамплиерите? Тъпоумни войскари, уплашени от собствените си тайни и мистериозни ритуали, лутащи се насам-натам като обезглавени пилета. Той сграбчи ефеса на меча, извади го от земята, постави го върху скута си и се зае да го почиства от пръстта. Единствено Корбет представляваше опасност. Първия път се беше опитал само да го сплаши, но в библиотеката, ако не беше проклетата странична врата, щеше да го хване и убие. Каква буря щеше да предизвика с това само! Не смееше да се измъкне от имението, за да опита да влезе в Йорк, това беше опасно. Какво тогава? Той си спомни клюките и слуховете, намеците и хихиканията. Все така седнал на ствола, убиецът започна хладнокръвно да планира следващите си убийства.

[1] Бейкън, Роджър (1214 — 1292) — английски учен и философ, професор във францисканската школа в Оксфорд, известен с научните си изследвания в областта на лингвистиката и физиката и съставянето на астрономически таблици. Считан за баща на съвременната експериментална наука. — (Бел.ред.) ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Корбет се събуди от камбанен звън. Ранулф вече беше станал и търсеше колана за меча си. Отвън коридорите ехтяха от тропот на крака и давани на висок глас заповеди. Забиха и други камбани. Корбет се облече припряно, надяна колана си и надникна през прозореца. Нощното небе започваше да се озарява от първите отблясъци на зората.

— Нападат ли ни? — възкликна Ранулф, като подскочаше из стаята, докато си обуваше ботушите.

— Съмнявам се — отвърна тихо Корбет.

Някой задумка по вратата и Ранулф вдигна резетата. Един сержант-тамплиер с почерняло лице, разчорлена коса и мръсни, обгорени на места туника и панталони едва не се строполи в стаята.

— Сър Хю! — рече задъхано новоодошлият. — Великият магистър те моли да дойдеш веднага. Има пожар в главната сграда!

Когато излязоха от отделението за гости, Корбет видя дима, който излизаше на кълбета от отсрещното крило на зданието. Дворът беше пълен с тамплиери: полуоблечени, те кашляха и хъхреха, докато образуваха верига за подаване на ведра. Корбет бутна вратата и мина. Коридорът бе пълен с дим, но когато от отворената врата подухна ветрец, той се раздели и Корбет зърна оранжевите отблясъци на огъня. От време на време някой тамплиер се втурваше вътре с поредното ведро, разплисквайки вода по пътя си, Бранкиър, следван от дьо Моле, изникна сред дима, като кашляше и плюеше. Двамата изблъскаха Корбет и излязоха, залитайки, на свежия утринен въздух.

— Килията на Бадълсмиър е! — рече задъхано дьо Моле. — Гори като факла.

Той приклепна на каменната настилка, пи жадно от бокала, донесен от един сержант, и плисна останалата вода на лицето си.

— Водата не помага — промълви накрая Великият магистър.

Корбет клекна до него. Бранкиър се запрепъва нататък, неспособен да каже и дума, с рукнали от парливия дим сълзи. От

сградата заизлизаха други тамплиери, които крещяха, че не могат да направят нищо.

— Килията гори! — възкликна дьо Моле. — Ако не овладеем пламъците, те ще погълнат цялата сграда.

Тревогата му скоро се пренесе на останалите и хората, които си предаваха кофи по веригата, спряха. Легрейв, притиснал мокър плащ към носа и устата си, се втурна в коридора. Няколко минути по-късно излезе. Горната половина от лицето му приличаше на маска от пепел. Изведнъж Корбет си спомни за тлеещия труп на Мърстън.

— Забравете водата! — възкликна той и посочи към другия край на двора, където до стената имаше голяма купчина пясък, вероятно използвана за някакви строителни работи. — Вземете това! Пясък, пръст, кал. Задушете пламъците, недейте да ги давите!

Отначало настана бъркотия, но после пристигна Симс, чиято невестулка надничаше любопитно от горния отвор на туниката му. Той накара подчинените си да се наредят в дълга редица. Вътре бяха изпратени войници с мокри парцали на лицата. Всеки от тях носеше ведро с пясък, а един беше въоръжен с тежко одеяло. След час пламъците най-сетне бяха обуздани.

— Слава Богу! — промълви дьо Моле. — Слава Богу, сър Хю, че стените са от камък, както и подът: иначе цялата сграда можеше да се превърне в клада.

— И сега белята не е малка — отбеляза приближилият се към тях Легрейв. — Съседната килия е съсипана, както и двете стаи отгоре. Гредите и дъските на пода са изгорели.

— Той се озърна. — Къде е Бадълсмиър? — възкликна. — Сигурен съм, че го видях... — И млъкна.

Бранкиър се отдалечи забързано, като викаше името на Бадълсмиър. Скоро обаче се върна, като клатеше глава.

— Нали това беше стаята на Бадълсмиър? — попита Корбет.

Симс кимна.

— Какво се е случило? — поинтересува се секретарят.

Симс се извърна и извика няколко имена. Двама сержанти се приближиха забързано, голи до кръста, с покрити със сажди тела. Приличаха на демони от ада.

— Вие ли вдигнахте тревога? — попита Бранкиър единия от тях.

— Да, сър. Аз бях на пост. Когато завих в този коридор, видях изпод вратата да излиза дим. Изтичах и заудрях с всички сили по нея. — Той им протегна окървавения си, обгорен юмрук. — Вратата обаче се беше нажежила и затова извиках за помощ. Притекоха ми се Уолдо и Гибнър. Гибнър изтича да удари камбаната, а ние с Уолдо се помъчихме да разбием вратата, която беше заключена и запостена. Накрая взехме пейката от коридора и ударихме с нея от лявата страна, за да разбием пантите. Успяхме — той се задъха, — но към нас блъвнаха пламъци и дим. Вътре беше ужасно, само огън и пушек. Сякаш се намирахме в сърцето на ада.

— Видяхте ли сър Бартольмю? — сопна му се Легрейв.

— Кажи ми истината!

— Да, той лежеше на леглото. Пламъците вече го бяха обхванали. Видях го само за няколко секунди. — Сержантът се поколеба. — Него и...

— И? — намеси се Корбет.

— Имаше още някой — смотолеви тамплиерът. — Лежаха на леглото. Огънят вече ближеше балдахина и завивките. Извиках веднъж и избягахме. Честно казано, господарю, нищо не можехме да направим.

— Кой беше другият? — извика Бранкиър. — О, за Бога, човече! Значи сме загубили двамина от нашия орден!

— Единият беше сър Бартольмю — отговори сержантът. — Мисля, че другият беше Скудас.

Дьо Моле изруга под нос и се отдалечи. Корбет остана отстрани да гледа как изпоцапаните, почернели от сажди тамплиери се мият с вода от кладенеца. Слънцето се издигаше бързо над главите им и напичаше. Малко по-настрана дьо Моле и командирите изчакваха влизането в сградата отново да стане безопасно. Най-сетне един сержант докладва, че огънят е изгасен. Дьо Моле нареди на другарите си да останат на място и като махна на Корбет и Ранулф да го придружат, влезе в опушения, зловонен коридор. Стените и дървенията бяха обгорени; когато стигнаха до стаята на Бадълсмиър, Корбет се изненада от силата на огъня, превърнал цялото помещение в почерняла костница. Подът бе покрит с пепел, която стигаше до глезените. От завивките, мебелите и орнаментите не бе останало нищо. Таванът

отгоре беше изтърбушен; виждаше се горната стая, където пламъците бяха вилнели, поглъщайки всичко по пътя си.

— Ще издържат ли гредите? — попита Корбет.

— Ние винаги строим добре — отвърна дьо Моле. — Огънят е нашият голям враг. Три, може би четири стаи ще трябва да бъдат изкъртени до камък и ремонтирани.

Той прекоси стаята и доближи мястото, където преди това се бе намирало леглото. От двамата мъртви тамплиери не беше останало много: овъглени скелети, легнали един до друг, неразпознаваеми сред разразилия се ужас. Въпреки пепелта и мръсотията, дьо Моле, по чието лице се стичаха сълзи, коленичи и се прекръсти.

— *Requiem aeternam eis Domine* — подхвана той. — Дай им вечен покой, Господи, и нека ги огрява несекваща светлина. — Той благослови тленните останки с ръка. — Не отвръщай лицето Си от тях и в безкрайната Си милост прости прегрешението им.

Дьо Моле се изправи на крака, залитна и щеше да падне, ако Корбет не го беше хванал за лакътя. Дьо Моле вдигна лице и Корбет едва не ахна: Великият магистър изглеждаше остарял, с посивяло лице, отпуснати устни и очи на заблудено дете.

— Какво става Корбет? — прошепна дрезгаво той. — Какво става, за Бога? Сякаш не ни стига пожарът, ами и Бартоламя! Добър войник, пък да умре в леглото си с друг мъж. Как ще погледне на това всеобщият съдник на всички нас? Какъв ужасен удар за името на ордена!

Той издърпа ръката си и тръгна със залитане към вратата. Корбет направи знак на Ранулф да му помогне. Великият магистър закуцука като старец по коридора. На половината път спря, облегна се на стената и затвори очи.

— Чувал съм слухове — промърмори дьо Моле. — Създават се приятелства. Понякога ние, които нямаме синове, търсим сред младите такива, каквито бихме искали да бъдат нашите потомци. Вероятно така е станало и с Бартольмя. Сега Божието наказание го застигна и се видя силата на Лукавия.

Корбет избърса саждите и пепелта от лицето си.

— Глупости! — каза троснато той. — Бадълсмиър и другият са били убити. Смъртта им е била планирана.

— Но сред порочните ще плъзнат слухове — погледна го изцъклено дьо Моле. — Той изтегли своя жребий.

— Замълчи! — кресна Корбет.

Великият магистър наведе глава. Известно време остана така, като ридаеше тихо, сетне избърса очи с опакото на ръката си и хвана Корбет за ръкава, сякаш бе слепец. Докато вървяха към вратата, залиташе. Навън, без да обърне внимание на другарите си, тръгна с Корбет и Ранулф към стаята си. Когато влезе там, се поотпусна, след като се изми в купата с вода и свали потта и мръсотията от лицето и ръцете си. След това наля три чаши вино и подаде по една на Корбет и Ранулф. Извини се искрено за ранния час, но се позова на свети Павел, че за стомаха е добре да се приема по малко вино. Известно време седя, загледан през прозореца с отворена уста, като от време на време отпиваше от чашата. Ранулф хвърли поглед към Корбет, но последният поклати глава и сложи пръст на устните си. Внезапно вратата се отвори. Бранкиър, Симс и Легрейв се промъкнаха тихо в стаята, седнаха и зачакаха. Най-сетне дьо Моле въздъхна и като се обърна, впери поглед в Корбет.

— Не е било злополука, нали?

— Не — отвърна Корбет. — Било е убийство.

— Но как? — възкликна Симс. — Монсенъор, току-що огледах внимателно останките от ключалките и резетата. Ключът се е стопил в ключалката от вътрешната страна. Горното и долното резе са били пуснати.

— Ами прозорецът? — обади се Ранулф. — Ако е бил отворен, вътре е можело да се подхвърли главня.

— И това проверих — отвърна веднага Симс. — Според сержантите, които са стояли на пост отвън, капациите на прозореца му са били плътно затворени.

Всички говореха за огъня: никой не смееше да отвори дума за обстоятелствата, при които беше загинал Бадълсмиър.

— Пламъците са били толкова силни — възкликна дьо Моле, — горели са яростно. Какво, за Бога, би могло да предизвика такъв огън? — Той махна с ръка. — О, да, злополуки стават. Свещи падат на рогозките, преобръщат се лампи, но този огън се е разгорял мигновено! — Сетне поклати глава. — Не може да е било нещо такова.

— А ако е станала злополука от този род — отбеляза Корбет, — защо Бадълсмиър и другарят му не са вдигнали тревога, не са се опитали да потушат сами пламъците?

— Според сержанта — намеси се Легрейв, — Бадълсмиър и Скудас са били или в несвяст, или мъртви.

— Те са били содомити — изкриви отвратено лице Симс. — Умрели са в греха си. — Гласът му се беше повишил.

— Това Бог ще отсъди — сръза го Корбет. — Сега ме интересува единствено как са умрели. Вратите и прозорците са били залостени, така че никой не би могъл да влезе вътре и предизвика този ад. — Той се озърна. — Нещо необичайно да се е случвало снощи?

Всички поклатиха глави и замърмориха отрицателно.

— Бадълсмиър бил ли е... — Корбет спря, за да подбере по-внимателно думите си. — Връзката му със Скудас беше ли известна?

— Носеха се слухове — отвърна Симс. — Нали разбираш, от онези клюки, които се ширят из всяко затворено общество...

Той млъкна, понеже някой бе почукал на вратата. Един сержант влезе забързано, прошепна нещо в ухото на Бранкиър, остави в нозете му някакви дисаги и излезе. Бранкиър разкопча внимателно каишите и изтърси съдържанието на дисагите в скута си под любопитните погледи на останалите.

— Дисагите са на Скудас — обясни Бранкиър. — Казах на сержанта да събере всичко, което успее да намери в стаята му.

Той вдигна един малък стоманен пръстен с дръжка. Беше мерник, каквито опитните стрелци използваша за арбалетите си. Останалото бяха дребни вещи: нож, кания и малки късове пергамент. Бранкиър ги разви, изруга и ги подаде на Корбет.

На първото имаше някаква схема и Корбет разпозна в нея плана на йоркските улици: „Тринити“, пътя, по който беше преминал кралят, редицата от къщи. Мястото на Мърстъновата засада беше отбелязано с кръстче.

— Написано е с почерка на Бадълсмиър — обясни Бранкиър. — Както и останалите.

Корбет погледна изпомачкания лист и фаталното му послание:

„Знай, че идваме и изчезваме, преди да си усетил, и никак не ще ни попречиш.

Знай, че каквото заграбиш, ще се изплъзне от ръцете ти и ще се върне при нас.

Знай, че си ни в ръцете и не ще те пуснем, докато не си разчистим сметките.“

— Това е предупреждението на убиеца.

Корбет сложи пергамента на масата пред Великия магистър. Дьо Моле го огледа.

— Сър Хю? — попита той. — Възможно ли е Бадълсмиър да е бил убиецът? Спомнете си онази сутрин, когато влязохме в Йорк. Тогава Бадълсмиър беше със Скудас.

— Но се върна във Фрамлингъм с нас — вметна Симс. — Не би могъл да бъде в Йорк, когато Корбет е получил предупреждението или е избягнал на косъм стрелите на убиеца.

— Вярно е — отвърна дьо Моле. — Но Скудас е можел. Той се върна много по-късно същия следобед... Беше генуезец по рождение, професионален стрелец с арбалет.

— А това — Бранкиър вдигна едно пожълтяло късче пергамент, което беше извадил от дисагите — е разписка с подписа на Мърстън, с която удостоверява получаването на някакви суми.

— Да не се опитвате да кажете — рече Корбет, като погледна разписката и я подаде на дьо Моле, — че Бадълсмиър и любовникът му Скудас са били убийците?

— Звучи логично — отвърна предизвикателно Бранкиър.

— Да, така е — заяви дьо Моле. — Бадълсмиър е бил недоволен. Той е познавал асасините и техните тайни. Присъства на събранието в Париж, след което бе извършено покушението на Филип Френски. Беше в Лондон, когато посланието на убийците бе забито във вратата на катедралата „Сейнт Пол“. Знаеше, че кралят ще влезе в Йорк и по какъв маршрут ще мине. Неговият любовник Скудас е дал на Мърстън, най-вятърничавия измежду нас, много пари. В дисагите на Скудас има копие от посланието на онази секта, заедно с карта на Йорк. А и Скудас беше професионален стрелец.

— Но защо? — рече Корбет. — Защо е избухнал огънят в стаята на Бадълсмиър? И защо двамата със Скудас не са се опитали да избягат?

— Не мога да отговоря на този въпрос — отвърна Великият магистър. — Може би са държали при себе си нещо, с което не са могли да се справят.

— Някой от вас да е виждал Бадълсмиър снощи? — попита Корбет.

— Да, да, аз го видях — отвърна Бранкиър. — Вечеряхме заедно. — Той се усмихна изнурено. — Довършихме отличното вино, което донесохте. Бадълсмиър много обичаше вино. Винаги отнасяше по една малка кана в стаята си.

— А Скудас? — попита Ранулф.

— Сър Хю! — възкликна Легрейв. — Ние сме воинска общност, обвързана с клетви и правилник за дисциплина. Въпреки това сме свободни мъже. Орденът е нашето семейство; естествено е да се създават приятелства. Не си пъхаме носа в чуждите работи. Имаме си достатъчно главоболия и без да проверяваме къде ходи и какво прави всеки от нас.

— Мога ли да взема тези листове? — попита Корбет, като се изправи на крака.

Дьо Моле му ги подаде. Корбет се сбогува някак припряно и се върна в крилото за гости.

— Вярваш ли на всичко това? — попита Ранулф, който подтичваше до него.

— Възможно е — отвърна Корбет. — Звучи логично: Скудас е бил в Йорк, когато бях заплашен и по-късно нападнат. Вярвам на дьо Моле; картата на Йорк и предупреждението са изписани с почерка на Бадълсмиър. Но защо са се озовали у Скудас? Защо не са били скрити по-добре?

— Може Скудас да е бил неговият куриер.

— В такъв случай имаме три възможности — отвърна Корбет, докато влизаха в стаята му. — Първо, Скудас и Бартольмю са били убийците и са загинали поради някаква ужасна злополука: тази възможност изглежда доста вероятна. Имаме писмени доказателства и не разполагаме с обяснение за възникване на огъня. — Корбет отиде до масата и разпъна пергаментите. — Второ, Бартольмю и Скудас са били

само част от заговор, значи нищо чудно останалите в това имение и по другите места да участват в техните кроежи.

— И трето? — обади се Ранулф.

— Трето, Бадълсмиър и Скудас са само жертви и истинският убиец, Стрелеца, все още е на свобода. А сега — продума Корбет, докато се настаняваше на масата, — да изчакаме завръщането на Клавърли и Малтоут. — Той се усмихна през рамо на слугата си. — Свободен си да играеш на зарове, когато пожелаеш. Аз ще бъда зает.

Известно време Ранулф постоя прав, пристъпвайки от крак на крак, после закрачи из стаята, надничайки през прозореца. От време на време си мърмореше какъв късметлия е Малтоут, задето се е измъкнал оттук. Най-сетне Корбет му каза да млъкне и да излезе. Без да чака повторна покана, Ранулф изхвъркна от стаята. Корбет отново се зае с писмото, което пишеше, но след малко хвърли ядно перото. Убийство, измяна, покушение над краля, содомия, а може би и черна магия! Той стана, отиде до вратата и пусна резетата. Знаеше как ще реагира Едуард. Щеше да крещи й беснее, но останалите от Съвета можеше да поискат по-сериозни мерки: затваряне на всички пристанища за тамплиерите и вероятно конфискация на техните земи и движима собственост.

Корбет заряза писмото и през следващите два часа усилено записва всичко, което се беше случило, което бе чул и видял от самото начало, разговори и заключения. Те обаче не го доведоха доникъде, затова се върна към пергаментите от писалището на брат Одо и дисагите на Скудас. Огледа отново предупреждението на асасините — първото, забито във вратата на катедралата „Сейнт Пол“; второто, което му бе подадено в Йорк; третото, което бе получил от Клавърли, и четвъртото, извадено от дисагите на Скудас. Корбет стана и се протегна. А петото? А, да, нападателят в библиотеката. Корбет взе перото и записа и него. Сетне огледа петте точки, особено последната, и с нарастващо любопитство се взря отново в тях. Имаше разлика; беше я забелязал и преди, но дали тя бе от значение? Корбет прехапа развълнувано устни. Даденото му от Клавърли предупреждение и това, което бе получил в Йорк, се различаваха от другите, които пък гласяха:

„Знай, че идваме и изчезваме, преди да си усетил, и никак не ще ни попречиш.

Знай, че каквото заграбиш, ще се изплъзне от ръцете ти и ще се върне при нас.

Знай, че си ни в ръцете и не ще те пуснем, докато не си разчистим сметките.“

Бележката, мистериозно закачена за бесилото на Мърстън и онази, която момченцето му бе подало в Йорк, имаха следния текст:

„Знай, че каквото заграбиш, ще се изплъзне от ръцете ти и ще се върне при нас.

Знай, че идваме и изчезваме, преди да си усетил, и никак не ще ни попречиш.

Знай, че си ни в ръцете и не ще те пуснем, докато не си разчистим сметките.“

„Защо е тази разлика? — зачуди се Корбет. — Просто грешка?“ Той отиде до прозореца и погледна надолу към двора. Войниците-тамплиери сновяха напред-назад, разчиствайки боклука от изгорелите стаи. Дали не беше просто грешка? А ако не, какво би трябвало да означава разликата?

— Да кажем — промърмори Корбет, — че заговорниците са били трима: Мърстън, Бадълсмиър и Скудас. Всеки от тях е предавал послания. Обяснява ли това защо някои от предупрежденията са изписани погрешно?

Той отиде до умивалника и наплиска лицето си. Едва тогава забеляза мръсната вода в легена. Явно бе така потънал в мисли за случилото се, че все още носеше следите от дима и огъня. Той излезе в коридора и помоли един сержант да му донесе чиста вода. Сержантът се съгласи и когато отново дойде, Корбет се съблече, избърсна се пред малкото стоманено огледало и си облече чисти дрехи. Все още размишлявайки върху загадката, той слезе в кухнята и помоли за малко хляб, сирене и халба бира. Никой не му обръщаше внимание.

Убийствата, скандалните разкрития и тежката работа по потушаването на огъня бяха оказали своето въздействие върху тамплиерската общност. След малко при него дойде Ранулф, чието изпоцапано лице бе нашарено от струйките стичаща се пот.

— Добра ли беше играта? — попита Корбет.

Слугата му се ухили.

— Сега повече от всякога ми приличаш на дяволче. Внимавай, Ранулф — добави Корбет. — На някой може да му хрумне да огледа заровете, които използваш.

— Винаги играя честно — отвърна Ранулф.

— Да бе, а прасетата могат да летят — рече насмешливо Корбет.

Ранулф отиде да се преоблече и измие, а господарят му привърши яденето и излезе на каменната пейка пред входа на главната сграда. Наслаждаваше се на припичащото слънце и си блъскаше главата над предупрежденията; опитваше се да си спомни кое не си е на мястото, но някак все не успяваше. Той затвори очи, позволи си да се отпусне и се замисли за последното писмо на Мейв.

„Трябва да си дойдеш у дома,“ пишеше тя. „На Елинор ѝ е мъчно за теб. Чичо Морган се кълне, че имаш по една хубавичка блудница във всеки град. А аз всяка нощ лежа будна в леглото и се надявам, че на другата сутрин ще чуя развълнуваните викове на слугите и ти ще се върнеш.“

— Сър Хю?

Корбет отвори сепнато очи. Клавърли стоеше пред него и го гледаше загрижено.

— Роджър!

По грозноватото лице на помощник-шерифа се разля усмивка.

— От колко време си тук? — попита Корбет.

— О, оставих си коня в конюшната и отидох до стаята ти. Ранулф беше там. — Лицето на Клавърли стана сериозно. — Той ми разказа новините. — Сетне седна до Корбет на пейката. — Това имение взе да прилича на гробища — промърмори. — А когато новините плъзнат навън...

— Какво се е случило? — попита Корбет.

— Ами вече получихме заповеди. Всеки тамплиер, който бъде видян в Йорк, ще бъде незабавно арестуван. В общината се шушука, че кралят е изпратил вестители до управителите на всички пристанища с

нареждане да задържат всеки пристигащ в страната тамплиер, както и всички писма с техния печат. Й най-сетне, смъртно наказание заплашва всеки тамплиер, който се опита да напусне страната.

Корбет се изправи.

— Надявам се само — заяви той, — че Негово величество знае какво прави. Тамплиерите се намират под прякото управление на папата. Всяко посегателство срещу тях — добави сухо той — се счита за посегателство срещу самия Божи наместник.

Секретарят хвана Клавърли за ръката и двамата влязоха в сградата.

— Кралят пет пари не дава за тамплиерите — продължи Корбет. — Той и неговите лордове умират да сложат ръка на тяхната собственост. Но както и да е, Клавърли, какво друго имаш за мен?

Клавърли му подаде малък свитък пергамент.

— Лошите новини стават все по-лоши — отвърна той. — Накарах моите подчинени да ми направят списък с всички, които имат достъп до топилни, разрешителни за внос в Йорк и кандидатствалите за строителни разрешения.

— И? — попита Корбет, въвеждайки Клавърли в стаята си.

— Виж сам.

Корбет разви пергаментата. И трите списъка бяха много кратки. Той разпозна имената на някои от водещите съветници и търговци на Йорк, включително Хюбърт Сийгрейв, винар и собственик на хана „Зелената мантия“. Все пак единственото име, което присъстваше и в трите къси колонки, бе това на ордена на тамплиерите. Те притежаваха ковачници и топилни в Йорк, имаха право да внасят хранителни продукти и други стоки в града, а също така бяха собственици на жилищни сгради под управлението на своя домакин, вече покойния сър Гуидо Ревъркийн; очевидно той бе искал разрешение от кмета и градския съвет да строи и обновява някои от тези здания. Корбет изстена и хвърли пергаментата на леглото.

— Нищо от това не ми помага! — възкликна той.

Клавърли му подаде една златна монета.

— Отидох да се видя с мистрес Джокаста. Тя ти благодари за подаръка, но с оглед на миналото си смята, че е по-добре да ти го върне. Помоли да огледаш внимателно монетата, особено ръбовете.

Корбет го направи и забеляза по тях мънички червени следи.

— Какво е това? — попита той, застърга с нокът едната и тя падна.

— Мистрес Джокаста смята, че е восък. Също така каза, че златото е много старо. — Клавърли приседна на едно столче и разкопча колана си. — Очевидно този метал е като плат, с различен строеж и изработка: това злато тук е меко, много скъпо и в днешни времена се среща изключително рядко.

— Но защо им трябва на тамплиерите да секат свои собствени монети? — попита Корбет.

— Не зная, сър Хю. Може би са разорени и започват да топят натрупаното злато, или просто са намерили съкровище и не желаят да го предадат на краля. Но виж, сър Хю, пътувах бързо, а пътят беше прашен...

Корбет се извини и му наля чаша вино. Едва свършил с това и Ранулф връхлетя в стаята, оплаквайки се на висок глас, че е търсил господаря си под дърво и камък. Но когато Корбет му подаде чаша вино, той забрави сръдните.

— Слава Богу, че дойде, Клавърли! — възкликна слугата между глътките. — Както вече казах, това имение е заприличало на гробница.

— Направи ли проучване къде са били тамплиерите в Йорк сутринта, когато беше нападат кралят? — попита Корбет.

— Да, и не открих много. Очевидно един от тях е напуснал рано града.

— Да, това трябва да е Бранкиър.

— А един от стражите близо до Ботъм Бар със сигурност е видял Великия магистър и останалите да се срещат и потеглят заедно.

— Но какво са правили преди това?

— Ами едноокият, Симс, очевидно е прекарал голяма част от времето си в хана, зяпал слугините, а после поскитал доста и е бил видян на много места.

— А покойният Бадълсмиър?

— Някои пристави си го спомнят как се е разхождал сред сергиите близо до Пейвмънт. Определено са го видели да стои на площада заедно с младия сержант, докато са окачвали трупа на Мърстън.

— Ами дьо Моле и Легрейв?

— Дьо Моле наистина е посетил златаря, но Легрейв е прекарал голяма част от времето си по улиците. Ходил е в квартала на ръкавичарите и са го видели да прави покупки. Като че ли е пазел входа, докато дьо Моле е бил вътре.

— Значи всеки от тях е можел да се промъкне в хана близо до „Тринити“, където се е спотайвал Мърстън?

— Да, можели са — отвърна Клавърли. — А, и още нещо. — Помощник-шерифът отпи глътка вино. — Доста по-късно следобед стражите при Ботъм Бар си спомнят как един сержант-тамплиер, същият русокос младеж, когото са видели да се разхожда с Бадълсмиър, напуснал града. Яздел бързо и крещял на хората да се отдръпнат от пътя му.

Корбет въздъхна.

— Това би трябвало да е Скудас, който също е мъртъв. Значи знаем, че всички тамплиери, включително Бадълсмиър, са били в Йорк, когато е станало покушението над краля. Известно ни е, че са били разделени, но са се срещнали пред Ботъм Бар и са напуснали града, преди аз да получа предупреждението на моста над Уз. Определено вече ги е нямало, когато скритият стрелец се опита да ме убие. Единственият тамплиер в града по това време е бил Скудас.

Корбет приседна на ръба на леглото си. „Възможно ли е“, помисли си, „хората, които стоят зад тези нападения — Бадълсмиър и Скудас — вече да са мъртви? И затова ли Бадълсмиър е напуснал града заедно с дьо Моле; за да си осигури алиби, докато неговият приятел и любовник Скудас извърши покушението?“ „Ако е така, — рече си той, като се опита да потисне радостното вълнение, което погъделичка стомаха му, — значи няма да има повече убийства и мога да докладвам на краля, че всичко е приключило.“ Секретарят погледна двамата си събеседници и промърмори:

— Може ли да ме оставите за малко сам?

Клавърли пресуши на един дъх чашата си.

— Имам и още едно съобщение.

— Да?

— Един прокажен, неизвестен рицар, умира във Францисканската болница. Той твърди, че е бил тамплиер, и желае да говори с теб.

— Тамплиер, прокажен! — възкликна Ранулф. — Възможно ли е той да е тайнственият конник, видян в гората до пътя за Ботъм Бар?

Клавърли сви рамене.

— Виж — усмихна се уморено Корбет. — Ранулф ще се погрижи за теб. Но не се отдалечавай. Може да се наложи да си тръгнем бързо.

Когато те излязоха от стаята, Корбет се опита да подреди мислите си. Всички доказателства сочеха, че Бадълсмиър е виновен, но все пак нещо липсваше. Само дето умът му бе твърде претоварен, за да улови и задържи тази подробност. Най-важното бе да отиде в Йорк и да посети болницата за прокажени. Корбет вдигна донесения му от Клавърли списък и порови за златната монета в кесията си. Изведнъж се поспря, понеже се сети за виното, което беше донесъл във Фрамлингъм, и отново се втренчи в списъка.

— Разбира се! — възкликна задъхано. — *In vino veritas*: във виното е истината!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хюбърт Сийгрейв, ханджия и кралски винар, обърса потното си лице, сега добило пепеляв цвят, и погледна уплашено към другия край на писалището, където се беше настанил сър Хю Корбет. Роджър Клавърли, помощник-шерифът, седеше от лявата страна на секретаря, а слугата с лукави очи се беше изправил зад тях. Погледът на Сийгрейв се премести на златната монета, която лежеше на бюрото.

— Естествено, естествено — запъна се той. — Виждал съм такива монети. От добро злато са.

Сетне се обърна жално към вратата, откъдето го гледаха уплашено преbledнялата му жена и младите му синове.

— Затвори вратата, Ранулф — промърмори Корбет. — Да видим сега, мастър Сийгрейв. — Секретарят придърпа стола си до ръба на писалището и се взря в черните и бели квадрати на плота. — Ще започна отначало. Тази монета и други като нея не са дело на някакъв си дребен фалшификатор, а на богат, силен човек. Този човек е открил съкровище, което по право принадлежи на короната, но е решил да го претопи и да отлее от него монети. Той е плащал стоката, преди тези търговци да влязат в Йорк, където със същото злато щели да си купят, каквото им е необходимо. Хитростта е очевидна: короната не получава своето съкровище, търговецът го пази, за да натрупа още богатства, а няколко чуждестранни търговци използват монетите, за да купуват стоки, които да внасят в собствените си страни. Кой би могъл да ги проследи? А и кой би задавал въпроси? Йоркските търговци винаги се радват, когато видят в касите им да се излива добро злато, та паметта им бързо се замъглява.

Корбет поспря, за да отпие от чудесното вино, което Сийгрейв им беше поднесъл, погрешно заключавайки, че секретарят е дошъл само на посещение от учтивост.

— Аз пък — удари се Корбет по гърдите — направих грешка. Помислих си, че може да са тамплиерите. Те вечно подават молби за разрешения да ремонтират сградите си в Йорк, имат лиценз за внос на

стоки от чужбина и разбира се, притежават свои собствени топилни и ковачници. Но защо биха рискували да си навлекат кралския гняв?

Корбет направи пауза. Изпитваше искрено съжаление към този дебел търговец, огънал се пред алчността си.

— Същото обаче важи и за теб, мастър Сийгрейв. Ти имаш поне две топилни в „Зелената мантия“. Също така си подал молба за разрешително да строиш върху съседна пустееща земя. Преди да напусна Фрамлингъм, огледах внимателно сметките на управителя. Ти си предложил цена, далеч надвишаваща пазарната, за празния парцел от другата страна на хана ти.

Сийгрейв отвори уста да проговори, но вместо това покри лицето си с ръце.

— Всъщност грешката ми беше — продължи безмилостно Корбет, — дето приех, че виновникът е кандидатствал за разрешително да внася стоки от чужбина. Но като личен винар на краля за Йорк, ти не се нуждаеш от подобно разрешително. Чуждестранните кораби докарват виното по Уз, разтоварват бъчвите си и ти им плащаш с тези златни монети.

— В действителност съседното парче земя не ти трябва, за да строиш на него други сгради — намеси се Ранулф, — а защото смяташ, че там може да откриеш още съкровища.

— Само че си допуснал една грешка — добави Корбет. — Използвал си едни и същи калъпи и за восъчните печати, и за златото. По ръбовете на някои от златните монети се е набил червен восък.

— Има и други търговци — измънка Сийгрейв, без да вдига очи. Сетне дръпна ръка от плота и Корбет видя потните следи, оставени от пръстите му.

— Мастър Сийгрейв — обади се Клавърли. — Ти си виден гражданин. Същински принц сред търговците. Ханът ти се е прочул, не само в Йорк, но и далеч извън стените на града. Роден си и си отраснал тук. Чувал си легендите: как някога римляните са построили на това място голям град и как преди царуването на Алфред викингите са си направили тук крепост, в която трупаха плячката си. Тук не е необичайно да се намерят няколко чаши и монети. По какво си изровил ти?

— Можем да си отидем — прибави Корбет — и да се върнем с кралските войници. Те ще обърнат целия хан и ще разровят всеки

сантиметър земя. — Той се наведе над писалището. — Погледни ме, мастър Сийгрейв.

Търговецът вдигна уплашен поглед.

— Толкова лесно ми се струваше — избъбли той. — Различни търговци, по различно време. Знаех, че ще си държат езика зад зъбите. Все пак, сър Хю, кой възразява да му се плаща в злато? Но вие сте намерили восък, набит в ръбовете?

Корбет кимна.

— Е, Бог знае как е попаднал там.

Сийгрейв стана, бутна стола си назад и се усмихна мрачно, когато видя ръката на Клавърли да се насочва към камата.

— Не се тревожи, помощник-шерифе, няма да бягам, нито ще правя глупости. Искам да ви покажа какво съм намерил.

Търговецът излезе от стаята си. Няколко минути по-късно се върна с несигурна стъпка, като мъкнеше малък сандък, около две стъпки дълъг и една висок, стовари го върху писалището и отметна капака.

— Мили Боже и всички ангели! — възкликна, Ранулф загледан в купчината златни монети вътре.

— Има и още — добави Сийгрейв.

Той излезе, върна се с кожена торба, развърза връвта ѝ и изсипа скъпоценните предмети до сандъка: златна, обсипана със скъпоценни камъни дарохранителница, инкрустиран със седеф рог за пиене, две чаши с дебел слой сребро отвътре, изображение на Агнеца от чист нефрит, кръст за носене на гърдите с аметисти в четирите му краища.

— Голямо богатство — промълви Сийгрейв. — Намерих го преди около три месеца, когато строителите копаеха в градината. Бяха спрели заради студа и снега. Децата ми си играеха в изкопа. В единия му край намерили камък от улична настилка със странни знаци. Слязох да проверя. — Той помълча малко. — Не знам дали беше канавка или улей за чиста вода, но беше направен от бряст. Пъхнах ръка вътре. — Ханджията поклати глава. — Струваше ми се, че сънувам. Вадох торба след торба, всичките пълни с монети. — Изведнъж раменете му се отпуснаха. — За Бога, сър Хю, как бих могъл аз да изсека такива монети!

— Но те изглеждат толкова нови! — възкликна Корбет. — Кръстовете от двете им страни, червеният восък по ръбовете.

— Направих дискретно проучване в хрониките и летописите на града — отговори Сийгрейв. — Някога Йорк се е казвал Йорвик. Викингските пълчища са си направили лагер тук. — Той посочи скъпоценните предмети, които блестяха на писалището. — Може би някой от главатарите им е заграбил църковно злато и го е претопил, но бидейки суеверен, е изсякъл кръст от двете страни на монетите.

— Свещници — обясни Клавърли. — Сър Хю, трябва да е имало свещници, което обяснява наличието на червен восък.

Корбет вдигна златото и остави монетите да изтекат между пръстите му.

— Странно — промълви той. — А аз, умникът, си помислих, че са прясно сечени.

— Така е — отговори Сийгрейв. — Който и да е направил тези монети, сър Хю, никога не ги е използвал, а ги е скрил заедно с останалата част от съкровището. Трябва да са му донесли същия лош късмет като на мен. Дървените тръби бяха обгорени, както и земята около тях. Не знаех какво да правя — продължи той. — Беше ми омръзнало да ми плащат с лоши сребърни монети, а ако бях предал съкровището на хазната, каква награда щях да получа? Само дете кралските служители щяха да ме разпитват, да намекуват, че съм го откраднал и да използват всички възможни законови уловки, за да го задържат за себе си. И каква част от това тук, сър Хю, щеше да попадне в хазната? Кралските служители не са по-различни от кралските винари — всички бъркаме в меда.

— Можеше да се обърнеш към самия крал — упрекна го Корбет.

— И за това си помислих — отвърна Сийгрейв, — в деня, в който дойдохте тук. Бях на път да си призная, но... — Той сви рамене. — Вече бях затънал до шия. Бях изчакал кралят да дойде в Йорк. В града имаше страшно много непознати — велики лордове, служители на двора, слуги с ливреи: прекрасен момент да похарча златото. Придворните доставчици купуваха стоки и пазарите въртяха оживена търговия. — Лицето на Сийгрейв се сгърчи и по преbledнелите му бузи рукнаха сълзи. — А сега загубих всичко — изломоти той.

Неочаквано вратата се отвори и в стаята влезе съпругата на Сийгрейв с две вкопчени в полите ѝ дечица.

— Какво ще стане? — попита тя. Хубавичкото ѝ лице беше изопнато, тъмните ѝ очи приличаха на кладенци, пълни със страх.

— Изчакай отвън, мистрес Сийгрейв — отговори Корбет. — Кралят иска своето съкровище, а не човешки живот. Това, което е направил съпругът ти, е напълно разбираемо.

Той почака, докато вратата се затвори. Сийгрейв вече беше избърсал очите си и го гледаше с очакване.

— Ето какво трябва да направиш, мастър Сийгрейв — заяви меко Корбет. — Поискай аудиенция при краля. Вземи съкровището със себе си. Не споменавай за моето посещение тук... — Корбет помълча. — Не, кажи му, че съм вечерял тук и че си ме попитал дали не е възможно да бъдеш приет от Негово Величество.

— А после? — попита тревожно Сийгрейв.

— Хвърли се в краката му — продължи Корбет. — Сетне отвори чувалите. Повярвай ми, мастър Сийгрейв, кралят ще те целуне като свой брат, стига да му предадеш всичко!

— Искаш да кажеш... — промълви задавено ханджията.

— О, за Бога, човече! — викна Корбет. — Намерил си злато и си похарчил част от него: то ще бъде приспаднато от дела ти.

— И няма да има глоба, няма да има затвор? — възкликна Сийгрейв.

Корбет се изправи на крака.

— Мастър Сийгрейв — отвърна сухо той, — ако си изиграеш добре картите, вероятно ще получиш рицарско звание.

Ханджията се опита да го задържи, като пелтечеше, че иска да му се отплати богато. Корбет наистина остана малко, но само колкото да си изпие виното и да увери сащисания Сийгрейв, че семейството му няма защо да се бои от него.

— Вярно ли е това? — промърмори Клавърли, използвайки един момент, в който двамата бяха останали сами в стаята.

— Че какво толкова е станало, Роджър? — засмя се хитровато Корбет. — Сийгрейв просто се е поддад на алчността си. Ако наказвахме всеки за това, нямаше да ни стигнат бесилките в страната. — Той вдигна ръка. — Но трябва да си държиш устата затворена.

— Имаш думата ми, сър Хю.

Когато свършиха, Сийгрейв ги изпроводи до конюшните. Там подръпна разтревожено ръкава на Корбет.

— Сър Хю, имам да призная и едно последно нещо.

— Още ли съкровища има? — възкликна изненадано Корбет.

— Не, става дума за деня, когато дойдохте тук. Стори ми се, че следите някого.

— Какво имате предвид? — попита Корбет.

— Ами в деня, когато кралят влезе в Йорк, в този хан, както и във всички останали в града, беше много оживено. По едно време влязоха двама тамплиери. Единият беше от командирите. Разбрах го по приказките му. Беше с гола глава и сивкаво лице; нисък, набит мъж.

— Бадълсмиър! — възкликна Корбет.

— Придружаваше го един млад сержант. Беше рус, с чуждестранен акцент. Помислих си, че може би идват за съседното парче земя, затова ги приех лично и им заговорих за плановете си. — Сийгрейв се покашля. — Честно казано, те просто ме изтърпяха. Сетне поискаха стая, като казаха, че имат да обсъждат разни работи насаме, далеч от очите и ушите на любопитните. Подчиних се; това беше рано сутринта. Около обяд по-старият си замина, а по-младият тръгна, малко преди твоето пристигане... — Сийгрейв помълча. — Реших, че трябва да ти кажа.

Корбет му благодари и го успокои. Когато излязоха от двора на конюшните, той слезе от коня си и го поведе за юздите. Озадаченият Клавърли, вперил любопитен поглед в него и Ранулф, ги последва през тесните улички и сокаци. Накрая влязоха в тихото гробище на една църквица.

Корбет приседна на някакъв очукан надгробен камък и се загледа в коня си, който хрупаше лениво високата свежа трева.

— Ако бях поне наполовина толкова умен, за колкото се имам, щях да съм най-хитрият от кралските служители — въздъхна той. — Истината е, че се лутам като слепец. И да напипам нещо, то ще е по-скоро случайност, отколкото резултат от умения.

— Но все пак откри кой е фалшификаторът — подхвърли окуражаващо Ранулф.

— Чиста случайност. Мислех си, че червеният восък доказва вината му, но се оказа, че не е така.

— Защо не го арестува? — попита Клавърли.

— Казах ти — отвърна Корбет. — Проявил е алчност, но все пак е баща и съпруг, и аз не искам да си цапам ръцете с кръвта му. А ето че имаме Бадълсмиър и Скудас — продължи той. — Появата им в хана ми прилича на любовна среща, използвали са за предлог желанието на

Сийгрейв да откупи онова парче земя. За да избегне всякакви скандали и слухове, Бадълсмиър си тръгва първи, за да се присъедини към Великия магистър. И най-важното, Скудас не би могъл да ме нападне, защото по това време е бил в хана. Така че — Корбет остави коня си да го побутне по врата, — Бадълсмиър и Скудас са мислели за покушение над краля и мен толкова, колкото и над кралицата на феите. Те са дошли в Йорк, за да бъдат заедно. Били са през цялото време в хана.

— Ами предупреждението? — попита Ранулф. — Картата, намерена сред вещите на Скудас: и тя, и другите бележки са написани с почерка на Бадълсмиър!

Корбет стана.

— Чудя се — отвърна той — дали самият Бадълсмиър не е имал някои подозрения? Дали не е нарисувал картата, за да проведе собствено проучване?

Сетне хвана юздите и се качи на коня.

— Сър Хю?

Корбет се отърси от мислите си и погледна надолу към помощник-шерифа.

— Ако искате — предложи Клавърли, — мога да се върна с вас във Фрамлингъм или да ви придружа до болницата за прокажени.

— Не — усмихна се Корбет. — Както се казва в Евангелието, „Доста е на всеки ден злобата му“^[1]. — Той улови ръката на Клавърли. — Ти свърши добра работа, Роджър. Ще се погрижа кралят да узнае за това. Благодаря ти за любезността и помощта.

— Говори се, че си суров човек — рече Клавърли и махна с глава към хана. — Но Сийгрейв до гроб няма да забрави твоето състрадание.

Корбет сви рамене.

— През изминалата година видях много кръв и смърт, мастър Клавърли... — Гласът му се скъса. — Остани със здраве.

И като пришпори коня си, секретарят излезе от гробището. Ранулф остана, за да се сбогува с помощник-шерифа.

— Мъчно му е за дома — прошепна слугата, като се наведе от коня си. — Господарят „Кисела физиономия“ чезне по жена си.

— А ти, Ранулф? — ухили се Клавърли.

Ранулф направи най-благочестивата физиономия, на която беше способен.

— Добродетелта сама по себе си е награда, помощник-шерифе — пропя той.

Сетне, изпроводен от кънтящия смях на Клавърли, Ранулф пришпори коня си, преди господарят „Кисела физиономия“ наистина да изпадне в някой от пословичните си пристъпи на меланхолия.

* * *

Корбет влезе в двора на болницата за прокажени. Един брат мирянин се показва, секретарят му прошепна нещо и дребният човечец кимна.

— Да — промърмори той, — очаквахме ви. Останете тук!

Сетне влезе припряно в болницата и се върна, придружен от един монах.

— Това е брат Анселм, нашият управител.

Францисканецът сграбчи ръката на Корбет.

— Ела — рече той, но се обърна, когато Ранулф понечи да тръгне след тях. — Боя се, че рицарят иска да се види само със сър Хю.

Озадачен, Корбет погледна Ранулф, сви рамене, влезе и пое след монаха нагоре по стълбите. След малко тръгнаха през дългата болнична стая, където болните лежах в редици от двете страни. Всяко легло беше отделено с тъмносини чаршафи, нанизани на забити в стените стоманени пръчки. Помещението беше чисто и миришеше приятно, а бельото и балдахините на всяко легло бяха снежнобели.

— Правим, каквото можем — промълви брат Анселм. — Много от тези хора не са имали достойнство в живота, та поне в смъртта да го познаят.

Когато стигнаха до края на помещението, той въведе Корбет в една почти напълно гола стаичка. Белите варосани стени и мрачното разпятие напомниха на Корбет за килията му във Фрамлингъм. Незнайния лежеше, подпрян на няколко възглавници. Върху тях бе разпиляна русата му, подгизнала от пот коса. Корбет положи всички усилия да скрие отвращението си от ужасните рани и язви, разяждащи лицето на мъжа. Незнайния отвори очи и се помъчи да се усмихне.

— Не се притеснявай — прошепна той. Слюнката образуваше мехурчета по напуканите му устни. — Знам, че не съм красавец, сър

Хю. Братко, едно столче за нашия гост.

Брат Анселм донесе едно и когато Корбет седна, прошепна в ухото му:

— Не му остава много време. Съмнявам се дали ще преживее нощта.

След това си отиде, като затвори тихичко вратата зад гърба си.

Незнайния извърна лице, затвори очи и задиша дълбоко, сякаш събираше последните си сили.

— Ти си сър Хю Корбет, Пазител на тайния кралски печат?

— Да.

— Казват, че си почтен човек.

— Хората казват много неща.

— Добър отговор. Силите ми се стапят, сър Хю, затова ще бъда кратък. Смъртта скоро ще дойде. Кой съм и откъде съм — това не те засяга. Бях тамплиер. Бих се при Акр и когато градът падна, бях пленен и предаден на асасините, които ме държаха затворен с години в своята крепост, „Орлово гнездо“.

Незнайния размърда крайниците си в усилие да намери поне малко облекчение.

— Владетеля на планината — прошепна той, — ме освободи, за да предизвикам хаос в своя орден, да пусна слухове за проявено малодушие.

— Защо? — попита Корбет. — Какви слухове?

— Известна ми е една голяма тайна — пророни немощно Незнайния. — Водачите, които сега са във Фрамлингъм бяха в Акр. Когато градът падна... — Незнайния спря, като се мъчеше да си поеме дъх. — ... Някои тамплиери загинаха. Аз и други бяхме ранени и взети в плен, мнозина отстъпиха. Обаче — пръстите му задраскаха по одеялото — според Владетеля на планината, един английски тамплиер се проявил като истински страхливец. Той напуснал поста си и така мамелюците завзели една стена и ни отрязали пътя. В деня, когато ме плениха, ми разправиха за един рицар-тамплиер, който бягал, захвърляйки меч и щит, докато другите умирали.

— Кой е бил той? — попита Корбет.

— Не зная — отговори умиращият. — Но години и години, докато лежах затворен в онази тъмница, мечтаех да се върна, да разпитам оцелелите къде са били и да им поискам сметка за техните

постъпки. Когато ме освободи, Владетеля на планината ми каза само, че въпросният тамплиер сега е един от водачите на английската ложа. — Незнайния отново помълча. — Попитах го как е разбрал националността, но не и името на тамплиера.

— И?

— Той ми отвърна, че при падането на Акр имало само шестима английски тамплиери: аз, Одо Тарлстън, Легрейв, Бранкиър, Бадълсмиър и Симс. Страхливецът пищял на английски, следователно би трябвало да е един от тях. И сега всичките са водачи на ордена! О, как само напреднаха, докато на мен ми гниеха месата! — Незнайния се усмихна изнурено. — Отидох в горите до Фрамлингъм и ги видях да минават наблизко в цялото си величие.

— Защо му е трябвало на Владетеля да те освобождава и изпраща тук? — попита Корбет.

— Помислих и за това — отвърна със запъване Незнайния. — Разцеплението в ордена е добре известно: още един скандал би ги сринал в очите на западните владетели.

— Но сега ти умираш! — възкликна Корбет. — Защо, когато беше в гората до Фрамлингъм, не отиде да поговориш с дъво Моле?

— Защото... — Незнайния затвори очи. — Защото, сър Хю, искам да умра чист пред Бога. Не, не. — Той поклати глава. — Това не е цялата истина. Докато пътувах из Европа, чух разни истории за ордена; защо да го повличам още по-надолу?

— Защо тогава избра мен?

— Желанието ми за мъст се стопи, сър Хю, но справедливост трябва да се въздаде. Ти ще осведомиш дъво Моле за онова, което знам. Кажу ми да попита всеки от своите преки подчинени къде са били по време на нападението над Акр.

— И нищо повече? — рече Корбет. — Никакви подробности като например за коя стена става дума или в коя част на града?

— Тамплиерите ще разберат — отвърна Незнайния. — Ще задават въпроси. Ще разпитват сами. — Той сграбчи ръката на Корбет. — Закълни се, сър Хю, закълни се, че ще го направиш!

Корбет погледна жестоко разяденото от болестта лице на Незнайния.

— Не се ли страхуваш от допира на един прокажен? — подкачи го умиращият.

— Знам, че заразата не се предава само от едно докосване — отвърна секретарят. — Но да, сър, който и да си, ще кажа на дьо Моле, когато и както намеря за добре. — Той постави ръката на Незнайния обратно върху одеялото. — Има ли нещо друго?

Незнайния поклати глава.

— Не, сега вече намерих покой. Можеш да си вървиш.

Корбет стана и отиде до вратата.

— Сър Хю!

Корбет се обърна.

— Чух да разправят за някакви страшни огньове; страхливецът ги пали, сигурен съм.

Навън в коридора Корбет поседна за малко на една пейка. Имаше нещо важно в изповедта на Незнайния, но какво? Секретарят въздъхна. Реши, че няма да казва на дьо Моле — и на никой друг, нито дори на Ранулф — докато не сглоби сам парченцата от мозайката.

Корбет и Ранулф пристигнаха във Фрамлингъм малко преди заздравяване. Пътуваха мълчаливо, понеже Корбет отказваше да отговаря на въпросите на слугата си. Завариха Малтоут да лежи на леглото на Корбет, прегърнал два тежки, подвързани с велен тома. Той се стресна и замига глуповато към тях, все още стискайки здраво книгите.

— Прощавай, господарю — заизвинява се той, — ама доста ми се наложи да чакам. — И сложи книгите на леглото до себе си.

— Негово величество кралят? — попита Корбет.

— Да, здравата се е разярил; затворил се е в покоите си с дьо Варен и останалите. Наредил е на шерифите да не пропускат тамплиери през пристанищата. Май орденът е изпаднал в голяма немилост.

— Знаем това — побърза да отвърне Ранулф, за да не остане по-назад. — Изпрати ли той някакви съобщения?

— Скоро ще можем да си вървим. Той ще поеме нещата в свои ръце.

— А откри ли нещо за фразите, които ти написах? — попита Корбет. После седна до Малтоут, вдигна една от книгите и я отвори. — За Бога, Малтоут! — възкликна секретарят. — Какво си ми донесъл? „Коментарите на свети Йероним върху Евангелието от Матей“?

— Малко по-навътре е — измънка Малтоут. — Показах онези думи на библиотекаря на абатството и той ви прати тези книги.

Корбет прелисти страниците и едно заглавие прикова погледа му.

— „*Liber Ignium*“, „Книга за огъня“ — прошепна той. — Да, същата фраза, която намерих в ръкописите на Одо.

Корбет вдигна втория том, сборник с философски писания. Прелисти и него. По едно време спря и се усмихна. Беше намерил, каквото търсеше: „*De Secretis Artis*“^[2].

— Съчиненията на брат Роджър Бейкън — поясни той, — за тайните на природата. Бейкън беше францисканец, възпитаник на Оксфорд. Ексцентричен саможивец; беше построил обсерватория на моста Фоли и прекарваше голяма част от времето си в наблюдения на звездите.

— Познаваш ли го? — попита Ранулф.

— Слабо — отвърна Корбет. — Понякога четеше лекции в Оксфорд. Беше нисък, набит човек със загоряло лице и голяма брада. Имаше лошо зрение, но глас като камбана. Някои го смятаха за побъркан, други за голям мислител.

— И как ще ни помогнат тези книги? — попита Ранулф.

— Не знам. Може и да не успеят.

— Бъди внимателен с тях — прекъсна го Малтоут. — Онзи библиотекар ме накара да положа клетва и да подпиша документ. После трябва да ги върнем веднага в библиотеката на абатството.

— Някой тук знае ли, че си ги донесъл?

— Не — отвърна Малтоут. — Тамплиерите не ми обърнаха много внимание. Един от войниците ми разказа какво се е случило: за тайнствения огън, за смъртта на лорд Бадълсмиър и другия. Шушука се, че са били любовници. — Чу се звън на камбана и той млъкна. — Сега има заупокойна служба и само неколцина знаят, че съм тук.

Корбет стана и се приближи до прозореца. Слънцето все още грееше, но започваха да се трупат облаци, тъмни и навъсени.

— Ще има буря — отбеляза той. — Бъдете внимателни — предупреди ги през рамо. — Не се скитайте сами из имението.

— Господарю — продума Ранулф, като се приближи зад него. — Мислех си, дали си спомняш турнира? Дьо Моле отбеляза как Легрейв държи копието в лявата си ръка.

— Да, да, спомням си.

— Бранкиър също пише с лявата ръка.

— Какво общо има това с цялата работа?

— Ами нападателят в библиотеката. Казахте, че е бил с шлем и наметало...

Корбет се обърна и потупа слугата си по рамото.

— Браво на теб, най-умни сред писарите! — извика той. — Малтоут, донеси ми онези книги. Ранулф, ти имаш арбалет. Хайде, да се върнем в библиотеката.

Корбет излезе забързано от стаята. Ранулф остана за малко, за да разправи тихичко на Малтоут какво се е случило в негово отсъствие. Каза му за Сийгрейв и посещението в болницата за прокажени, но закле младия вестоносец да мълчи.

— Или — отбеляза мрачно — Корбет ще се погрижи да те понижат до най-низшия слуга в кралските кухни. — Но млъкна внезапно, понеже Корбет се беше върнал в стаята.

— Чакам! — рече нетърпеливо той. — Малтоут, донеси онези книги! Ранулф, арбалета!

Навън денят гаснеше. Небето бе станало тъмнопурпурно, а в далечината се чуваше първият грохот на гръмотевици. Над горите северно от имението пък слабо проблясваха светкавици. Тримата минаха покрай църквата, откъдето тамплиерите още не бяха излезли. Тихите звуци на заупокойната молитва се процеждаха зловещо през прозорците от цветно стъкло. Библиотеката беше отключена, но тъмна. Корбет запали няколко свещи, увери се, че капачетата им са здраво закрепени, и отиде до мястото, където бе седял при пристигането на нападателя. На двамата си слуги каза да останат до вратата, сетне нареди на Ранулф да се престори, че го напада.

— Аз съм десняк, господарю — подвикна слугата му. — Както повечето хора. Държа арбалета здраво с дясната ръка и дърпам лебедката с лявата.

Корбет го гледаше внимателно.

— Ако бях левак — продължи Ранулф, — щеше да бъде точно обратното, ето така.

Той премести арбалета в другата си ръка, но дръпна лебедката далеч по-несръчно.

Корбет затвори очи, мъчейки се да си припомни онзи съдбоносен следобед. Сетне поклати глава и ги отвори.

— Хайде още веднъж, Ранулф. Тръгни бавно напред.

Ранулф се подчини. Малтоут, все още с книгите в ръце, остана до вратата.

— Е, господарю? — попита Ранулф, вече само на около метър от него. — Успя ли да си спомниш?

— Държеше го в дясната ръка — заяви Корбет. — Да, определено в дясната.

— Значи нападателят може да е Симс или дьо Моле. Легрейв и Бранкиър са леваци. Бадълсмиър е овъглен труп, същото важи и за Скудас. Още повече, вече знаем, или поне така си мислим — продължи Ранулф, — че нито Бадълсмиър, нито Скудас са участвали в тази работа.

Корбет само поклати глава и загаси свещите. Тримата излязоха от библиотеката и тръгнаха да прекосяват площадчето. Тамплиерите вече излизаха от параклиса. Дьо Моле, заобиколен от своите подчинени, махна на Корбет да дойде при него.

— Сър Хю — опита да се усмихне Великият магистър. — Чудехме се къде си. Даже ни мина през ума, че може да си ни забравил.

— Бях по кралски работи в Йорк — отвърна Корбет. После хвърли набързо поглед през рамо и благодари Богу, задето Малтоут бе проявил достатъчно разум да скрие книгите под наметалото си.

— Погребахме нашите мъртъвци — продължи с равен глас дьо Моле, загледан в тъмнеещото небе. — И както личи, и природата ще оплаче тяхната смърт. Сър Хю, налага ни се да вземем някои решения. Ще бъдеш ли наш гост на вечеря?

— Нали няма да има никакви погребални обреди? — поинтересува се Корбет.

— Не и за Бадълсмиър! — каза троснато Бранкиър и пристъпи напред. — С това се приключи, сър Хю.

— И считате, че Бадълсмиър е виновникът? — попита дръзко Корбет.

— Доказателствата са убедителни — отговори дьо Моле. — Порочната му връзка със Скудас, недоволството му, картата на Йорк с отбелязаните места, откъдето е трябвало да мине кралят, предупреждението на асасините. Какви повече доказателства са нужни? Независимо от кралската заповед, вече прекалено дълго сме

затворници. Възнамерявам до три дни да отида в Йорк и да поискам аудиенция при краля. Другарите ми също имат работа. Не можем повече да чакаме. Случаят е разрешен: Бадълсмиър е виновникът.

— Аз пък не мисля така — отвърна Корбет.

Тамплиерските водачи, и досега неприкрито враждебни, започнаха да се държат още по-заплашително. Те заобиколиха секретаря, хвърлиха церемониалните наметала на ордена и започнаха да посягат към дръжките на мечовете и камите си. Корбет обаче остана невъзмутим.

— Не ме заплашвай, монсенъор.

— Никого не заплашвам — отвърна дьо Моле. — Просто се изморих и взе да ми се повдига от всичките тези интриги и мистерии, пожари и убийства на стари другари. Това са истински трагедии, но аз съм френски поданик и Велик магистър на тамплиерския орден. Възразявам срещу задържането ми като затворник в едно от собствените ни имения.

— Тогава иди, щом желаш, монсенъор. Но едно ще ти кажа: всеки от вас, дръзнал да направи това, ще бъде арестуван като изменник. И не ми цитирайте името на Бадълсмиър. Той може и да е бил содомит, недоволен, но не е извършил никакво престъпление. В деня, когато беше извършено покушението над краля, той се е бил затворил в стаята си в хана „Зелената мантия“. Напуснал е града, преди да ми бъде изпратено предупреждението. И Скудас не е можел да ми изпрати онази бележка, нито пък да се опита да ме убие, докато минавах през Йорк.

Погледът на дьо Моле стана колеблив.

— Ами картата? — попита той. — Предупреждението? Разписката за получени пари?

— Да, помислих и върху това — отговори Корбет и погледна към Симс, който беше извадил наполовина камата си. — Дръпни си ръката от тази кама — предупреди го секретарят. — И си гледай невестулката.

Здравото око на Симс се впери гневно в дьо Моле, но последният кимна едва забележимо.

— Говореше за Бадълсмиър — продума Великият магистър.

— Бадълсмиър е смятал, че убиецът е член на вашия орден — продължи Корбет. — Провеждал е собствено разследване. Нарисувал е тази карта с цел, която до този момент не ми е известна. Преписал е

също така предупреждението, за да го изучи по-обстойно. Накратко казано, монсеньор, човекът, когото преследвам, все още е жив и здрав. Горкият Бадълсмиър загина, за да бъдем заблудени.

Изведнъж всички се обърнаха. Дотича един сержант и започна да си пробива път към дьо Моле, Когато стигна до него, му прошепна нещо на ухото.

— Какво има? — попита Корбет.

— Може да е важно, може и да не е — отвърна Великият магистър. — Но един от нашите оръженосци, Джослин, е изчезнал, вероятно е избягал. — Дьо Моле погледна към Ранулф над рамото на Корбет. — И кажи на слугата си да свали този арбалет. — Сетне вдигна ръка и щракна с пръсти. — Останалите да ме последват. Сър Хю — добави той извинително, — ти все още си наш гост. Непременно ела на вечеря.

Корбет остана на мястото си, докато тамплиерите се изнизиха, шумолейки с плащовете си. Камъчетата под ботушите им хрущяха. Малтоут изстена и приклегна.

— Господарю, тия книги тежат като чувал с камъни.

Ранулф прибра стрелата на арбалета в колчана. Корбет се обърна тромаво. Краката му тежаха, сякаш бяха пълни с олово. Той раздвижи врат, за да поотпусне схванатите си мускули.

— Мислиш ли, че Бадълсмиър е бил убит, понеже е знаел прекалено много? — попита Ранулф.

— Възможно е — отвърна господарят му. — Но все още не виждам никаква логика в тези убийства. Великият магистър е прав: не можем още дълго да го задържаме тук.

— Кралят наистина ли ще ги арестува?

— Съмнявам се. По ранг дьо Моле е равен на най-високопоставените благородници, освен това е поданик на Филип Френски. Кралят може да недоволства и пуфти, да го задържи на някое пристанище и да го заплаши, че ще конфискува собствеността на ордена. Но в крайна сметка дьо Моле ще напусне страната и ще подаде оплакване до папата.

— И така убиецът ще се измъкне?

— В този случай, Ранулф, нищо чудно да го направи. Но нека не разочароваме нашите домакини. Трябва да се измием и преоблечем.

Върнаха се в крилото за гости. Известно време Корбет седя и разглежда донесените му от Малтоут книги. Прочете първата глава от трудовете на Бейкън, но не можа да намери нищо интересно в нея. Той хвана книгата с две ръце и се замисли над предсмъртните думи на Незнайния в болницата за прокажени. Какво ли беше значението на неговата изповед: твърдения за проява на малодушие сред тамплиерите преди толкова много години в Акр? Ами ако страхливецът бе тук, във Фрамлингъм? Навън се разрази буря: дъждът заплющя по прозореца, над имението проехтя гръм, светкавица озари дърветата и двора с бяла светлина.

— Има ли нещо интересно в тези книги? — поинтересува се приближилият се зад гърба му Ранулф.

Корбет се почеса по главата.

— Нищо. — Сетне стана и вдигна късото си палто. — Това може да почака. Чудя се какво ли ще стане сега?

Ранулф го погледна недоумяващо.

— Питам се дали истинският убиец не си е мислел, че ще се задоволя да посоча Бадълсмиър като виновник?

— Значи все още сме в опасност? — попита Ранулф.

— Възможно е, но ела... — Той млъкна, когато проехтя камбаната, едва доловима сред тътена на гръмотевиците. — Нашите домакини ни очакват.

Когато привършиха с приготовленията си, те си наметнаха плащовете и изтичаха през дъжда до главния вход на сградата. Дьо Моле и водачите на ордена ги очакваха в залата. Корбет едва се сдържа да не потрепери при тази гледка. Отвън гърмеше и святкаше, а вътре всички факли бяха запалени и редицата свещи по цялото протежение на масата хвърляше дълги сенки, които танцуваха по стената. Корбет и придружителите му бяха посрещнати студено. Дьо Моле им посочи с ръка къде да седнат: Корбет от лявата му страна, Ранулф и Малтоут в другия край на масата. Великият магистър каза молитвата и слугите донесоха блюдата от кухнята. Корбет откри, че му е трудно да се храни, че се взира внимателно в чашата си и пие от виното, едва след като останалите отпият от същата кана.

— Нямах ни доверие, сър Хю — промърмори дьо Моле и сложи в устата си парче хляб.

— Присъствал съм и на много по-весели трапези — отвърна Корбет.

Вечерята продължи. Легрейв се помъчи да завърже разговор, но дьо Моле беше потънал в собствените си мисли, а Симс и Бранкиър бяха вперили каменни погледи в масата, твърдо решени да не обръщат внимание на Корбет и другарите му. Вечерята вече бе към своя край, когато някой почука силно на вратата. Корбет се обърна на стола си и точно в този момент вътре се втурна един сержант.

— Монсеньор! — рече задъхано той. — Монсеньор, дошли са кралски войници!

Дьо Моле се надигна, но точно в този момент вратата се разтвори с трясък и един подгизнал капитан от кралската гвардия влезе в залата. Зад него двама от хората му бутаха окован човек, от чийто плащ капеше вода.

— Монсеньор! — обяви капитанът. — Извинявам се за неудобството, което ви причинихме с ненадейното си пристигане. Смятаме, че това е един от вашите хора.

Сетне сграбчи затворника, блъсна го напред и му дръпна качулката. Корбет впери невярващ поглед в небръснатото, мокро лице на сър Бартольмю Бадълсмиър.

[1] Евангелие от Матей 6:34 — (Бел.ред.) ↑

[2] „За тайните изкуства“ — (Бел.ред.) ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Всички се втрещиха от ужас. Водачите на ордена наскачаха с ками в ръце, събаряйки столовете си на пода. В залата връхлетяха още войници с извадени мечове и заредени арбалети. Капитанът на кралската гвардия даде отсечено някакви заповеди и подчинените му се наредиха в малък кръг около затворника, с гръб към него и приготвени оръжия. Корбет се окопоти от изненадата и кресна за тишина. Същевременно огледа набързо водачите на ордена: всички, включително дьо Моле, имаха вид, сякаш са видели призрак.

— Тишина! — изрева Корбет и извади от кесията си тайния печат, който носеше навсякъде със себе си. — Всеки в тази стая да прибере оръжието си. Аз представлявам краля. — Той продължи, колкото му глас държеше. — Нося кралска заповед и ще счита за измяна всяка съпротива!

Заплахите му отслабиха напрежението — мечовете се прибраха, дьо Моле издаде няколко резки заповеди. Сержантите-тамплиери се оттеглиха, кралската гвардия също се поуспокои. Корбет се приближи до капитана, който свали тежкия си, островръх шлем, взе го в ръка и обърса потта и водата от лицето си. Затворникът му стоеше, олюлявайки се, сякаш не съзнаваше какво става.

— Сър Хю — протегна ръка капитанът. — Аз съм Ебюло Монтибъс. Нося ти поздрав от краля.

Корбет му стисна ръката.

— Не съм си и помислял — продължи капитанът, — че може да ме посрещнат така. Все пак човекът не е направил нищо лошо.

— Дълга история, капитане.

Симс пристъпи напред, улови Бадълсмиър, точно преди да се е строполил на пода, и му помогна да седне на един стол.

— Щом не е направил нищо лошо, защо е окован във вериги? — попита троснато Бранкиър. Сетне напълни чаша вино и я подаде на затворника.

— Съвсем просто е — изсумтя Монтибъс. — Заповедта на краля беше съвсем ясна — никой тамплиер не бива да напуска пределите на Фрамлингъм.

— Къде го намерихте? — попита Корбет.

— Опитваше се да се промъкне през Микългейт Бар. Не беше облечен като тамплиер, но в дисагите му имаше достатъчно доказателства, за да се разбере кой е. Градските пристави го арестуваха. Беше задържан в крепостта и кралят нареди да бъде върнат тук. — Капитанът, млясна с устни и погледна към масата. — Ужасна нощ. Хората ми са премръзнали и гладни.

— Тогава бъдете наши гости — намеси се припряно дьо Моле. — Легрейв, отведи гостите ни в кухнята. Веригите могат да бъдат махнати, нали?

Монтибъс се съгласи. Оковите на Бадълсмиър бяха отключени и мигом издрънчаха на пода. Бадълсмиър обаче продължаваше да седи като вцепенен. Само от време на време примигваше или отпиваше жадно от чашата. Придружителите му изчезнаха в кухнята; остана само Монтибъс. Корбет си седна на мястото. Малтоут стоеше ококорен, със зяпнала уста.

Ранулф, доволен от неочакваното развлечение, се ухили до уши, доближи Корбет и му прошепна в ухото:

— Нищо не е толкова, каквото изглежда на пръв поглед, нали, господарю?

— Извършил ли е някакво престъпление? — попита дьо Моле.

— Доколкото ни е известно, не — отговори Монтибъс. — Освен дето е нарушил кралската забрана.

— За пръв път в живота — отбеляза смеешком Ранулф, докато отново заемаше мястото си — ми се случва да седна на една маса с човек, който би трябвало да е мъртъв, опят и погребан.

— Млъквай! — изръмжа Бранкиър с побеляло от ярост лице.

В отговор Ранулф само му се усмихна. Бадълсмиър стовари чашата си на масата, въздъхна дълбоко, отпусна рамене и по бузите му се затъркаляха сълзи. Монтибъс не обърна внимание на това, само придърпа към себе си едно блюдо с парчета пилешко и свинско. Започна да яде лакомо, но изведнъж, най-сетне осъзнал думите на Ранулф и усетил напрегнатото мълчание, вдигна поглед.

— Какво? — Лицето му стана сериозно, докато оглеждаше събралите се. — Какво имаш предвид, като говориш за човек, който би трябвало да е мъртъв и погребан?

— Капитане — намеси се Корбет, — нахрани се и си изпий виното. Ти и хората ти можете да останете за нощта. Сигурен съм, че гостоприемството на монсеньор ще се простре и дотам. Сър Бартольмю, имам да ти задам някои въпроси, макар че не му е тук мястото.

— Не, не е — вметна дьо Моле и се изправи. — Бранкиър, сър Хю, отведете Бадълсмиър в стаята ми.

Корбет прошепна на Ранулф да наглежда кралския гвардеец и последва тежко стъпващия, придържан от Бранкиър Бадълсмиър през вратата и по коридора до стаята на Великия магистър. Там Бадълсмиър поседя, като си мърмореше нещо, търкаше устата си с ръка и се озърташе с празен поглед.

— Побъркал се е — отбеляза Бранкиър.

— Сър Бартольмю! — кресна дьо Моле. — Трябва да ни кажеш какво се е случило! Стаята ти изгоря. На леглото бяха намерени труповете на двама мъже, овъглени до неузнаваемост. Помислихме, че единият си ти.

Бадълсмиър вдигна глава.

— Аз съм червей, не човек — продума с монотонен глас. — Моите грехове, моите грехове са винаги пред очите ми!

— Какви грехове — попита тихо Корбет, като придърпа едно столче и седна точно срещу тамплиера. — Какви грехове, Бартольмю?

Бадълсмиър вдигна глава.

— Содомия — изхриптя той. — Грехът ми крещи възбог за отмъщение.

— И все пак — отвърна Корбет, цитирайки Библията, — „Да бъдат греховете ви и като багрено, — като сняг ще избеля“^[1]. Ти обичаше Скудас, нали?

Бадълсмиър започна да дърпа един конец от подгизналите си панталони.

— Станах тамплиер — започна бавно той — като младеж. Искях да бъда рицар в лъскава броня, да умра за кръста. Не, дори още преди това, като дете. Спях в стаята на майка си. Тя водеше у дома разни мъже. Чувах я как стене и дращи в леглото. Още като бях на

четиринадесет, вече знаех, че никога не ще обладая жена. Искях да бъда непорочен, студен като лед и бял като сняг: чист и богобоязлив. — Бадълсмиър направи гримаса. — Такъв и бях. Станах тамплиер, воин, монах, свещеник. Имах изкушения на плътта, но винаги успявах да им устоя. Докато не срещнах Скудас. Отначало го обичах като сина, който никога нямаше да имам, но винаги бях искал. Кожата му беше гладка, бяла като коприна...

— И сутринта, когато отидохте в Йорк — прекъсна го Корбет, — видяхте обесения Мърстън и влязохте в „Зелената мантия“?

Бадълсмиър кимна.

— И Скудас дойде с теб?

— Да, бяхме в една и съща стая. Но Скудас се бе променил. Започна да ме заплашва; намекваше, че ще се оплаче. — Бадълсмиър замълча. — Не биваше да прави това: подиграваше ми се, че съм старец; каза ми, че е срещнал друг човек, Джослин, от свитата на Бранкиър. Напуснах разгневен хана, присъединих се към дъо Моле и заедно с всички се върнах във Фрамлингъм.

— А в нощта, когато стана пожарът? — попита Корбет.

— Скудас се промъкна в стаята ми. Помислих, че е дошъл да се сдобрим, но с него беше Джослин. Двамата седнаха и започнаха да ме дразнят, заплашваха да ме опозорят. По едно време не издържах на подигравките им, излязох от стаята и затръшнах вратата зад гърба си. Смехът им продължаваше да отеква в ушите ми. В имението беше тихо. Бях оставил виното в стаята си, затова взех една кана от килера и излязох на двора. Нарочно се скрих; не исках да срещам никого. Заобиколих лабиринта и навлязох сред дърветата. Нощта беше топла и аз заспах. Чувствах се изтощен. Бях попрекалил с пиенето. Когато се събудих, беше тъмно, макар да виждах, че слънцето скоро ще изгрее. Станах. Бях схванат и всичко ме болеше. Вече се готвех да тръгна към имението, когато чух виковете и зърнах пламъците. Дори на мястото, където бях застанал, миришеше силно на дим.

Той млъкна и се почеса по брадичката.

— И избяга? — попита Бранкиър.

Бадълсмиър се поколеба. Вратата се беше отворила и Симс и Легрейв влязоха вътре.

— Кралските гвардейци ще се съдерат да плюскат — изрева Симс. — Когато свършат с копанята, ще ги отведе в кочината.

Корбет се направи, че не е чул обидата.

— Защо избяга? — попита той.

— Предполагам, че се паникьосах — отвърна Бадълсмиър. — Беше очевидно, че някой е загинал в стаята ми. Щяха да обвинят мен. Каквото и да направех, щях да бъда осъден. Тайният ми грях щеше да излезе наяве. И още по-лошо, можеше да ме обвинят, че аз съм подпалил огъня, и да понеса отговорност за смъртта на други. Беше съвсем лесно: дисагите ми бяха с мен, затова просто се прехвърлих през стената. Известно време живях на открито близо до Йорк, но ми трябваха кон и друг кат дрехи. — Той махна безпомощно с ръце. — Останалото го знаете.

— Как разбра, че някой е загинал в стаята ти?

— Приблжих се, доколкото можех, до сградата, та разбрах от виковете и крясъците. Започнах да си мисля: дали убиецът не бе решил да отнеме моя живот? Дори да докажех невинността си, пак щяха да ме обвинят, че съм убил Скудас. — Той покри лицето си с ръце и зариди тихо.

— Джослин също е загинал — отбеляза Корбет.

— Но как? — зачуди се Бадълсмиър. — Двамата бяха млади и пьргави. Можели са да избягат.

— Нали си оставил вътре кана с вино? — настоя Корбет.

Бадълсмиър примигна бавно.

— Виното? — повтори Корбет. — Колко имаше от него?

— Една кана, пет-шест чаши. — Челюстта на Бадълсмиър увисна. — Да не искаш да кажеш, че в него е имало нещо? Че са били отровени или упоени?

— Това е единственото обяснение.

— Но аз не бих му направил нищо лошо! — проплака Бадълсмиър. — Никога не бих сторил зло на Скудас!

— Кога остави виното в стаята си?

— Рано следобед: най-доброто рейнско. Сложих го в купа със студена вода, за да се охлади.

— И пи ли от него?

— Да, да, изпих около половин чаша. След това пристигнаха Скудас и Джослин. Ядосах се от подигравките им, хвърлих чашата на пода и излязох.

— Сър Бартольмю — продължи Корбет, — всичките ти вещи са унищожени от огъня, но сред тези на Скудас открихме карта на Йорк и предупреждението на асасините, и двете изписани с твоя почерк, както и подписана от Мърстън разписка за получени пари.

Очите на Бадълсмиър добиха потайно, лукаво изражение: смяната на настроението му бе така внезапна, че Корбет се запита дали човекът е съвсем с ума си; дори дали той не е убиецът, Стрелеца.

— Книжата — повтори той, — моля ви. Защо би държал Скудас подобни документи в себе си?

Бадълсмиър се покашля и облиза устни.

— Бих искал малко вино, сър Хю.

Бранкиър напълни една чаша от страничната масичка и я пъкна в ръката му.

— Отговори на въпроса ми — настоя Корбет.

— Тук нямаш власт — намеси се Бранкиър.

— Напротив, има! — сопна му се дьо Моле. — Сър Бартольмю, отговорете на въпроса!

— Ще отговоря — каза Бадълсмиър и се поизправи на стола си. — Макар да не обичам хора, дето си пъкнат носа, където не им е работа. Каквито и да са греховете ми, все още съм тамплиер. Не си ми приятен, Корбет. Присъствието ти тук ме обижда. Ордена има свои собствени ритуали и правила.

— Книжата? — рече остро Корбет.

— Провеждах собствено разследване — отвърна троснато Бадълсмиър. — Нарисувах картата и преписах предупреждението, за да си помогна. Дадох едно копие на Скудас и го помолих да държи очите и ушите си отворени. Ако стаята ми не беше изгоряла, щяхте да намерите още копия от тях. — Той сви рамене. — Но не знам за никаква разписка от Мърстън.

— Защо пламна стаята ти? — попита Корбет.

— Не знам.

— И в нея е нямало нищо, което би могло да предизвика подобен ад?

— Нищо. Дрехи, пергамент, няколко книги и нищо повече!

— А газена лампа? — подхвърли Корбет.

— Нищо, казах — отговори Бадълсмиър, но извърна очи. Корбет разбра, че този опозорен тамплиер има някои подозрения.

— Какво ще стане с мен? — прошепна Бадълсмиър и погледна умолително дьо Моле.

— Ще бъдеш затворен на хляб и вода — отвърна Великия магистър. — А когато тази работа приключи и кралският секретар ни остави на мира, ще бъдеш изправен на съд пред другарите си. Ако желае, Короната също може да те накаже за нарушаване на кралската заповед.

Бадълсмиър кимна.

— Ще бъда съсипан, нали? — промълви той, сякаш на себе си. — Ще ми махнат шпорите, ще ми отнемат рицарското звание. Сър Бартольмю Бадълсмиър, командир в ордена на тамплиерите, ще бъде понижен до кухненски слуга в някоя забутана крепост.

Той стисна юмруци и изгледа така свирепо Корбет, че ръката на секретаря неволно се насочи към дръжката на камата. Усещаше и омразата на останалите: макар Бадълсмиър да бе опозорен, подобно на всяка затворена общност, тамплиерите ненавиждаха да им се натрапват външни хора. Корбет стана на крака.

— Монсеньор, аз свърших. Настоявам обаче сър Бартольмю да бъде охраняван добре. — И тръгна към вратата.

— Корбет! — извика Бадълсмиър. Гледаше го някак странно. — Истината е на речния бряг.

— Какво искаш да кажеш?

Бадълсмиър започна да се смее, заклати глава и му махна с ръка да си върви. Корбет се поклони на дьо Моле и тръгна към стаята си. Там го чакаха Ранулф и Малтоут, които веднага го отрупаха с въпроси.

— Не знам — отговори им Корбет. — Не знам дали Бадълсмиър казва истината, дали си е загубил ума или в действителност е убиецът. Малтоут, къде са онези книги?

Куриерът му ги измъкна изпод леглото.

— Всички ще спим тук — заяви Корбет. — И тази нощ... — той се настани удобно на леглото и отвори едната книга — ... ще разгадая загадката.

Секретарят прекара нощта в четене и препрочитане на безчет страници, докато слугите му хъркаха в дълбок младенчески сън. От време на време клепачите му натежаваха. Той задремваше за малко, сетне се стряскаше и отиваше да си наплиска лицето с вода или да смени свещите, когато от тях останеше твърде малко. Най-сетне

осъзна, че няма какво повече да прави. Последните глави на Бейкър бяха истинска мистерия, но Корбет се чувстваше въодушевен. Вече знаеше източника на тайнствения огън. Призори потъна в кошмари, озарявани от бушуващите пламъци на дяволския огън.

По едно време Ранулф го разтърси.

— Господарю, десет часа е.

Корбет се надигна и изстена, заслонявайки очи от слънчевата светлина, която нахлуваше през отворените капаци на прозорците.

— С Малтоут сме станали от часове. Закусихме в трапезарията; добре се нахранихме, макар че тамплиерите ни гледаха свирепо. Монтибъс си е отишъл.

Корбет изстена.

— О, не! — Той спусна крака от леглото, потърка лице и бутна книгите настрана. — Искаше ми се да остане. Можеше да ни осигури известна защита.

Лицето на Ранулф стана сериозно.

— Все пак тамплиерите не биха нападнали кралски пратеници, нали?

— О, не да ни нападнат, но ти и аз, скъпи мой Ранулф, може да преживеем някой ужасен инцидент.

— Кажу ми какво открихме — подкани Малтоут Ранулф от столчето, където кърпеше едно кожено стреме.

— А, да. — Ранулф подаде на Корбет едно вързопче.

— Развържи го, но внимателно, господарю.

Корбет се подчини и видя някакви обгорени останки от кожа.

— Какво е това? — Той докосна едно от парченцата и то се разпадна на люспи. Малка част от него остана гладка и непокътната.

— Кожа — обясни Ранулф. — Парчета кожа. Намерихме ги в гората, където бяха онези следи от изгорено. Тези парченца бяха издухани от вятъра.

Корбет постави внимателно вързопча на леглото и започна да взема едно по едно парченцата и да ги оставя обратно. След това се изправи, протегна се и си съблече дрехата и ризата. Докато си миеше лицето и ръцете, каза на Малтоут да вземе малко гореща вода от кухнята, понеже трябвало да се обръсне.

— Е? — попита нетърпеливо Ранулф. — Какво мислиш?

— Това са обгорени парчета кожа — отвърна Корбет, като търкаше ръцете си с малкото парче сапун, което беше купил от един търговец в Бевърли. — Може да са части от кожена торба, използвана за носене на онова, което древните са наричали „дяволски огън“.

Ранулф веднага започна да го разпитва, но Корбет само поклати глава и когато Малтоут се върна, се съсредоточи в бръсненето, като помоли Ранулф да държи огледалцето.

— Когато свърша — усмихна се господарят на слугата си, — ми донеси нещо за ядене от кухнята; внимавай обаче кой го приготвя. Докато се храня, ще ви разкажа цялата история.

Когато Корбет се избърса, Ранулф излезе забързано и се върна с ленена покривка, няколко хлебчета и чаша бира.

— И така — започна Корбет, потърка брадичката си и седна на масата. — Сега, след като се измих, нека ви кажа какво имаше в тези книги. Първо, онзи огън не е сатанинско, а човешко дело.

Той отхапа парче от едно от хлебчетата и Ранулф запристъпя нетърпеливо от крак на крак.

— Отначало — продължи Корбет — си помислих, че може да се запалва от някакъв вид масло, но това не е безопасно. Понякога маслото се запалва трудно, особено когато се втвърди. Брат Одо, Бог да даде покой на душата му, също е съзнавал това. Сигурно е огледал хрониката си и си е спомнил за огнените снаряди, които сарацините са хвърляли в Акр. В тях е немало нищо необикновено: били са просто смес от катран и смола, излята върху парцали, запалвана върху самия катапулт и мятана сред защитниците. Виждал съм да правят същото при обсади: слама или дрипи, посипани със сярa и запалвани. Този огън обаче е различен. Одо е съзнавал това. Като истински учен, той си е спомнил за две книги. Първата е древен трактат на име „*Liber Ignium*“, или „Книга за огъня“. Втората е много по-интересна: писмото на брат Бейкън „*De Secretis Artis*“. В тези два труда се описва едно много опасно вещество, смесица от няколко елемента. Ако до него се доближи открит пламък, избухва огън, който е трудно да се загаси дори с вода.

— И мислиш, че това е причинило онези убийства? — попита Ранулф.

— Може би. В „Книга за огъня“ се казва, че сместа се състои от сярa, винен камък и вещество, наречено „*Sal Coctum*“, или печена сол.

Бейкън е още по-точен: той споменава за вещество, наречено селитра. Вярно, брат Бейкън е замаскирал откритието си с гатанки и анаграми, но ако може да му се вярва, тази селитра, смесена със сярата и винен камък, се запалва мигновено.

— Но ти сам каза — подметна Ранулф, — че мнозина са смятали брат Бейкън за побъркан.

— Съмнявам се — отвърна Корбет. — Брат Бейкън е добил тези знания от арабите. Според тях веществото е било известно на древните гърци, както и на византийската армия, която го е използвала, за да унищожи една мюсюлманска флота; оттам и името му — „гръцки“ или „морски“ огън.

— И разбира се — добави Ранулф, — всички водачи на тамплиерския орден са служили отвъд моретата. Биха могли да знаят тази тайна.

Корбет сложи залък хляб в устата си.

— По-важното е, че тамплиерите имат някои от най-богатите библиотеки в света, особено тези в Лондон и Париж — рече той. — Но както и да е, макар да знаят тайната, дьо Моле и другарите му са твърде погълнати от случващото се в ордена: в състояние са да видят само ужасните смъртни случаи и последвалите ги скандали. — Корбет отпи глътка бира. — При брат Одо обаче нещата са стояли по съвсем друг начин. Той е бил по-безпристрастен, по-спокоен — учен до мозъка на костите. Убийството на Ревъркийн трябва да е събудило някои негови спомени. Той е търсел онова, което аз намерих.

— Но можеш ли да го докажеш? — попита Ранулф.

— Ако е необходимо, но...

Вратата се отвори с трясък и в стаята влетя дьо Моле.

— Сър Хю, трябва незабавно да дойдеш! Става дума за Бадълсмиър...

Великият магистър излезе и на Корбет не му остана нищо друго, освен да го последва. Ранулф и Малтоут забързаха след него. Дьо Моле крачеше напред, без да се обърне нито веднъж. Той заобиколи главната сграда, влезе в отделението за прислугата, изкачи едно крило стълби и тръгна по някакъв тесен коридор. Стражите пред стаята отвориха вратата, дьо Моле влезе и Корбет го последва.

— Боже мой!

Секретарят мигновено извърна лице. Бадълсмиър, облечен в риза и панталони, висеше обесен на чаршафа, който беше завързал за една от гредите на тавана. Видът му бе зловещ, но същевременно жалък: лицето му бе станало тъмнорвено, с изхвъркнали очи и прехапан език. Трупът му се въртеше на ветреца, който лъхаше от тесния прозорец, като някаква гротескна кукла. Корбет извади камата си и с помощта на Ранулф свали трупа и го положи върху леглото. Дьо Моле стоеше досами вратата, бял като платно, с тъмни кръгове около очите. Той отвори уста да изрече нещо, но само поклати глава.

— Какво каза, монсеньор?

Устните на дьо Моле се раздвижиха, но от тях не излезе нито звук. Вместо това той се хвана за стомаха, изблъска Корбет и се втурна към вграденото в една ниша в коридора отходно място. След малко се чуха звуци от повръщане.

— Самоубийство ли е? — прошепна Ранулф.

Корбет огледа трупа, ноктите му и положението на възела точно под лявото ухо. Сетне вдигна ризата, изследва торса и като сръза възела с камата си, положи всички усилия да нагласи покойния във възможно най-достойна поза и го покри със собствения му плащ.

— Самоубил се е — промълви накрая. После посочи гредите на тавана и леглото. — Толкова е просто да преминеш от живота в смъртта. Бадълсмиър се е качил на леглото, направил е примка, нанизал си я е на врата и е ритнал леглото.

— Какво е това? — Ранулф се наведе през леглото и посочи изрязания в стената надпис.

Корбет го огледа внимателно и като потърси сред вещите на Бадълсмиър, видя, че самоубиецът е издълбал надписа с токата на колана си, вече изтъркана в единия ъгъл.

— Какво пише? — попита Ранулф.

Корбет погледна думите.

— „*Veritas stat in ripa*“ — прочете той. — „Истината е на речния бряг“. Какво, за Бога, е имал предвид Бадълсмиър? Пословицата гласи: „*Veritas stat in media via*“ „Истината е по средата“.

— Аз го намерих обесен!

Корбет се обърна. Дьо Моле стоеше на вратата.

— Снощи го затворихме тук с кана вода и хляб. Отвън поставихме двама стражи.

— И те не са чули нищо?

Дьо Моле поклати глава.

— Чули са го рано сутринта да ходи из стаята, пеел „*Dies Irae*“. Нали знаете стиховете на заупокойната служба. Как беше, Корбет? „О, ден на гнева! О, ден на скръбта! Небе и земя изгарят до пепел.“

— „Виж страха, зараждащ се в гръдта човешка“ — продължи Корбет. — „Когато от небето слиза Съдникът, от чиято присъда зависи всичко!“

Дьо Моле падна ничком до леглото и се прекръсти. Когато дойдоха другите — Бранкиър, Легрейв и Симс — Корбет се върна по обратния път и излезе на чист въздух. Скоро при него дойде дьо Моле, следван от Легрейв.

— Веднага мога да кажа, че сър Бартольмю се е самоубил. — Корбет сви рамене. — Бил е смазан от разкаяние, страхувал се е от онова, в което можеше да бъде обвинен, не е бил в състояние да приеме позора.

— Качих се — продума дьо Моле, — само за да го поздравя като брат. — Той хвърли поглед към Легрейв. — Не може да бъде погребан в осветена земя.

— Но, монсеньор! — възкликна Легрейв. — И той беше наш брат! Познавах сър Бартольмю. Бихме се заедно в Акр.

Дьо Моле погледна Корбет с очакване.

— Милосърдието лежи в основата на всички закони — заяви Корбет. — Не мисля, че Христос ще го съди така сурово като вас.

— Странно е — промълви дьо Моле, — толкова много смърт, причинена от огън. Когато бях дете, Корбет, и играех в полето край Каркасон^[2], имах навика да дразня една вещица — старица, която живееше в бедна колиба, до стената край крепостния ров. С цялата глупост и невежество на младостта, веднъж ѝ извиках, че трябва да бъде изгорена. Тя се приближи до мен със святкащи очи. „Не, дьо Моле,“ кресна ми пронизително. „Ти си този, който ще умре сред огън и дим!“ — Дьо Моле потърка очи. — Винаги съм се чудел какво има предвид. Сега вече знам: има различни видове огън и различни видове смърт.

После, без да дочака отговор, Великият магистър им обърна рязко гръб и се отдалечи. Легрейв тръгна след него. Корбет ги изчака да си отидат и направи знак на Ранулф и Малтоут да се приближат.

— Пригответе си конете — нареди им той. — Искам да отидете в Йорк. Намерете Клавърли. — Той бръкна в кесията си и им подаде малко парче пергамент. — Ако трябва, претърсете целия град, но намерете тези смеси. Дръжте ги обаче отделно. Клавърли ще ви помогне.

— Къде да търсим?

— При градските възлици. Може да отнеме повече време, но не забравяйте какво съм ви казал: дръжте всяка от тези съставки отделно от другите и ги донесете, колкото можете по-бързо.

До час Ранулф и Малтоут вече бяха напуснали имението. Корбет реши да остане в стаята си. Първо обаче я огледа внимателно, залости капациите на прозореца, после излезе, намери дълъг ясен прът и препречи с него долната част на вратата. Докато го поставяше, забеляза празнината между пода и вратата. Известно време само стоя, загледан в дългото парче кожа, закачено на задната ѝ част, за да не става течение. Корбет се усмихна и промърмори:

— Чудя се...

Имаше смътна представа как е загинала всяка от жертвите, но не и за подбудите или самоличността на убиеца. Той разположи принадлежностите си за писане на масата и дълго гледа предишните си бележки, като се опитваше да си припомни разговори, случки, жестове и изражения. Умът му постоянно се връщаше към гледката на умрелия Бадълсмиър; към трупа, който се полюляваше леко, и към издълбания в стената загадъчен надпис.

— Истината не е на речния бряг — мълвеше Корбет. — Тя е по средата. Какво ли е искал да каже Бадълсмиър с тази глупост?

Той поспя малко, сетне стана и отиде в кухнята да си поиска храна. Навъсенният слуга едва не го замери с нея. По-късно следобед на вратата се почука — дьо Моле питаше дали всичко е наред. Корбет извика, че е и се върна към проучванията си. Реши да се съсредоточи върху първото доказателство: предупреждението на убиеца. И отново отбеляза, че то се появява в два варианта.

— Защо, защо, защо? — промърмори на себе си Корбет. — Защо са различни?

На „Сейнт Пол“ беше оставено съобщение, еднакво с това на Бадълсмиър и думите, изречени в библиотеката: тези трите се различаваха леко от бележката на Клавърли и другата, предадена му на

моста над Уз. „Всяка история,“ помисли си Корбет, „има общ източник, била тя любовен стих или послание. Променя се, едва когато започне да се предава от уста на уста. Бадълсмиър е научил за предупреждението, когато кралят се е срещнал с дьо Моле и останалите водачи на ордена в манастира. Но защо предупреждението, което ми бе предадено на моста над Уз, е същото като донесеното ми от Клавърли?“ Корбет покри лицето си с ръце.

— Мили Боже! — промърмори. — Ето колко струва твоята логика, Корбет!

Отново се съсредоточи в своите бележки, но този път мислите му поеха в друга посока — реда, по който бяха получени предупрежденията, и скорошното нападение над него в Йорк.

Корбет вдигна поглед.

— Тамплиерите може да са били в града, когато ми бе предадена онази бележка — прошепна той, — но определено ги е нямало, когато ме нападаха.

Той грабна перото. „Следователно,“ написа, „нападението е било планирано от някой друг.“ Корбет загриза върха на перото. Преди бе подозирал Бадълсмиър и Скудас; всъщност и двамата бяха невинни, били са заети единствено със своя грях. Корбет нарисова на пергамента два кръга и ги свърза с черта. Сетне стана, отвори капациите на прозореца и се втренчи навън в здрача. Част от загадката беше разрешена — как и защо — но кой? Кого е подозирал Бадълсмиър? И какво означаваше онзи надпис? Дали сочеше истината? Или беше предупреждение към убиеца, или пък и двете? „*Veritas stat*“ Корбет превеждаше като „Истината се намира“, но „*in ripa*“? Той се върна на масата и започна да си играе с думите и да ги размества, но не постигна нищо. После вдигна листа, който момченцето му бе предало на моста над Уз, и погледна бележките си. „Казвал ли съм,“ запита се, „на някого за това? И ако не, кой от тамплиерите го спомена?“ Той порови в главата си, но клепачите му започнаха да натежават. Затова провери дали вратата е здраво залостена, уви се с плаща и легна на леглото.

[1] Книга на пророка Исаия 1:18 — (Бел.ред.) ↑

[2] Каркасон — град в Южна Франция — (Бел.прев.) ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ранулф и Малтоут се върнаха късно следващата сутрин. И двамата бяха небръснати и мръсни, но въодушевено разправяха как са намерили поръчаното от него, едва след като са обърнали града с главата надолу. Сетне се свечерило, стражата ударила нощната камбана и градските порти били затворени, та затова си наели стая в един хан току до портите при Ботъм Бар.

— А, значи сте опитали местната бира? — отбеляза язвително Корбет.

Ранулф вдигна ръце и ококори невинно очи.

— Само капчица, господарю, само капчица.

— Да видим какво сте донесли — каза троснато Корбет.

Ранулф разкопча дисагите и извади три големи кесии с някакъв прах. Корбет отвори всяка от тях, подуши съдържанието им и го попипа. Миризмата бе неприятна, но не и остра.

— На открито — отбеляза той, — не би предизвикала тревога или подозрения.

Тримата се измъкнаха от крилото за гости, заобиколиха имението и влязоха в лабиринта. Корбет извади роговата лъжичка от кесията си и следвайки указанията на Бейкън, внимателно смеси прахчетата. Сетне ги разбърка хубаво с пръсти, оформи сместа на купчинка, взе запалената свещ от ръката на Ранулф и я постави до купчинката, като нареди на двамата си слуги да се отдръпнат. Пламъкът на свещта обаче угасна. С малко повече усилия Корбет отново я запали. Този път пламъкът бе по-силен, свещта започна да се стапя и огънчето бавно заслиза към купчинката тъмен прах. Сърцето на Корбет се сви отчаяно, но изведнъж прахът се подпали, чу се пукот и пламъците лумнаха яростно във въздуха, обгаряйки земята под себе си, Корбет огледа синия им оттенък, докато Ранулф и Малтоут стояха със зяпнали уста.

— Никога не съм виждал масло да гори толкова бързо или силно! — промърмори Ранулф.

— Аз обаче съм виждал нещо подобно — отбеляза Корбет. — Есенно време, когато фермерите горят сухите стърнища: понякога огънят се движи по-бързо от човек.

Той стъпка огъня, да не би някой да вдигне тревога. Излязоха от лабиринта и се промъкнаха в пръстена от дървета, където Корбет взе една суха пръчка. Отново направи сместа и намаза с нея пръчката от единия край. Другия запали с праханта на Ранулф. Този път ефектът бе още по-силен. Веднага щом стигна до сместа, пламъкът лумна така буйно, че Корбет трябваше да го стъпче с пета.

— Трябваше да си сложиш ръкавици — забеляза Ранулф, като гледаше как господарят му бърше ръце в дрехата си. — Дебели, кожени ръкавици.

Корбет сведе очи към ръцете си, сетне отново погледна Ранулф.

— Ръкавици ли? — прошепна той. — Спомняш ли си кожените останки, които намерихте? Това са били ръкавици! — възкликна той. — Единствената следа, която е оставил убиецът!

— Какво искаш да кажеш? — попита Ранулф.

— Парчетата кожа — отзова се услужливо Малтоут, — които намерихме близо до следите от опърлено: убиецът сигурно е изгорил ръкавиците си.

Корбет навлезе по-навътре сред дърветата. Сега вече знаеше кой е бил убиецът, но как можеше да подкрепи твърдението си? Какви доказателства можеше да представи? Той нареди на Ранулф да скрие торбите с прах и тримата се върнаха в крилото за гости. Корбет накара слугите си да му намерят нещо за ядене, а самият той отново се зае да изучава картата на Бадълсмиър.

— Не е на целия град — промърмори по едно време, — а само на района около „Тринити“.

Сетне се замисли за надписа, който рицарят бе издълбал на стената. Предишната вечер бе сметнал, че думите са подредени в някаква анаграма, сложна мозайка или гатанка. Той отново ги преведе на английски и започна да пренарежда буквите, но не му хрумна нищо смислено. После обаче ги преведе на френски и плесна изненадано с ръце: Бадълсмиър също бе знаел самоличността на убиеца. Не бе събрал сили обаче в последните моменти преди смъртта си да назове своя брат тамплиер, затова бе решил да успокои съвестта си, като остави след себе си тази мистериозна фраза.

Ранулф и Малтоут се върнаха с храна от кухнята. По лицето на Корбет Ранулф усети, че господарят „Кисела физиономия“ вече затяга примката.

— Виж го, сякаш пише обвинителния акт — прошепна той на Малтоут. — Като съдия, който се готви да издаде присъда за обесване.

— Вече знаеш, нали? — попита той господаря си.

Корбет остави перото и се обърна.

— Да, знам кой е убиецът и мисля, че мога да го докажа.

— Логика! — възкликна Ранулф. — Както обикновено.

Корбет обаче поклати глава.

— Не, Ранулф, не логика. Приложих я и направих ужасна грешка. Работиш върху дадена предпоставка и смяташ, че всичко ще се нареди. — Той стана и се протегна. — Поради самонадеяността и проклетата си логика допуснах голяма грешка. Горкият Бадълсмиър е бил по-близо до истината от мен.

— Какво е предпоставка? — попита Малтоут с пълна с хляб и сирене уста.

— Започваш с дадено твърдение — отвърна Корбет. — Като например: „Всички мъже пият бира; Малтоут е мъж, следователно пие бира.“ Но предпоставката е погрешна. Не всички мъже пият бира, това не е безспорен факт. Следователно всяко твърдение, което изказваш въз основа на тази предпоставка, ще бъде грешно. — Корбет придърпа столчето до двамата си слуги, които седяха, облежани на стената, и ядяха от хляба и сиренето, сложени в една оловна чиния. — Смятах, че в орденa на тамплиерите има заговор, който цели да отмъсти на английската и френската корони. От това заключих, че убийствата във Фрамлингъм и по другите места са резултат на този заговор. Но грешах.

— Каква е истината тогава? — любопитства Ранулф.

Но Корбет поклати глава.

— Изяжте си хляба и сиренето.

После млъкна, дочул някакъв шум в коридора.

— Трябва да се махнем оттук по най-бързия начин — подкани ги той. — Ранулф, събери багажа. Малтоут, ти иди в конюшните и оседлай конете. Искам да потеглим до час.

Малтоут грабна едно парче сирене и изхвъркна от стаята. Ранулф хвърли поглед към изопнатото лице на господаря си и се зае бързо да

стяга багажа. Корбет прибра грижливо принадлежностите си за писане и огледа стаята, за да се увери, че няма да забравят нищо.

— Скрый книгите, които Малтоут донесе — изсъска той. — Къде са трите торби с прах?

— Прибрани са отделно — успокои го Ранулф.

Излязоха от крилото за гости и поеха към конюшните. Малтоут вече беше извел конете и припряно се мъчеше да сложи оглавника на дребното опърничаво товарно конче. Корбет му помогна и провери сбруята и коланите на седлата. Изненада се от тишината в имението, но точно тогава чу металическо щракване зад гърба си и тихата ругатня на Ранулф. Обърна се рязко. Изходът на двора беше препречен от кордон тамплиерски войници с шлемове и брони, всеки от тях с арбалет в ръце. От двете им страни стояха техните сержанти и офицери.

— На конете! — заповяда Корбет. — Ако е необходимо, минете през тях!

Той пришпори коня си. Чу се заповед. Един от стрелците вдигна арбалета си и над главата на Корбет бръмна стрела. Секретарят продължи напред, полагайки всички усилия да обуздае паниката си и уплашения кон. Прозвуча нова заповед. Този път стрелата прелетя покрай лицето му; друга се строши в каменната настилка пред коня. Животното изцвили и се изправи на задни крака.

— Аз бях дотук — промърмори Малтоут.

Корбет дръпна юздите на коня си — дьо Моле беше излязъл от сградата и минаваше през редицата войници. Носеше полудоспехи, както и останалите водачи на ордена, а ръцете му почиваха върху ефеса на меча. Той се приближи до Корбет и сграбчи оглавника на коня му.

— Сър Хю, нима ще ни напуснеш, без да се сбoguваме?

— Нямаш власт да ме спреш — отвърна Корбет. — Възнамерявам да мина през рицарите ти, а ти ще носиш отговорност за последствията!

— Моля ви!

Дьо Моле го погледна жално със зачервените си очи.

— Корбет — прошепна той. — Знаеш кой е убиецът, нали? По лицето ти личи.

— По тези въпроси думата има кралят — отговори Корбет.

— Не, сър Хю, тази земя принадлежи на тамплиерите. Аз съм техен Велик магистър. Трябва да имам някаква власт, някаква дума по въпроса. Правосъдието на тамплиерите разглежда делата не по-малко щателно и грижливо от кралското.

Корбет се поотпусна на седлото.

— И ти знаеш кой е убиецът, нали, монсеньор?

— Да, да, така мисля; съвсем друго е обаче да го докажа.

— А ако остана — продължи Корбет, — имам ли думата ти, че ще се въздаде справедливост и ще ми се позволи да си тръгна?

Дьо Моле вдигна ръка.

— Кълна се в кръста.

Корбет слезе от коня.

— Тогава изпрати четирима от твоите хора в Йорк. Не се тревожи, ще ги снабдя с необходимите писма и пропуски. Искам да отидат при мосю Амори дьо Краон, пратеника на Филип IV в двореца на архиепископа. — Корбет понижи още повече глас. — Кажу ми, каквото искаш, но го покани тук като свой гост. Подхвърли, че искаш да му разкриеш някои тайни, засягащи френската корона. Гледай писмото ти да звучи възможно най-приятелски. — Секретарят вдигна поглед към бледосиньото небе. — Сега е около пладне. Трябва да пристигне по здрач.

— Аз също огледах посланието на сър Бартольмю на стената — рече дьо Моле. — То допълва останалото.

— Трябваше да ми кажеш — отговори Корбет.

— До падането на нощта всички ще знаят — прошепна дьо Моле.

Корбет се обърна и каза на Ранулф и Малтоут да слязат: конете им трябваше да бъдат върнати в конюшните, а багажът — в крилото за гости. Тамплиерите отстъпиха и Корбет се върна в стаята си. Скоро го последваха неколцина от войниците, които застанаха на пост в коридора.

— Трябваше да минем през тях — заяви Ранулф, като хвърли багажа на пода с почервеняло от гняв лице. — Нямахте да посмеят!

— Имаше само един начин да го разберем — подметна Корбет, — а аз не бях готов да пробвам.

Той седна на масата, написа кратко писмо до краля и пропуски за Йорк за тамплиерските пратеници, запечата ги бързо и Ранулф ги

предаде на един от стражите отвън. След това бе принуден да седи и чака, без да обръща внимание на постоянните въпроси на Ранулф и тихото мърморене на Малтоут, че наоколо стояли на пост прекалено много тамплиери.

Следобед излязоха да се разходят и стражите ги последваха. Ранулф преброи поне дузина. Корбет се изкуши да поиска аудиенция с дьо Моле, но размисли. Все още не беше напълно сигурен, затова реши, че ще е най-добре да изчака пристигането на дьо Краон. Той каза на Ранулф и Малтоут да се върнат в стаята си и влезе в църквата на тамплиерите. Поседя малко в параклиса на Богородица, загледан в красивата статуя на Девата с младенца от тъмен махагон. Над нея имаше кръгло прозорче с изрисувани сцени от живота на Христос. Корбет се помоли: статуята и картините му напомняха за енорийската църквица близо до фермата на баща му.

„Трябва да се върна там, — мислеше си, — да се уверя, че гробницата на родителите ми се поддържа добре.“ Той вдигна поглед към прозореца. Нямаше да е зле да купи рисувано стъкло, което да осветява тъмния трансепт, където под студените, влажни каменни плочи лежаха погребани родителите му. Той се усмихна — приживе майка му би харесала подобна постъпка. Често го водеше на църква в следобеди като този, когато баща му и по-големите му братя бяха на полето. Описваше му сцените, изрисувани по стените или преградата пред кораба. Така отец Адълбърт го опозна и по-късно се съгласи да му преподава.

— Трябва да работиш упорито, Хю — казваше майка му. — Не забравяй, че всеки голям дъб в началото е бил дребно желядче.

— Как ми се иска да си тук! — прошепна Корбет.

Какво ли щеше да си помисли за него сега — отделен от своята съпруга и детето си, той се готвеше да се изправи пред един убиец и да се погрижи за въздаването на справедливостта? Това бе заветът на баща му: бивш войник, участник в гражданската война, той винаги му бе проповядвал за нуждата от силен владетел, добри съдии и строги закони. Корбет въздъхна, стана от молитвеното столче и се върна до вратата на църквата, където го очакваха стражите. Все още не беше сигурен какво трябва да направи, как да хване убиеца в капан. Доказателствата бяха едно, но доказването — съвсем друго. Той се

обърна, погледна към кръглото прозорче с изрисуваните сцени и в главата му започна да се оформя една идея.

— Искам да се видя с дьо Моле — каза той на единия от войниците. — Веднага.

Сержантът сви рамене в знак на съгласие, заобиколи заедно с Корбет главната сграда и скоро го въведе в килията на тамплиера. Дьо Моле беше зает — слуги пълнеха сандъци и ковчезета, сваляха завивките от леглото, изчистваха бюрото от всякакви пергаменти и мастилници.

— Заминаваш ли, монсеньор?

Дьо Моле махна на слугите да излязат.

— Ти си мой затворник, сър Хю — отбеляза сухо той. — Каквото и да стане довечера, аз ще се върна с теб в Йорк като твой затворник, за да се срещна с краля. — Той наклони главата си на една страна. — Но ти не си дошъл затова, нали?

— Не — отвърна Корбет. — Дойдох да помоля за една услуга. Искам ти, Бранкиър, Симс и Легрейв да напишете всеки поотделно разказ за случилото се от пристигането ви в Англия насам.

— Защо?

— Защото аз го искам.

— Но какво ще докажеш по този начин?

— Нищо, или поне не много — излъга Корбет. — Но кажи на своите подчинени, че след срещата ми с мосю дьо Краон могат, ако желаят, да подадат оплаквания срещу мен. Такъв един разказ може да се окаже полезен. — Корбет тръгна към вратата. — Остават няколко часа — подвикна той. — Имате достатъчно време до заздравяване.

Върна се в стаята си и подремна малко. После донесоха ядене от кухнята, а късно следобед един от подчинените на дьо Моле дойде да го извести, че мосю дьо Краон е пристигнал, така че би ли се приготвил сър Хю? Около час след това Корбет, Ранулф и Малтоут влязоха в трапезарията. Тамплиерите вече се бяха събрали около голямата маса. При влизането на секретаря дьо Краон стана. По ъгловатото му лице се беше разляла широка усмивка.

— Сър Хю, монсеньорът казва, че заминаваш, но че имало някои въпроси, които се налага да обсъдим.

Корбет само се ръкува с него, потискайки желанието си да зашлеви това остроносо, лукаво лице. „В него има двама души,“ бе

казал веднъж на Мейв. „На пръв поглед се вижда дьо Краон дипломатът, но в очите му прозира и нещо друго, мрачно и злокобно.“

Бранкиър, Симс и Легрейв също бяха тук, както и един от облечените в черно слуги на дьо Краон: блед младеж с наблюдателен поглед и прилепнала за главата рядка косица. Той бе тук като свидетел на дьо Краон.

Веднага щом заеха местата си, френският пратеник се изправи.

— Монсеньор, приветствам сър Хю Корбет, но ми бе дадено да разбера, че искаш да говориш с мен. Защо присъства той тук?

Свидетелят на дьо Краон вече записваше припряно възраженията на господаря си. Дьо Моле се усмихна. Лицето му изведнъж се подмлади, сякаш му доставяше удоволствие да дразни пратеника на Филип. Корбет се запита какви ли са истинските отношения между Великия магистър и краля на Франция. Дьо Краон, объркан от мълчаливата усмивка на дьо Моле, отново седна.

— Сър Хю е тук — потри бавно ръце дьо Моле, — защото е ловец на души и търсач на тайни. — Той погледна Корбет през масата. — Времето минава — промълви. — Пада мрак.

Корбет стана и отиде до края на масата, така че да могат всички да го видят и той да ги гледа. Ранулф и Малтоут, спазвайки указанията му, застанаха до вратата. И двамата бяха опрели заредените си арбалети до стената.

— Някога — започна Корбет, — имаше един крал на Франция, набожен, но войнолюбив; благочестивият Луи искаше да забие на йерусалимските кули знамето на кръста. Но не успя, загина и венецът мъченически бе неговата награда.

Дьо Краон, забравил гнева си, вече го гледаше заинтригувано.

— По онова време — продължи Корбет, — този благочестив крал бе подпомогнат от тамплиерите, голям орден от рицари-монаси, основан по правилата, написани от самия свети Бернар. Те били обзети от една мечта, завземането и защитата на Светите места отвъд моретата. Годишите минавали, нещата се променяли и ето че сега имаме един крал на Франция, потомък на свети Луи, на име Филип Хубави, който би предпочел знамената му да се веят над кулите на Лондон и Антверпен.

— Това е нелепо! — скочи на крака дьо Краон.

— Седни! — сопна му се дьо Моле. — И това е последният път, когато прекъсваш!

— Ала мечтите на Филип рухнали — продължи невъзмутимо Корбет, — затова в главата му се зародила друга идея. Това, което не можел да вземе със сила, щял да добие подмолно. Дъщеря му трябвало да се омъжи за единствения син на краля, за да бъде сигурен Филип, че един ден неговият внук ще седи на английския трон, но Филип трябва да плати за това. Налага му се да събере огромна зестра, но хазната му, както и тази на Едуард Английски, е празна. Затова той се оглежда и вижда великия орден на тамплиерите с неговите големи сгради, чифлици, добитък и съкровища. Наблюдава ги внимателно, понеже орденът е загубил голяма част от някогашния си идеализъм. Чуват се слухове за скандали — содомия, пиянство.

Корбет огледа събралите се около масата и забеляза как лицето на Симс едва забележимо поруменява.

— Говори се за странни обреди — продължи той, — носят се слухове за заговори и клики. В непочтената душа на Филип се заражда хитър план...

Дьо Краон понечи отново да стане, но дьо Моле протегна ръка и го спря решително.

— В самия орден на тамплиерите — поде Корбет — има действително много нередности. В него съществува и поквара, но той се намира под защитата на Светия отец в Авиньон. Всеки, който тръгне срещу тамплиерите, тръгва срещу папата, а Филип не може да си позволи това. Затова изчаква и най-сетне избира своя човек: тамплиер, който ще стори на своя орден онова, което Юда е сторил на Христос: предателство чрез целувка.

Тамплиерите се раздвижиха. Корбет се запита колко ли от тях поне са помисляли да изберат пътя, извървян от убиеца. Само дьо Моле остана невъзмутим, поставил ръка пред устата си, и наблюдаваше Корбет с поглед на котка, която се готви да се хвърли върху плячката си.

— Избран е нов Велик магистър на ордена. — Корбет се облегна на масата. — Той провежда велико събрание на ордена в Париж. Желаете орденът да се обнови и шумно прокламира намерението си да постигне напредък във всичките провинции. Англия ще бъде първа. Той напуска Париж, слиза в Дувър и отпътува за Лондон, но преди да

напусне Франция, скандалът избухва. Един тамплиерски сержант, глупав и лекомислен, бива заловен по подозрение, че се е опитал да убие Филип Френски. Понеже е отстъпник и вероятно се занимава с окултизъм, тамплиерът бива предаден на Инквизицията. Предполагам — усмихна се леко Корбет, — че ако бъда хвърлен в тъмниците на Лувъра и оставен на изтънчените мъчения на Инквизицията, ще бъда готов да се закълна, че черното е бяло, а бялото черно. Да ме прости Господ, но може дори да се отрека от вярата и семейството си, въпреки че мълком ще се проклинам като страхливец. За този сержант е било по-лесно — изпълнен с омраза и негодувание, той е отговорил с готовност на въпросите на Инквизитора, осъждайки себе си и ордена, на който някога е служел.

Бранкиър се наведе напред.

— Да не би да казваш, че сержантът не е извършвал никакво покушение?

— Той не е никакъв убиец — отвърна Корбет, — а просто изкупителна жертва. Филип не е бил нападан в Булонския лес, нито пък е минавал по Големия мост: това е съчинено единствено с цел да повярваме, че съществува някакъв зловец заговор. Няма никакъв „Стрелец“ — продължи той, — нито пък тайни клики и заговори сред тамплиерите; само повсеместен ропот срещу тях, който подлият Юда е решил да използва.

Той погледна към дьо Краон, който грабна перото от ръката на своя писар.

— В Англия — продължи Корбет, — започва истинското развитие на заговора. Крал Едуард някога се е бил в Светите земи. Асасините са извършили покушение над него. Подобни неща не се забравят лесно и естествено, когато намират забитото във вратите на „Сейнт Пол“ предупреждение на сектата, Едуард не го оставя без внимание. Тази новина смразява кръвта му. Той идва в Йорк, за да свика велик съвет. Среща се с благородния пратеник дьо Краон, за да уговори условията за женитбата. Нашият крал също е разорен, затова търси заем от ордена на тамплиерите.

— Ами предупреждението в Лондон? — извика Бранкиър.

— О, то е било поставено от един от вас. Юдата, станал таен агент на Филип Френски.

— Това са глупости! — каза троснато дьо Краон. — Глупави спекулации...

— Почакайте малко — отговори Корбет. — Докато е бил в Лондон, предателят не само е успял да постави предупреждението на вратите на „Сейнт Пол“, но и е посетил някои лондонски търговци, за да купи големи количества селитра, сяра и други вещества. Този тамплиер някога е служил в Светите земи и е научил тайната на странния огън, който гори така буйно, че и вода не го гаси. Когато се смеси с други вещества и до него се доближи открит пламък, той изглежда, сякаш пламъци са изригнали от ада.

— Чувал съм за него — рече Симс. Той постави невестулката си върху масата, погали я зад ушите и поднесе към муцунката ѝ парче сушено месо. Здравото му око проблясваше. — Всички сме чували за него! — възкликна той. — Византийците са го използвали, за да изгорят една голяма мюсюлманска флота.

— Да, не е никаква тайна — намеси се дьо Моле. — В някои книги този огън е описан. Не анализираше ли и вашият францискански учен Бейкън подобни мистерии?

— Убиецът със сигурност е знаел това — отговори Корбет. — И едва ли е срещнал някакви трудности. Библиотеките и в Париж, и в Лондон се посещават от учени от всички ъгълчета на Божия свят. Самият огън се прави лесно, след като научиш какво трябва да купиш и как да го използваш. — Корбет вече не отместваше поглед от дьо Моле. — Ето че убиецът пристига в Йорк. Той смесва съставките и експериментира с тях тук, в горите до Фрамлингъм, далече от любопитни очи. Въпреки това плъзват слухове. Някои хора са видели да избухва адски огън. Затова една нощ той напуска имението и тръгва по пустия път към Ботъм Бар. На едно място спира, спъва коня си и отново експериментира със странния огън, за да се усъвършенства в употребата му. Същевременно, понеже е отличен стрелец, тренира и с арбалета, като пуска огнени стрели към дърветата; дори и в тъмното нито веднъж не пропуска целта. И така, всичко трябвало да бъде наред. Същата вечер обаче един продавач на реликви, Улфстън от Бевърли, вероятно подпийнал, е напуснал Йорк, за да продава евтината си стока из околните села. Любопитен и вечно жаден за нови истории, той видял огъня и бутнал коня си да се отклони от пътя. Убиецът не можел да позволи това — Улфстън щял да запомни и лицето, и коня му.

Затова извадил големия си двуръчен меч и замахнал така силно, че разсякъл горкия човечец на две половини.

— Онова убийство? — кресна Бранкиър.

— Да, онова убийство — повтори Корбет. — Когато конят на Улфстън препуснал в тъмнината, убиецът осъзнал, че вече разполага с човешка плът, върху която да изпробва сместа. Освен това огънят щял да направи жертвата непознаваема. Останките му биват запалени, но в този момент убиецът чува, виковете на двете добродетелни сестри и техния водач, скрива се по-навътре сред дърветата и изчаква, докато отминат. След това напуска мястото и си прибира стрелите си. Изгорените парченца, драскотините по кората на дървото и тлеещите, обезобразени останки на Улфстън са единствените останали следи.

— Кой? — извика дьо Краон. — Кой е този убиец?

— След малко — подразни го Корбет. — Този убиец, мосю дьо Краон, вече е готов да опъне още по-нашироко мрежата си. Мърстън е сержант-тамплиер, много подобен на подмамения в Париж. Една вечер, преди Едуард Английски да влезе в Йорк, на Мърстън било наредено да отиде в един хан близо до „Тринити“, откъдето ще мине кралят. Трябвало да наеме една стая и да чака там.

— Мърстън беше убиец — прекъсна го дьо Моле. — Той извърши покушение над краля.

— Не е бил убиец — отвърна Корбет. — Само един глупак, изпълняващ заповедите на висш офицер. Той останал в стаята през нощта, както би направил всеки добър войник. Кралят влиза в Йорк и ти също, монсеньор, заедно с другарите си. Все пак един от тях се промъква обратно по уличките до хана, където го чака Мърстън, качва се горе, прерязва гърлото на сержанта и взема арбалета, който нещастникът е донесъл със себе си в града. Когато кралят минава по „Тринити“, убиецът пуска две стрели и едва не улучва Негово Величество.

Корбет се обърна, посочи един стол в ъгъла и нареди на Малтоут да го донесе. После седна, за да облекчи схванатия си кръст.

— Мърстън е бил мъртъв, още преди да се изстрелят онези две стрели — продължи той. — Трупът му вече е бил поръсен с гръцкия огън. След като пуска и втората стрела, убиецът подпалва прашеца и се спуска тичешком надолу по стълбите. Лицето и тялото си крие с парцаливо наметало, което е купил от някой просяк. Аз пръв стигнах

до онази мансарда, но убиецът вече беше изчезнал, оставяйки ме да си блъскам главата как човек като Мърстън би могъл да пусне две стрели и след това да бъде почти изпепелен от онези жълто-синкави пламъци.

— А онзи действително ли е възнамерявал да убие краля? — попита дьо Моле.

— Не, това е било само началото. Всъщност убиецът — или по-точно Филип Френски — е искал да предизвика голям скандал в ордена на тамплиерите.

— Но защо? — изкрещя Бранкиър.

— За да може английската Корона да обвини ордена, да конфискува собствеността му и да напълни хазната си с неговите съкровища. Онова, което Едуард захванел в Англия, Филип Френски щял бързо да довърши. А ако папата започнел да недоволства? — Корбет сви рамене. — Филип щял да посочи Едуард Английски и да каже, че просто следва примера му. Така щял да унищожи ордена, да заграби земите и богатствата му, да напълни хазната си и да премахне движението, което постоянно му напомняло как неговият благочестив дядо е тръгнал на кръстоносен поход. Папата пък щял да обяви Едуард за главния виновник. Убиецът е знаел, че ще бъде изпратен да разследвам случая. Затова ми изпрати предупреждението и се опита да ме убие близо до Кланиците.

— Но по това време всички бяхме напуснали Йорк — обади се дьо Моле. — Когато са те нападнали, в Йорк е нямало нито един тамплиер. — Великият магистър разпери ръце. — Вярно, някой от нас би могъл да ти изпрати онова предупреждение, но...

— Ти никога не си ми изпращал предупреждение — заяви Корбет. — Нито пък тайнственият стрелец е бил тамплиер. Нали така, мосю дьо Краон?

Погледът на французина дори не трепна.

— Единствено ти — продължи Корбет, като го посочи с пръст, — знаеше, че съм тръгнал за двореца на архиепископа. Накарал си да ме проследят. Ти или някои от твоите хора сте уредили онова нападение и по този начин сте задълбочили мистерията.

— Ами Ревъркийн? — рече дрезгаво Легрейв, без да помръдне глава. — Никой от нас не е бил в имението, когато той е загинал.

— Не, не — отвърна тихо Корбет. — Но сте били тук в деня, преди да умре. Именно тогава убиецът е влязъл в лабиринта с гръцкия

огън. Отишъл е до центъра му. На каменните плочи пред кръста има метален свещник с три свещи. Убиецът е поръсил с гръцки огън свещите, плочите и стъпалата, където е коленичел Ревъркийн.

— Разбира се — промълви Бранкиър. — И старият кръстоносец е запалил свещите, докато е редял молитвите си, мислейки единствено за Бога.

— Да — отвърна Корбет.

Той се обърна и направи жест към Ранулф, който стоеше в ъгъла. Слугата се приближи до него с малка паница. Корбет я постави на масата и се усмихна извинително на дъо Моле.

— Взех я назаем от килера.

Сетне стана и донесе една от многото свещи, които горяха в свещниците по перваза на прозореца.

— В паницата — обясни Корбет — има съвсем малка доза от сместа, с която се пали гръцкият огън. — Той вдигна поглед, когато чу тамплиерите да отместват столовете си назад. — Не, няма опасност.

После извади от кесията си дълго парче изсушен пергамент, постави го в паницата и запали единия му край. Огънят го обхвана лакомо и тръгна надолу към съда. Дори Ранулф подскочи уплашено, когато във въздуха изведнъж се издигна малък, но буен пламък.

— Ревъркийн е направил същото — рече Корбет, придърпа паницата и огледа внимателно черната следа на дъното ѝ.

— Ревъркийн запалва онези три свещи и започва молитвите. Слабата светлина преди зазоряване му попречва да види разпръснатия около него смъртоносен прах. Свещите са запалени. Пламъкът стига до веществото, тръгва надолу по свещите, подпалва распиляната по стъпалата прах и превръща Ревъркийн в жива клада. Какъв хитър начин да убиеш жертвата си, когато си далеч от местопрестъплението. Пламъкът гори силно — обясни той, като пусна паницата по масата, за да я разгледат всички. — Не само че е трудно да бъде угасен с вода, но и не оставя никакви следи, които да сочат кое го е причинило или как е бил запален.

Корбет отново седна на мястото си.

— Другите убийства са извършени по подобен начин. Питъркин, кухненският слуга, си е облякъл престилката и е взел парцалите, с които да хваща горещата скара, без да знае, че са посипани със същия прах. Докато е разравял въглените, през главата му е минало неясно

подозрение. Спомнете си, неговите другари в кухнята са обсъждали смъртта на Ревъркийн и другите странни случки. Питъркин се е пошегувал, че във въздуха се носи миризма на сяра. Само дето сярата е била по дрехите му. Останалото знаете — продължи Корбет, без да сваля поглед от убиеца. — Парцалите около ръката му са прихванали огън от някой жив въглен. Човечецът се е опитал да ги потуши в престилката си. Тогава, разбира се, огънят се разпространил и Питъркин загина.

— Но защо? — попита Симс. — Защо е трябвало да загине този клет готвач?

— Защото убиецът е искал да всее страх. Да разпространи слухове, да потъмни краските — как тамплиерите са прокълнати: не само че таят желание да убият краля и се избиват един друг, но и оставят пламъците от ада да горят свободно, поглъщайки дори невинните сред тях. — Корбет започна да върти пръстена си. — Практически погледнато, смъртта на Питъркин е довела до напускането на всички слуги. Слугите са любопитни, те откриват какво ли не. Смъртта на Питъркин е сложила край на това и е предпазила убиеца.

— И кой е той? — изръмжа Легрейв.

— Ти, сър — рече тихо Корбет.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дьо Моле дълго не можа да въдвори ред. Легрейв стана и се хвърли към Корбет, но Симс, който бе седнал между тях, бутна стола си назад и му попречи. Дьо Краон се изправи и щракна с пръсти на своя облечен в черно писар, сякаш се канеше да си тръгне. Корбет обаче познаваше своя стар враг и усети, че всичко е само представление: френският пратеник щеше да напусне стаята, само когато това бе в негова полза. Все пак секретарят бе доволен, че другите тамплиери не скочиха в защита на Легрейв. Имаше неодобрителни викове и загрижени погледи, но суровото изражение на дьо Моле и обезпокоеният поглед на Бранкиър вдъхнаха увереност на Корбет.

„Знаят нещо, — помисли си той. — Това, което казах, засегна някакви техни тайни.“

Най-сетне Легрейв, почервенял от ярост, бе принуден да седне.

— Нямайте доказателства! — запелтечи той.

— И дотам ще стигнем — отвърна Корбет, — след като опиша останалите смъртни случаи. Бедният брат Одо. Пипнал си го, когато е отивал да лови риба, нали? Изчакал си го сред дърветата до началото на кея. Не видях кръв там, така че сигурно си го повалил с един удар по главата, може би дори си му строшил черепа. След това си го спуснал в лодката, вързал и го да седи изправен на пейката, а кърмата и носа си посипал с гръцки прах. Сложил си веслата в пръстените им и си ги завързал за ръцете на стареца. Въдицата си пъхнал в ръцете му, а сетне си избутал „Призрака от кулата“ до средата на езерото. Обичайна гледка в това имение: старият брат Одо, облечен в неизменния си плащ с качулка, наведен над въдицата, а лодката му се полюшва върху вълните на езерото. Скрил си се между дърветата, изстрелял си една огнена стрела към лодката — ето как се всява страх. След като човек като Одо, герой за своя орден, бива погълнат от пламъците на ада, кой може да бъде в безопасност? Какво става във Фрамлингъм? И така отровата започва да се разпространява.

— Но защо Одо? — попита дьо Моле. — Защо този кротък старец?

— Защото бе учен — отговори Корбет.

— Ами Бадълсмиър?

— Понеже е бил потенциален източник на скандал — продължи Корбет. — Легрейв е знаел малките му тайни — за страстта му към млади мъже и охладеното вино, което оставял в стаята си. В каната сипал сънотворно; запалителният прах пък поръсил по рогозките и по парчето кожа, поставено на пролуката на вратата, за да пази от течение. Само че Бадълсмиър е отсъствал: влюбените са се скарали. Скудас и Джослин изпили виното. Докато Бадълсмиър се криел в горичката, паднала нощ. — Корбет погледна към пепелявото лице на Легрейв. — И ти си се върнал, вероятно с паничка, в която е имало жив въглен. Бутнал си го под вратата. Рогозките са били сухи, прахът се е запалил и огънят е забушувал, а двамата младежи са преминали спящи в отвъдното.

— Монсенъор! — Легрейв се отблъсна от масата, но в този момент Симс пусна невестулката си на пода. Гадинката мигом изчезна в тъмнината, а господарят ѝ хвана ръката на Легрейв.

— Мисля, че ще е най-добре да останеш, братко — отбеляза кротко той. — Това, което казва Корбет, звучи логично.

— Разбира се — продължи Корбет. — Между смъртта на Бадълсмиър и тази на брат Одо има връзка. Случилото се възбудило любопитството на библиотекаря. Той започнал да си спомня разни истории от Изтока за тайнствения огън. Легрейв обаче го следял неотклонно. Може би Одо е говорил с него, казал му е с какво се занимава: затова се върна в библиотеката, когато бях там. Ако онази врата не беше отворена — каза троснато секретарят, — щеше и мен да убиеш!

Очите на Легрейв бяха изцъклени, зъбите му стиснати. Той хвърли набързо поглед към дьо Краон, но последният извърна глава.

Корбет въздъхна: дори само този поглед потвърждаваше подозренията му.

— Въпреки всичко — продължи той, — Бадълсмиър също е започнал да се приближава твърде много до истината: чудел се е кой стои зад смъртта на Мърстън. Онази сутрин, когато стана покушението над краля, Бадълсмиър е знаел къде е бил и къде е отишъл Великият

магистър. Също като мен е стигнал и до заключението, че двама от другарите му, Симс и Бранкиър, са били в другия край на Ботъм Бар, доста далече от „Тринити“, когато е извършено нападението.

— Вярно е — прекъсна го Бранкиър. — Бадълсмиър постоянно ни разпитваше къде сме отишли, по кои улици сме минали...

— И в кои кръчми сме пили — добави мрачно Симс.

— Но аз бях с монсеньор дьо Моле! — викна Легрейв и погледна към другия край на масата, но дьо Моле само се втренчи строго в него.

— Великият магистър е бил при златарите поне два часа — отговори Корбет. — А ти е трябвало да останеш отвън.

— Така и направих.

— Но ако погледнете нарисуваната от Бадълсмиър карта на Йорк, ще видите, че от Стоунгейт до хана в „Тринити“, където е бил Мърстън, може да се стигне само за няколко минути.

Дьо Моле свали ръце от устата си.

— Сър Хю казва истината — заяви той. — Ходихме при двама златари. По едно време излязох и не те намерих отвън.

— Обикалях сергиите! — извика Легрейв.

— О, да, така е — обади се Корбет. — И какво си купи?

Легрейв облиза устни.

— Ръкавици — отговори вместо него Бранкиър. — Така ни каза.

— И къде са те? — попита Корбет. — Не си купил само един чифт. Различни продавачи са готови да свидетелстват за това. Защо са му на човек повече от един чифт ръкавици? Ти си рицар-монах, Легрейв, не някакъв суетен царедворец.

— Къде са ръкавиците? — попита дьо Моле.

— О, ще откриете, че ги няма — вметна Корбет. — Виждате, че прахът, който е използвал Легрейв, може да бъде много опасен. Той цапа, пращинките му се набиват в тъканта. Веднъж използвани, те трябва да се унищожат. Легрейв е направил именно това. Изгарял ги е в разни усамотени кътчета на имението. Моите другари намериха останките.

— Лъжа! Лъжа! — развика се Легрейв и заудря с юмруци по масата.

— Можем да претърсим стаята ти — предложи Корбет. — Или да поискаме да ни покажеш тези ръкавици. Кой знае какво ще намерим там. Следи от веществото, което си използвал? То остава по ботушите

и дрехите. Или може би недоизбърсани петна от кръв по ножа или меча ти?

— Ралф. — Бранкиър се наведе напред, вперил поглед в другия край на масата. — Имаш възможност да отговориш на тези обвинения.

Легрейв обаче не вдигаше очи.

— Бадълсмиър е изучавал и предупреждението на асасините — продължи Корбет. — Ето, посланието, забито на вратите на катедралата „Сейнт Пол“, гласи следното:

„Знай, че идваме и изчезваме, преди да си усетил, и никак не ще ни попречиш.“

Корбет затвори очи.

„Знай, че каквото заграбиш, ще се изплъзне от ръцете ти и ще се върне при нас.

Знай, че си ни в ръцете и не ще те пуснем, докато не си разчистим сметките.“

— Това предупреждение прочетох в манастира, когато бях дошъл с краля. Но другото, което ми бе предадено на моста над Уз, звучеше по-различно:

„Знай, че каквото заграбиш, ще се изплъзне от ръцете ти и ще се върне при нас.

Знай, че идваме и изчезваме, преди да си усетил, и никак не ще ни попречиш.

Знай, че си ни в ръцете и не ще те пуснем, докато не си разчистим сметките.“

— Същото важи за предупреждението, което мастър Клавърли е свалил от бесилката на Мърстън. — Корбет сви рамене. — Именно това ме накара да се замисля. Да не би участниците в тази зловеща

игра да са били двама? Легрейв в Англия и дьо Краон във Франция? Легрейв е закачил своето предупреждение на вратите на „Сейнт Пол“, когато тамплиерите са минали през Лондон. Дьо Краон ми е предал втората версия на посланието, докато прекосявах Йорк. Също така е накарал някой от слугите си да закачат едно на бесилката на Мърстън, просто за да направят мистерията още по-голяма. — Корбет се усмихна мрачно на французина. — Ще трябва да кажеш на господаря си във Франция, че си допуснал сериозна грешка, не си преписал вярно посланието.

Френският пратеник остана неподвижен, с отметната назад глава, загледан в тавана, като не преставаше да глади с ръка рядката си червена брада.

— Но как направи връзката? — попита Симс. — Как разбра, че Легрейв и дьо Краон са съучастници в този заговор?

Корбет се обърна към него.

— При пристигането си тук — може и да не си спомняте това — ви казах, че съм получил подобна заплаха, но не споменах къде. По-късно, в разговор с всички ви, Легрейв нехайно спомена, че това се е случило на моста над Уз. Как би могъл да го знае, ако не са съучастници с дьо Краон? — Корбет посочи с пръст Симс. — Написа ли своя разказ, за цялата тази жалка история, както нареди Великият магистър?

Тамплиерът кимна.

— А ти, Бранкиър?

— Разбира се.

— А Легрейв?

— Бях прекалено зает — отвърна предизвикателно последният.

— Както и да е — намеси се Симс. — Аз не знаех, че предупреждението ти е било предадено на моста над Уз. — Сетне посочи Легрейв. — Спомням си обаче как ти каза това, а и Бранкиър води протокол на тази среща.

— Но това имение бе поставено под запрещение — обади се дьо Моле. — Никой от нас не е можел да влезе в Йорк, нито пък мосю дьо Краон да дойде тук.

— Ако искахте да кореспондирате с някого извън стените на това имение, чак толкова трудно ли щеше да ви бъде? — попита Корбет. — За Бадълсмиър е било съвсем лесно да се измъкне. Сигурен съм, че

мосю дьо Краон има писари и куриери, които да изпълняват поръчките му, така че двамата винаги да са осведомени какво става.

Корбет помълча, загледан в прозореца. Бурята беше преминала, но дъждът все още трополеше по стъклата.

— В крайна сметка — промърмори той, — трябва да призная, че допуснах ужасна грешка. — Сетне огледа всички около масата. — Мислех, че в този орден цари поквара, но както във всяка затворена общност, и тук има добри и лоши хора. Монсеньор, за подозренията си към теб и останалите братя се извинявам. — Корбет потърка лицето си с длани. — Но се чувствам изморен и сърцето ми е другаде. „*Veritas in ripa*“ — промърмори той. — Истината е на речния бряг. — Секретарят погледна Легрейв. — Това е написал Бадълсмиър на стената в килията си, преди да се обеси. Той също се е досетил кой е убиецът. Може би е видял нещо. Може би е осъзнал колко близо е бил Легрейв до „Тринити“, когато кралят бе нападат. Роден за воин, Легрейв не е нито левак, нито десняк, ами борави с еднаква лекота с двете ръце. Когато си спомних убиеца в библиотеката и помолих моя слуга да изиграе ролята му, се обърках, но накрая се сетих как постоянно прехвърляше арбалета от едната в другата си ръка. — Корбет погледна Великия магистър — Ти знаеш ли какво означава надписът?

— Да, да, знам — отвърна дьо Моле. — „*Ripa*“ на латински означава „речен бряг“, а „речен бряг“ на френски е „*la greve*“.

Корбет отмести стола си назад.

— Бадълсмиър е знаел това — рече. — Но не е можел да предаде стар приятел, брат от своя орден. Още повече, е нямал доказателства, затова е успокоил съвестта си, като е оставил това загадъчно послание.

Корбет се изправи.

— Аз приключих. Монсеньор — заяви той. — Сред тамплиерите не съществува заговор или конспирация, а по-скоро, както вече обясних, имаше опит да се дискредитира орденът с цел Едуард Английски да бъде подтикнат да конфискува имотите му и по този начин развърже ръцете на Филип Френски. Легрейв бе оръдието на Филип Френски, но заговорът си има своите корени — Корбет насочи за момент поглед към дьо Краон. — Те се крият в онези тъмни души, които съветват френския крал.

— Аз също приключих — скочи на крака дьо Краон и столът му падна с трясък на пода. — Монсеньор, отказвам да стоя тук и да

слушам тези безсмислици, тези обиди към мен и моя господар. Ще бъде подаден официален протест както пред Едуард Английски, така и пред ордена в Париж.

— Можеш да идеш, където си искаш — каза сухо дьо Моле. — Както вече спомена, ти си под защитата на френския крал. Нямам власт над теб.

Дьо Краон отвори уста да отвърне, но явно размисли и излезе от стаята, следван от облечения си в черно писар. Когато мина покрай Корбет, извърна очи към него секретарят трепна вътрешно, като видя ненавистта в очите му. Изчака, докато вратата се затръшне и гласът на дьо Краон, който крещеше да му доведат конете и останалите му слуги да се съберат, постепенно заглъхна.

— Той ще се върне в Йорк — заяви Корбет — и след това ще протестира най-красноречиво пред Негово величество. Утре по това време вече ще пътува към най-близкото пристанище, за да се върне във Франция. Сега обаче и аз трябва да вървя.

Той погледна към Легрейв, който седеше, вкопчил здраво ръце една в друга, втрещен в тъмнината, и устните му мърдаха беззвучно. Корбет все още се надяваше да му спести пълното унижение.

— Не можеш да си тръгнеш — заяви дьо Моле.

— Но ти ми даде дума!

— Когато приключим с този проблем! — сопна му се Великият магистър. — А още не сме приключили! — Той се обърна. — Сър Ралф Легрейв, какви отговори ще дадеш на тези обвинения?

Симс, който седеше до обвиняемия, го хвана за лакътя и го разтърси. Легрейв издърпа ръката си. Имаше вид, сякаш вижда нещо в сенките в другия край на залата.

— Как ще отговориш? — попита остро дьо Моле.

— Аз съм тамплиер — отвърна Легрейв.

— Обвинен си в ужасни престъпления — обади се Бранкиър. Всички твои вещи ще бъдат претърсени!

Легрейв се отърси от мислите си.

— Няма нужда. — Той прокара пръст по устните си. — Доказателствата са в стаята ми. — Сетне прехапа ъгълчето на устата си и погледна за миг към Корбет. — Те може и да не ги открият, но ти ще успееш. Дьо Краон ме предупреди за теб. Трябваше веднага да те убия. Всички заслужавахме да умрем. — Той повиши глас. — Ние сме

тамплиери; мъже, посветили се на войната срещу неверниците. А я ни виж сега: банкери, търговци, земеделци. Хора като брат Одо, които живеят на минали лаври. Ревъркийн и глупавите му поклонения всяка сутрин; Бадълсмиър с неговите момчета; Симс с пиянството; Бранкиър със сметките. Каква надежда има за който и да било от нас? Влязох в този орден заради една идея, не по-малко благородна, не по-малко свещена от търсенето на Светия Граал. — Той посочи с пръст дьо Моле. — Филип Френски е прав. С нашия орден е свършено. Защо трябва да си крием богатствата? Орденът трябва да бъде разпуснат, обединен с други, да му се даде нова цел.

— А ти? — попита Корбет, любопитен какво е предложил Филип на Юда.

— Аз щях да стана рицар във френския двор — отвърна Легрейв. — Да, да имам къщи и имения, да бъда освободен от клетвите си. Възможност да наваксам изгубеното време: да се ожена, да създам наследник. В това поне има някаква цел. Рано или късно бурята ще се разрази и кулата на тамплиерите, построена върху пясък, ще рухне; и какво срутване ще бъде само!

Корбет отиде и се надвеси над него.

— Ти си лъжец. Проявил си се и като страхливец: предал си своя орден още преди години, в Акр.

Легрейв вдигна рязко глава, уплашен от гневния ропот на своите другари.

— Какво, какво каза? — заекна той.

— Запознах се с един рицар-тамплиер в болницата за прокажени в Йорк. Човек, държан с години като затворник от асасините. Не ми каза името си. Наричаше се „Незнайния“, но говореше за един английски тамплиер, който избягал от поста си в Акр и така обрекъл на смърт другарите си.

— Чувал съм подобни слухове — обади се Бранкиър.

— Побягнал си, нали? — попита Корбет. — Й французите са научили за това. Те не само са ти предложили богатство, но и са заплашили да те разкрият като страхливец.

Легрейв само кимна, покри лицето си с ръце и тихо зариде.

— Признаваш ли се за виновен? — прошепна Бранкиър.

— Трябва да бъде изправен на съд — кресна Симс.

— Вече беше изправен — отвърна дьо Моле, като стана на крака. — И бе признат за виновен.

Великият магистър извади големия си меч от канията, която висеше на облегалката на стола му. Отиде до другия край на масата, спря и се взря гневно в Легрейв. Сетне вдигна меча, като го държеше точно под ефеса, както свещеник държи кръст.

— Аз, Жак дьо Моле, Велик магистър ордена на тамплиерите, признавам теб, сър Ралф Легрейв, рицар от същия орден, за виновен по обвиненията за убийство и измяна. Какво имаш да кажеш?

Легрейв вдигна глава.

— Присъдата е произнесена — продължи напевно дьо Моле. — Екзекуцията ще се извърши утре призори.

— Не можете да направите това! — възкликна Корбет.

— Върни се в своята канцелария! — отвърна дьо Моле. — Потърси из документите и актовете, вашите кралски харти и разрешителни. Имам право да обезглавявам и беся, братко. — Сетне отново погледна към Легрейв. — За последен път те питам: имаш ли да кажеш нещо?

— Нищо — отговори Легрейв. — Освен, монсеньор... — Той огледа за последен път залата. — Всичко това ще отmine — прошепна. — Защото с нашата кауза е свършено. Дните ни са преброени. Орденът ни със сигурност е обречен на гибел.

Дьо Моле отиде до вратата и се върна с група сержанти. Симс изправи Легрейв на крака. Великият магистър му махна колана с меча, знака за рицарско звание.

— Пратете му свещеник — рече дрезгаво той. — Нека изповяда греховете си.

Затворникът се обърна и без повече да погледне назад, беше отведен от залата.

Корбет се приближи с протегнати ръце до Великия магистър.

— Този път ти казвам сбогом, сър.

Дьо Моле го сграбчи за китката. Корбет се разтревожи; тамплиерът продължаваше да я стиска с всичка сила. Ранулф изруга и пристъпи напред.

— Ти си наш гост — заяви дьо Моле. — Твърде късно е за пътуване сега. Освен това си представител на краля. Трябва да присъстваш от негово име на изпълнението на присъдата.

Сърцето на Корбет се сви. Дьо Моле беше прав. Екзекуцията на Легрейв не можеше да мине без кралски свидетел. Самият крал щеше да изиска това.

— Възразяваш ли? — попита дьо Моле, все още без да пуска ръката на Корбет.

— Не обичам да гледам как умира човек — отвърна Корбет. — Особено на ешафода.

Дьо Моле пусна ръката му.

— Ще стане бързо — промълви той. — И така, сър, кажи на слугите си да се оттеглят. С Бранкиър имаме да ти кажем нещо.

— Господарю — възрази Ранулф. — Това не е...

— Сър Хю е в безопасност — настоя дьо Моле. — Няма да му се случи нищо лошо. Заклевам ви се.

Корбет кимна. Ранулф и Малтоут неохотно тръгнаха към вратата.

— Изчакайте го в отделиението за гости — викна им Великият магистър. — Може да се забави доста. Няма от какво да се боите.

След като вратата се затвори след тях, дьо Моле подкани Корбет да седне. Двамата с Бранкиър се настаниха от двете му страни.

— Вие сте подозирали — започна Корбет.

— Разбрах гатанката на Бадълсмиър — отвърна дьо Моле. — Макар че не виждах как може да е вярно.

— А намесата на Филип Френски?

— Мина ми подобна мисъл през ума — рече дьо Моле. — В Париж Легрейв често отсъстваше от събранията на управата. Питам се дали не участва в някой заговор на Филип. Ние винаги сме пречели на френския крал. Постоянно му напомняме как неговият благочестив баща навремето се притече на помощ на Светите места в Отвъдморските земи. Но има и нещо друго. Преди около осемнадесет месеца Филип, който вече е вдовец, пожела да бъде приет в нашия орден.

— Но защо? — възкликна Корбет.

— Заради славата. Може би заради богатствата ни. Или да се добере до нашата голяма тайна.

— Каква голяма тайна? — попита Корбет.

Дьо Моле погледна към Бранкиър от другата страна и каза тихо:

— Той заслужава да знае.

Бранкиър издиша шумно.

— Решил съм — настоя дьо Моле.

Той разхлаби яката на ризата си, извади изпод дрехите си една златна дарохранителница, покрита отпред с парче дебело стъкло, и я постави на масата. Сетне придърпа по-близо свещта.

— Какво е това? — попита Корбет.

— Парче от Светия кръст — обясни дьо Моле. — Взето е, преди да загубим битката при Хатин^[1]. Сложи ръка на него.

Корбет се подчини.

— А сега се закълни — продължи Великият магистър, — че каквото и да видиш тази нощ, не ще кажеш никому, нито по някакъв начин ще намекнеш за него пред когото и да било.

— Кълна се! — отговори Корбет. Знаеше, че тамплиерите се канят да му разкрият голямата тайна на своя орден: източника на всичките им странни ритуали, скрити стаи и провеждани в късна доба церемонии.

— Кълна се — повтори той — върху кръста на Спасителя!

Дьо Моле окачи дарохранителницата обратно на врата си и без нито дума повече двамата с Бранкиър изведоха Корбет от залата. Изкачиха стълбите към коридора, който водеше към тайната стая, все още строго охранявана от няколко войника. Дьо Моле отключи стаята, но не накара Корбет да се отдръпне. Вместо това излезе с гоблена, който секретарят бе забелязал да виси тук първия път. Войниците стояха като статуи, с наведени глави, а Корбет беше отведен нагоре по други стълби към тайния параклис. Гобленът бе закачен на една кукичка, забита в ръба на поставения върху подиум олтар. Бяха запалени факлите по стените, също и свещите, и тъмната стая се обля в светлина. На пода бяха поставени три възглавнички. Бранкиър направи знак на Корбет да коленичи и сам направи същото. Сетне дьо Моле направи нещо с дървената рамка на гоблена. След малко свали нея и самия гоблен.

Отдолу се показва светъл ленен чаршаф. Личеше си, че е много стар, бе пожълтял от годините, и на него се виждаха някакви едва забележими очертания. Дьо Моле сложи по една свещ от двете му страни и образът стана по-ясен. Сетне дойде и коленичи до Корбет.

— Гледай, сър Хю — прошепна той. — Гледай и се прекланяй.

Корбет се взря в очертанията и изведнъж забрави за другите двама. Когато очите му се нагодиха към контраста между светлини и

сенки, сърцето му спря за миг и той почувства как по цялото му тяло избива пот. Образът, сякаш рисуван с някакво ръждиво на цвят вещество, бе на глава с корона от тръни. Очите бяха затворени, косата прилепнала от двете страни на издълженото лице, сплъстена и окървавена, носът изострен в смъртта. Устните бяха плътни, леко разтворени; по високите скули все още личаха белези, порязвания и синини. Дьо Моле и Бранкиър се наведоха напред, долепиха лица до земята и подеха молитвата: „Боготворим Те, Христе, и Те възхваляваме; защото с Твоя свят Кръст Ти спаси целия свят.“

Корбет гледаше образа, без да помръдне. Изглеждаше така жив; сякаш, ако се протегнеше и го докоснеше, главата щеше да се раздвижи, лицето да оживее, очите да се отворят.

— Това да не би... — прошепна той.

Припомни си историите и легендите за свещената плащаница, с която някога е било покрито лицето на разпнатия Христос. Някои казваха, че се намира в Лука, Италия. Други — че е в Рим, Кьолн или Йерусалим. Дьо Моле се изправи, остави Корбет да погледа още малко и отиде до платното. Сетне изгаси свещите, скри незабравимото лице зад гоблена и седна на подиума срещу Корбет.

— Точно това е, което си мислиш — промълви той. — Свещената плащаница, с която Йосиф от Ариматея и Никодим са покрили лицето на Христос в гробницата.

По някакъв начин на тъканта се е появил отпечатък на лицето му. В продължение на векове платното е крито, но през хиляда двеста и четвърта година, когато Константинопол е превзет и подложен на опустошение, то дойде в нашия орден. — Той разпери ръце. — Ето на какво отдаваме почит нощем. То е причината за изопачените приказки, че тамплиерите се кланят на отрязани глави или провеждат странни ритуали. Това е нашата голяма тайна и нея би искал да заграби Филип Френски.

Корбет се отпусна на пети и кимна. Всеки крал бе готов да даде цяло състояние за това, което току-що бе видял. Ако го притежаваше, Филип щеше да го използва, за да подчертае светостта на своето управление или, ако обстоятелствата налагаха това, да го продаде за огромна сума. Целият християнски свят бе готов да даде мило и драго, за да го притежава.

Дьо Моле се приближи до Корбет и му помогна да се изправи.

— Само на неколцина избрани от ордена е позволено да го зърнат — обясни той. — Сега си върви, сър Хю, но никога не произнасяй и дума за това, което видя.

Корбет стана, напусна малкия таен параклис и се върна в стаята си. Малтоут вече спеше, но Ранулф нямаше търпение да поздрави господаря си и го разпита какво се е случило. Ала Корбет само поклати глава, свали ботушите си, легна на леглото и се уви с наметалото.

— Ама, господарю — замърмори Ранулф. — Нали знаеш, че можеш да ми имаш доверие?

Корбет се надигна на лакът.

— Едно ще ти кажа, Ранулф, и не искам повече да ме разпитваш. Няма друг като мен: в една нощ успях да надникна и в сърцето на злото, и в извора на светлината. Видях и ада, и рая!

Сетне, без да обръща внимание на слугата си, който продължаваше да ругае под нос, Корбет легна и отправи молитва скоро да се съмне и цялата тази работа да приключи.

На другата сутрин Корбет, Ранулф и Малтоут стояха пред главния вход на сградата. Слънцето още не беше пробил през гъстата мъгла между дърветата, която острият студен ветреца раздвижваше, придавайки на околните градини призрачен вид. Дьо Моле бе настоял да дойдат всички тамплиери. Бяха строени в каре около една груба дървена платформа. От едната ѝ страна имаше дръвник и голяма двуостра секира. От другата бе поставена малка кошница, пълна със слама и посипана с талаш. Великият магистър се качи на платформата и изпя „*De Profundis*“, псалмът за мъртвите. После се отмести и един тамплиер, целият в черно и с червена маска на лицето, се качи на импровизирания ешафод. Заби барабан и Легрейв, облечен в панталони и бяла ленена риза, в ботуши, беше изведен от входа на главната сграда. Изглеждаше блед, но ако не се смяташе това, не проявяваше никакви признаци на страх. Той се качи на ешафода и коленичи пред дръвника. Дьо Моле се приближи до него и му прошепна нещо в ухото. Легрейв се усмихна леко, но поклати глава; явно отказваше да слуша. Дьо Моле отстъпи назад. Палачът върза ръцете на осъдения зад гърба му и го бутна да сложи глава върху дръвника. Няколко секунди Легрейв остана неподвижен, с проточен

врат и затворени очи, но изведнъж вдигна глава. Палачът понечи отново да го бутне върху дръвника, ала дьо Моле поклати глава. Легрейв погледна небето, сетне събралите се да станат свидетели на неговата смърт.

— Ще бъде хубав ден — заяви той с ясен глас. — Слънцето ще изгрее, мъглата ще се вдигне. Братя... — Гласът му потрепери за момент. — Братя, спомняйте си за мен.

После положи отново глава върху дръвника, палачът дръпна ризата му малко по-надолу и отстъпи назад. Барабанът заби. Голямата секира се вдигна и проблесна за миг, докато се спускаше, прерязвайки първо въздуха, сетне врата, вените и сухожилията на Легрейв. Корбет затвори очи, произнесе тихо една молитва и се отдалечи през тълпата.

В горната дневна в двореца на йоркския архиепископ Едуард, крал на Англия, и Джон дьо Варен, граф на Съри, седяха върху възглавнички в прозоречната ниша и гледаха към двора долу. Корбет, Ранулф и Малтоут приготвиха конете си и двете товарни кончета, взети назаем от кралските конюшни, за пътуването на юг. Корбет седеше на коня си, загледан умислено през портите, сякаш пресмяташе колко време ще му е необходимо, докато стигне от Йорк до имението си в Лейтън. Кралят потисна раздражението си и като отвори шепа, се загледа в Тайния печат.

— Твое Величество, аз тръгвам — му бе заявил преди това Корбет. — Искам до пладне да съм поел на път. Удържах на думата си и сега ти трябва да спазиш своята.

Кралят вилня, крещя и се моли, но секретарят му остана непреклонен.

— Аз имам нужда от теб! — викна вбесено кралят.

— Съпругата и детето ми също — отвърна Корбет и като извади пръстена от пръста и печата от кесията си, се приближи до краля и му ги пъкна в ръцете.

— Господарю мой — прошепна секретарят, — дори доброто куче получава кокал за награда.

— Но защо сега? — сграбчи го Едуард за предницата на туниката.

— Аз... — Корбет извърна поглед. — Уморен съм — прошепна дрезгаво той. — Изморих се от всичката тази кръв, от насилието. Оттеглям се от службата си. Искам да седя в имението си и да броя овцете. Да лягам с жена си и да не спя повече с кама под леглото, а Ранулф и Малтоут да вардят пред вратата.

Сетне Корбет сгъна пръстите на краля върху печата и пръстена, излезе от покоите му и кресна на Ранулф и Малтоут, че тръгват.

Сега дьо Варен проследи погледа на краля.

— Мога да го спра — предложи графът. — Дай ми десет добри стрелци. Ще го хвана при градските порти и ще ти го доведе обратно.

— О, за Бога, не ставай глупав! — изстена Едуард, наведе се и потупа по бузата своя първи маршал. — Ти си добър човек, Джон. Ако ти кажа да се качиш на някой боен кон и да нападнеш луната, сигурно ще го направиш.

Той захвърли нехайно пръстена и печата на рогозките, макар внимателно да си отбеляза къде са се търколили.

— Аз направих Корбет това, което е сега — промърмори сипкаво той. — А каквото съм създал веднъж, мога да създам и втори път.

Но още докато изричаше думите, знаеше, че лъже. Корбет щеше да му липсва — с мрачното изражение и тайнствеността, със сухия си хумор и любовта си към закона. Корбет, неговият господар в сянка и „ангел-хранител“, както го бе нарекъл веднъж кралят.

— Той свърши чудесна работа — призна неохотно дьо Варен. — Вярваш ли на мастър Хюбърт Сийгрейв?

Едуард се усмихна.

— Не, не му вярвам. Истината има много лица, но един богат винар да дойде и да си признае греховете с пълни със старо злато сандъци, молейки краля да му прости за моментното опущение... — Едуард сви рамене и посочи с пръст надолу към двора. — Мозъкът на Корбет може да е от стомана, но сърцето му е от восък. Предполагам, че той има пръст в тази работа. Но както и да е, хазната ми е пълна, а ковчежниците ми танцуват от радост, без да споменаваме отстъпките, които ще ни прави Сийгрейв за всяко буре бира, което достави в кралския двор.

— Ами дьо Краон? — попита графът.

— Сумти и пъшка — отвърна Едуард. — Бил потресен, изумен. Прекалено много протестира, негодникът му с негодник. Ще се върне

при моя скъп брат във Франция и ще започна да получавам писма. Дявол да го вземе, и то какви писма! Гневни възражения, яростни опровержения. После Филип ще се свие в паяжината си и ще захване да плете нови заговори. Наумил си е да съсипе тамплиерите и ще го направи, но не и докато аз седя на трона в Уестминстър...

Едуард стана и отиде до масата.

— Легрейв е мъртъв — продължи той. — Дьо Моле ще се върне във Франция, за да приеме уверенията на краля в невинност. Дори ще предложи на френския крал заем. — Едуард седна и започна да прелиства книгите, които Корбет бе заел от библиотеката на архиепископа. — Но този огън...

— Ти си чувал за него и преди, нали, Твое Величество?

— О, да — излъга Едуард и му щракна с пръсти да се приближи. Сетне сложи лакти на масата, опря лице в шепи и каза замислено. — През лятото ще прекося границата с Шотландия. Ще дам на Уолъс и неговите бунтовници такъв урок, че ще ме запомнят. — Той потупа страниците на книгата. — Искам моите служители, които отговарят за боеприпасите, да прочетат това. Щом Корбет го е открил, ще могат и те. Онзи мошеник Клавърли, когото възнамерявам да наградя, може да им помогне. Тогава, добри ми графе, ще занесем този огън на север. Ще подпаля пирена под краката им!

Едуард чу някакъв шум долу на двора, отмести стола си назад и отиде да надникне. За миг сърцето му спря: Корбет си беше отишъл.

[1] На 4.07.1187 г. при Хатин сарацините на султан Саладин обкръжават и избиват почти до крак войската на кръстоносците, състояща се до голяма степен от тамплиери и хоспиталиери. По време на този поход кръстоносците са носели със себе си Светия Кръст, открит през 326 г. сл. Хр. от византийската императрица Елена, майката на Константин Велики — (Бел.ред.) ↑

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Събитията, описани в този роман, се основават на факти от историята. Описанията на град Йорк са достоверни, макар че понякога съм променял изписването на имената, например Ботъм Бар вместо Бутам Бар.

Въвеждането на барута в английското военно дело е описано много добре от Хенри У. Хайн в книгата му „Барут и амуниции — произход и развитие“, издадена от „Лонгман'с“ през 1904 година. Той прави научен анализ на историята на барута, споменава в текста „*Liber Ignium*“, както и тайните в произведението на Бейкън, споменато в настоящата книга. Дори съвременните учени се озадачават от сложните анаграми и шифри, с които Бейкън крие формулата си. Може би добрият отец е съзнавал какви опасности крие откритието му. „Гръцкият огън“ е използван от византийците и дълго време е бил тяхна ревниво пазена тайна. Забележките на Едуард I в края на романа имат фактическо покритие — събитията в „Огньовете на сатаната“ се развиват през 1303 година; според книгата на Хайн, Едуард отново нахлува на Север през 1304 година и използва този „огън“ за първи път при обсадата на замъка Стърлинг. До 1319 година шотландците успяват да си вземат поука и купуват тайната от един фламандски инженер.

Падането на крепостта „Сен Жан д'Акр“ и начинът, по който това поражение се отразява върху ордена на тамплиерите, са обширно документирани. Крал Филип Хубави прави опит да влезе в ордена, но не бива приет. Съществуват доказателства, че той се е опитвал да настрои Едуард срещу тамплиерите, но срещнал спънки при осъществяването на това свое намерение. През 1307 година, след смъртта на Едуард I, Филип започва прословутата си кампания срещу тамплиерите, като ги обвинява в магьосничество, содомия, както и в това, че се кланяли на отрязана глава. Английската корона е една от малкото институции, които издигат глас в защита на ордена и известно време Едуард II се съпротивлява на настояванията на своя тъст да

унищожи ложите на ордена в Англия. Но Филип успява да се наложи — орденът на тамплиерите е унищожен и през 1313 година Жак дьо Моле бива изгорен жив пред катедралата „Нотр Дам“ в Париж. Преди смъртта си Великият магистър заявява, че е невинен и призовава Филип Френски да се изправи до една година „пред Божия съд“. Дьо Моле проклина и френската монархия „до тринайсетото коляно“. Проклятието на дьо Моле е чуто: преди да се навърши година от неговата смърт, Филип IV също умира. Тримата му сина умират без наследници; внукът му, кралят на Англия Едуард III, предявява претенции към френския трон и ввлича цяла Западна Европа в Стогодишната война. Луи XVI, „тринайсетото коляно“ на монархията, загива на гилотината — а последният затвор на кралското семейство е Тампл, някогашното седалище на тамплиерите в Париж.

Тамплиерите несъмнено са притежавали Светата плащаница — платното, което според преданието е покривало лицето на Христа. Това дава повод не само за преданията, че са се кланяли на отрязана глава, но и за много мотиви в предмети на изкуството, създадени от тамплиерите, което се доказва и от последните разкопки в Темпълкоум, в графство Дорсет.

Пол Дохърти

14 септември 1994 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.